

[Tâm Tâm Hệ Liệt] – Bộ 7 – Quai Quai Tá Các Chủng

Contents

[Tâm Tâm Hệ Liệt] – Bộ 7 – Quai Quai Tá Các Chủng	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	10
4. Chương 3	20
5. Chương 4	30
6. Chương 5	39
7. Chương 6	49
8. Chương 7	59
9. Chương 8	68
10. Chương 9	78
11. Chương 10	87

[Tâm Tâm Hệ Liệt] – Bộ 7 – Quai Quai Tá Các Chủng

Giới thiệu

Editor: Maru ChanThể loại: Hiện đại đô thị, phúc hắc công, mỹ thụ, HE. Y vốn là một người xinh đẹp tuyệt trần và có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-tam-he-liet-bo-7-quai-quai-ta-cac-chung>

1. Chương 1: Tiết Tử

“Uhm...” Thả ra, thả tôi ra, thả ra!”

Nghiến chặt răng, mệnh lệnh thô bạo tuột ra khỏi miệng nhưng không vì tình thế bất lợi lúc này mà có chút mảy may giảm sút, thể hiện hấn rất am hiểu việc ra lệnh cho kẻ khác, hơn nữa rất chuyên chế, lời lẽ ngang ngược, càng thể hiện hấn có cá tính bền gan vững chí vĩnh viễn không yếu thế.

Nhưng mà hơi thở rối loạn cuồng loạn phả ra từ khóe môi, như là đang chống lại khối cảm dờn non lấp bể, gân xanh nổi lên trên trán cùng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cơ thể cường kiện trần trụi phô bày ra vẻ đẹp cùng sức mạnh, mỗi khi thân hình căng lên, cơ lý hoàn mỹ khiến cho tất cả những ai trong vòng 3 thước đều phải thềm thuồng.

Người đàn ông ở trên người hắn xinh đẹp vượt quá giới hạn của người thường, đôi môi anh đào ửng hồng, mái tóc đen dài mềm mại, kết hợp cùng với kiểu tóc hết sức thịnh hành lúc này càng hỗ trợ thêm cho khí chất mê mị của y.

Đôi môi anh đào đỏ mọng của y mỉm cười, đem thân hình ngồi xuống, khoảnh khắc phân thân trắng kiêu của Mạch Điển Thành tiến vào, hai hàng chân mày thoáng nhú lại, như là khó chịu lẫn đau đớn ngoài dự liệu của y.

“Thả ra! Thả ra!” Mạch Điển Thành gào to.

Cảm giác lạnh run sau cơn khoái cảm cực độ lần nữa bò lên sau gáy, mồ hôi *** nóng rục rơi xuống đầy dưới chân, nếu như bình thường, ngồi trên người hắn là một cô gái mà dùng hai chữ xinh đẹp cũng không đủ để hình dung, hắn nhất định sẽ rất rất rất vui vẻ phối hợp.

Bất đồng ở chỗ, đây là một người đàn ông, hơn nữa lại là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, điều khó có thể chấp nhận nhất là, tên đàn ông này là kẻ bắt cóc hắn.

“Sảng khoái chính là anh. Anh đừng có mà vừa chiếm tiện nghi còn ra vẻ ngoan ngoãn.”

Người đàn ông xinh đẹp đó nhướng một bên mắt, giọng điệu hết sức cáu kỉnh, như là đang trách Mạch Điển Thành không chịu hỗ trợ, hơn nữa giọng điệu của y cao cao tại thượng, như là đang nói chuyện với người hầu.

Nhưng Mạch Điển Thành cũng không phải là người hầu của y, trên thực tế, từ sau khi hắn thành niên, cũng cho tới bây giờ cũng chưa từng bị như vậy, không, không phải nói như vậy, có lẽ từ khi hắn gây dựng sự nghiệp với hai bàn tay trắng, tài sản từ mấy chục vạn biến thành mấy trăm vạn USD, thì chưa từng có người nào dám nói chuyện với hắn như vậy. Hơn nữa bây giờ hắn là tổng giám đốc tập đoàn đa quốc gia với khối tài sản lên tới vài tỉ USD, bản đồ kinh doanh của hắn hầu như đã lan khắp thế giới, càng đừng nói tài phú của hắn có thể đứng trong top 10 của thế giới, tuyệt đối không có người nào dám đối với hắn dám dùng giọng điệu như là trách mắng trẻ con để nói chuyện, làm như hắn là người hầu chỉ biết vâng vâng dạ dạ.

Mạch Điển Thành tức giận đến phát run, nhưng mà khi dừng đạo mềm mại đem toàn bộ phân thân của hắn nuốt vào, toàn thân lại liên tục run rẩy, khoái cảm không cách nào có thể dùng từ để hình dung cũng giống y như người đàn ông đang cười trên người hắn, làm cho hắn khó có thể nói nên lời, thậm chí gần như không cách nào chống cự lại khoái cảm.

Mật huyết vừa nóng rục lại mềm mại ấm nóng của y, rồi lại ẩm ướt lẫn trơn trượt, như là muốn đen toàn bộ phân thân của y bao trong vô hạn dịu êm, khiến cho hạ bộ hắn cương cứng, phình to đến cực hạn, người đang vui vẻ trên thân hắn tỏa ra mùi thơm mê người khiến hắn mê loạn một trận.

Hai tay lẫn hai chân của hắn đều bị còng lại, làm thành hình chữ Đại đóng dính lên cái giường gỗ khắc hoa văn, bên trên giường phủ một lớp màn mỏng manh, thêm dầu xông hương thơm mát khiến cho hơi thở người ta trở nên ngây ngất, còn hắn lại bị cưỡng bạo.

Bị một người đàn ông hẳn không hề mong muốn đong đưa eo, đem mật huyết phun ra nuốt vào phân thân của hắn, cho dù kích tình mãnh liệt dâng lên ào ạt, hẳn cũng hận chết loại bất lực này, thậm chí là cảm giác bị người ta cưỡng hiếp.

2. Chương 1-2

Lúc ấy, hắn đang ở club bên Anh uống rượu, một người thanh niên với đôi mắt phượng xinh đẹp, nụ cười tinh tế đi đến bàn của hắn, bọn họ bắt đầu bằng một ít lời băng quơ, người thanh niên Trung Quốc này ăn mặc khá kì lạ, khuôn mặt xinh đẹp đến cực điểm, vừa vào thì đã thu hút tất cả ánh mắt của gay club ở ngoại quốc này.

Mạch Điển Thành chưa bao giờ cùng làm với đàn ông, cho dù bạn bè hắn trong quá trình kinh doanh cũng có những mối quan hệ thâm kín như vậy, nhưng mà không phải là hắn.

Chỉ là có một người thanh niên so với phụ nữ còn xinh đẹp mê mị hơn rất nhiều xuất hiện trước mắt, đối với mi chớp mắt mỉm cười bất chuyện, mi cũng không có khả năng cự tuyệt, nhất là y thu hút toàn bộ ánh mắt của đàn ông, phụ nữ trong club, thế nhưng lại cứ một đường thông thả đến bàn này, sau đó dùng tư thế nhàn nhã ngồi xuống, chỉ cần thưởng thức tư thế ngồi của y, cũng là một vẻ đẹp không thể dùng từ để mô tả.

“Hi, một mình à? Em có thể ngồi ở đây không?”

Khi y nói chuyện lời nói như gió thoảng bên tai cùng nụ cười mỉm bình thản nơi khóe môi, ngón tay trắng như tuyết trên thành li rượu thơm ngát, đôi mắt đen lầy như đáy hồ nghiêng đầu nhìn hắn, mỗi một động tác đều đẹp đến không cách nào hình dung, nếu như có thể dùng một từ để hình dung về người thanh niên trước mặt này thì đó chính là đẹp.

Đẹp đến cực điểm cũng không đủ để hình dung.

“Mời ngồi.”

“Cảm ơn anh.”

Nụ cười mỉm êm ái như gió thoảng của y chuyển thành nụ cười rạng rỡ như là một cơn gió lốc, có thể đem toàn bộ lực chú ý của đàn ông xung quanh dính lại trên người mình, sau đó ngón tay y đặt lên thành li rượu của Mạch Điển Thành.

“Em nhìn rất lâu, anh uống rượu một mình, đang đợi bạn sao?”

“Không có, tôi chỉ muốn yên lặng một chút.”

Đây là thói quen kì lạ của hắn, mỗi lần hoàn thành xong một hợp đồng lớn, hắn sẽ muốn ngồi một mình yên lặng uống rượu, cũng thường có người dùng từ tỉnh táo để hình dung về hắn, thậm chí là lãnh khốc, hắn cũng chẳng để tâm.

Chính là vì lãnh khốc, khôn khéo, hắn mới có thể khi mới hơn ba mươi tuổi điều khiển cả tập đoàn đa quốc gia, quyền hành lan rộng hơn phân nửa thế giới, chỉ cần hắn muốn, hắn thậm chí có thể mua và thành lập một quốc gia riêng.

Có lẽ y muốn dụ dỗ hắn, có lẽ y là một trai gọi cao cấp, tính toán ở club cao cấp này tìm kiếm người đàn ông có thể bao dưỡng y, y rõ ràng đã đánh giá cao về hắn, cũng biết hắn rộng rãi, bởi vậy mới đặc biệt tìm đến bàn của hắn, hắn đều biết chắc mỗi người muốn dây dưa với hắn đều có tâm tính toán lợi ích.

Mặc kệ nguyên nhân là gì, chính là Mạch Điển Thành không muốn phát sinh quan hệ cùng với đàn ông. Một nửa người trên thế giới này là phụ nữ, hơn nữa trong đám phụ nữ đó, ít nhất có nhiều hơn phân nửa đều mừng muốn diện nếu có thể đi vào phòng hắn, nóng lòng cùng hắn phát sinh quan hệ, hắn không cần phải nhắm đến đàn ông.

Trong club, hắn hồ hững đứng dậy, bất kể người thanh niên trước mặt này có đẹp đến bao nhiêu, chỉ bởi hắn là dị tính, thành ra y bị loại.

Ngay trong khoảnh khắc lúc đứng lên, hắn thành linh bị cơn choáng váng ập tới, hắn chưa bao giờ bị chóng mặt, đó là bệnh vặt vãnh của con gái, hoặc là các cô ấy muốn dùng thủ đoạn thu hút sự chú ý của hắn, nhưng tuyệt đối không thể phát sinh trên người hắn.

Mạch Điển Thành cảm thấy đầu váng mắt hoa, ôm lấy người thanh niên tươi đẹp hơn nữa còn chưa biết tên, cọ vào trong lòng y, dưới ánh mắt của những người còn lại trong club, nhất định giống như hắn ôm lấy người thanh niên xinh đẹp này vì muốn cầu hoan, nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược, hắn bị người thanh niên xinh đẹp này khống chế hành động.

Trái ngược với cánh tay gầy xem ra có điểm yếu ớt, cánh tay y rất có lực, y dìu Mạch Điển Thành đến một chiếc xe bên ngoài hào nhoáng, không nói bất kì điều gì, xe liền chạy về phía trước, thể hiện người thanh niên này đã sớm có tính toán từ trước với tất cả mọi chuyện, xe đã ở đây chờ một lúc lâu.

Một cảm giác kinh dị dâng lên, Mạch Điển Thành không thể tin được cũng có người dám chọn hắn làm mục tiêu, chẳng lẽ người này không biết hắn là người đàn ông có bao nhiêu kinh khủng sao?

Chọc giận hắn, cho dù là chân trời góc biển, hắn cũng sẽ tìm ra y, dùng phương pháp trả thù so với lấy dao lóc thịt từng phát một còn tàn bạo hơn, bản tính hắn chính là ăn miếng trả miếng đến tận xương, trong thương trường thậm chí còn có người dùng từ bạo quân để gọi hắn — đây không phải là một cái mỹ danh, nhưng ít ra nó cũng nói được phần nào về cá tính ác liệt kiêu hùng của hắn.

Hắn được đưa đến một căn biệt thự, bên trong phảng phất mùi hương là lạ, cả người hắn vô lực lạ kì, nhưng không phải là khó chịu, nhất là sau khi nghe mùi hương kia, trong người hắn dần dần dâng lên một luồng nhiệt mạnh mẽ tràn trề.

Khi cái còng lạnh băng bập vào tứ chi hắn, hắn là một người đàn ông cường tráng, vừa ra tay có thể khổng chế được vài người, hắn tin tưởng đối phương cũng không dám quá xem thường hắn, cho nên mới còng hắn lại.

Cái giường hắn nằm rất mềm mại, hai mắt hắn nhìn thẳng vào đối phương, không hề lui bước, thậm chí không nói một câu, ý đồ tạo thành áp lực lẫn khủng hoảng, khiến cho người thanh niên bất cóc hắn biết, hắn bây giờ tuy lâm vào thế hạ phong, nhưng một ngày nào đó hắn sẽ quay lại, hơn nữa sẽ ban một nụ cười lạnh cùng sự trả thù tàn bạo.

Nhưng mà người thanh niên dùng từ xinh đẹp cũng chẳng thể nào hình dung được này lại đem cà vạt của hắn cởi ra, thậm chí bắt đầu cởi bỏ áo sơ mi của hắn, sắc mặt hắn khẽ thay đổi, nếu như chỉ là bất cóc, tại sao muốn cởi quần áo hắn?

Một phút trôi qua, Mạch Điển Thành đã *** nằm trên giường, mà quần áo của hắn thì như giẻ rách, bị vắt thành một đồng dưới nền nhà.

Đây là cái gì? Bất cóc *** sao? Hay là y muốn chụp ảnh ***? Mặc kệ y dùng phương pháp như thế nào, hắn đều có biện pháp giải quyết tất cả, hơn nữa sẽ cho y nếm trải hậu quả cực kì thống khổ.

Đầu óc hắn còn đang bận suy nghĩ các hướng khác nhau, người thanh niên xinh đẹp bất cóc hắn đã nhẹ nhàng cởi nút áo, sau đó y phục tơ tằm rơi xuống khỏi thân hình xinh đẹp của y, Mạch Điển Thành ngơ ra một giây, trước mắt hắn lúc này chính là thân thể nam giới còn xinh đẹp hơn so với bất kì pho tượng phương Tây nào, đủ để dùng từ hoàn mỹ không tì vết hình dung. Da thịt trắng nõn như là ngà voi thượng đẳng, trên người không hề có dù chỉ là một nốt ruồi, thân thể tuyết trắng xinh đẹp làm cho cổ họng y phát ra tiếng nuốt nước miếng khan.

Tất nhiên người thanh niên kia cũng nghe thấy được âm thanh này, nét tươi cười trên mặt y khi ở club hoàn toàn không nhìn thấy nữa, y lãnh đạm, thậm chí còn dùng kiểu nhìn của một kẻ đứng trên nhìn xuống người có vị trí thấp hơn mà nhìn Mạch Điển Thành, giống như y là hoàng tộc cao cao tại thượng, mà kẻ bị y trối ở trên giường thì địa vị còn thấp hơn cả tiện dân.

“Tôi chỉ muốn anh hỗ trợ, một ngày, nhiều nhất là ba ngày, tôi sẽ thả anh về.”

“Hỗ trợ là có ý gì?”

Sắc mặt Mạch Điển Thành không hề thay đổi đặt câu hỏi, cho dù là bị còng trên giường, có thể sẽ phải chịu khổ hình hay bất kì loại cực hình gì không thể ngờ tới, hắn cũng không bất ngờ, dù sao hắn trong thương trường cũng đắc tội rất nhiều người.

Tập đoàn của hắn bành trướng rất nhanh, thu tóm không ít công ty, có người sùng bái hắn, tất nhiên cũng có người vì lợi ích bị cướp đoạt mà hận hắn, hắn tuyệt sẽ không bao giờ nhận mình là người tốt, hắn cho rằng bản thân chỉ là một người làm kinh doanh, nhưng người chỉ cần chạm đến chuyện làm ăn hay lợi ích cũng có khi làm cho một đám người đen mặt.

“Tình trùng!” Chung Diễm Nhiên nói hờ hững.

“Cái gì?”

Mạch Diễm Thành nhất thời tưởng rằng mình đang nghe lầm, hoặc là hiểu sai ý của hai từ này, đây là một danh từ, nhưng mà người bình thường tuyệt đối sẽ không nói nó ra khỏi miệng, có lẽ có người mỗi ngày lấy cầu hoan làm niềm vui, nhưng tuyệt đối cũng không đặc biệt đem hai từ này nói ra miệng, thậm chí nói ra trước mặt người khác.

Chung Diễm Nhiên dùng ánh mắt mi là đồ ngu nhìn hắn, ánh mắt tuy mềm dịu, nhưng tuyệt đối là mang theo ý miệt thị, tiếp sau đó, y đem tiểu sử của hắn theo kiểu hai nhân năm bằng mười mà nói ra, hơn nữa không hề có chỗ sai, thể hiện y đã theo dõi hắn rất lâu.

“Nghe không hiểu sao? Tình trùng, tôi muốn tình trùng của anh, hoặc nói cho chính xác là gen của anh. Anh xuất thân từ cô nhi viện, cha mẹ không rõ, anh đã từng làm rất nhiều việc, đi giao báo, nhân viên giúp việc, công nhân xây dựng, sau đó năm mười tám tuổi kinh doanh được một trăm vạn đồng, sau khi đầu tư vào Mỹ, sau vài lần thay đổi, anh bắt đầu thu mua các công ti được, sau đó thì kiếm tiền, bây giờ ba mươi một tuổi, mặc dù người bặm đầy mùi tiền, nhưng anh là kẻ hung mãnh can đảm, cá tính mạnh mẽ người ăn thịt người rất phù hợp với lựa chọn của tôi.”

Chọn lựa? Đây là chuyện quái quỷ gì?

Hơn nữa ánh mắt miệt thị của y làm cho trong lòng Mạch Diễm Thành cuồng nộ, đã bao lâu hắn chưa từng bị người khác miệt thị như vậy, bởi vì những kẻ miệt thị hắn, sau đó đều bị hạ bệ chẳng còn dám rêu rao trước mặt hắn.

Nhưng mà mấy câu vừa rồi, hắn cũng dần dần rõ ràng, người thanh niên xinh đẹp này chính là nhắm vào hắn, không có quan hệ gì với thương trường, chỉ thuần túy là bởi vì y muốn “mượn” tình trùng của hắn.

Ánh mắt của người thanh niên xinh đẹp này đảo khắp toàn thân hắn từ trên xuống dưới, như là sấm soi hàng hóa có đạt tiêu chuẩn hay không làm cho hắn có cảm giác phải chịu nhục đến cực độ.

Mạch Diễm Thành cảm giác y đang đánh giá hắn, nhưng ánh mắt này lại tạo nên cảm giác như là lửa đốt dưới da, làm cho ánh mắt của y nhìn đến đâu là nơi đó ngứa ngáy khó chịu, dù sao bị một mỹ nam nhân xinh đẹp như vậy đánh giá toàn thân, nếu như là lúc bình thường thì đó cũng có thể xem như là khiêu khích.

“Đây là cái gì?”

Thanh âm của Chung Diễm Nhiên có chút cao lên, thậm chí mang theo tức giận, Mạch Diễm Thành kinh ngạc phát hiện, ánh mắt của y đang nhìn chằm chằm vào nơi tư mật của mình, hơn nữa y giận dữ nhìn chằm chú, thậm chí còn cắn vành môi dưới xinh đẹp, như là bộ dáng của trẻ con chờ bánh ngọt nhưng nó lại tự nhiên biến thành rau dưa chán òm mà thất vọng, có điểm khiến kẻ khác buồn cười, thậm chí thích

thứ.

Do bộ dáng lạnh như băng thoát cái chuyển sang ngang ngạnh đáng yêu, làm cho nhiệt hỏa điên cuồng trong huyết mạch hắn phóng thẳng đến hạ bộ đang bị y nhìn chăm chú.

Hắn kinh ngạc nhìn ra, bản thân mình đang cương, cũng chính là hắn đối với tên bất cóc này có cảm giác ***, điều này khiến cho Mạch Điển Thành kinh hãi, cho dù y có đẹp đến mức nào, cũng không có khả năng hắn muốn ăn y.

Hắn cương cứng, dưới tình trạng không hề có quần áo che đậy lại càng phi thường rõ ràng.

Nhìn thấy dương khí của Mạch Điển Thành có cảm giác, trên mặt Chung Diễm Nhiên tự nhiên ửng hồng, y cong môi, làm ra một nụ cười mỉm phi thường xinh đẹp mê mị, giống như là đang tán thưởng hắn có phản ứng đối với sắc đẹp của mình.

Phong thái cùng nụ cười xinh đẹp kia đủ để mê hoặc ngàn vạn đàn ông, đôi chân dài như chống đỡ không được sức nặng của cơ thể mà quì rạp trước người hắn, sau đó thần trí như mê loạn không biết bản thân là ai, hôn lên từng ngón chân hắn, thành kính di chuyển qua từng tắc da tắc thịt hắn.

Tiếp theo, đôi chân mềm mại dễ mềm mại như lá liễu của y nhú lại, giống như là gặp phải vật phẩm đáng ngạc nhiên, cũng như là tình huống này y không có dự kiến tới, y trừng mắt nhìn Mạch Điển Thành bỗng nhiên cứng ngắc, đôi môi đỏ mọng cong lên không mấy vui vẻ, cánh môi cong ướt át, sẽ làm cho đàn ông muốn mút vào đến phát điên.

“Anh so với mặt bằng chung hoàn toàn bất đồng, ít nhất cũng cao hơn vài bậc, phải biết rằng ngay cả tôi cũng ở trong số đó, đúng là ngoài dự liệu của tôi mà...”

Y có chút oán giận, lăm bằm, nhưng lại không nhịn được mà dẩu đôi môi xinh xắn, y nhìn hắn cười, nụ cười kiêu kãnh cao cao tại thượng ở trên nhìn chăm chăm xuống làm cho Mạch Điển Thành nổi trận lôi đình lần nữa.

Nếu như bây giờ hắn có khả năng hành động, hắn nhất định sẽ đâm y một phát cho bất tỉnh, sau đó không chút chần chờ mà lôi ra ngoài nghĩa địa, đào một cái lỗ, đem y bỏ xuống, rồi chôn sống y.

Lòng bàn tay Chung Diễm Nhiên thử dò đến vuốt ve khuôn mặt trực tính của Mạch Điển Thành, sau đó di xuống, lòng bàn tay lạnh băng lướt qua khuôn ngực rộng, vòng eo rắn chắc, cuối cùng y cúi đầu xuống, dừng trước ngực Mạch Điển Thành, hít sâu một hơi, như là lo lắng trong lòng cũng tiêu tan được phần nửa.

“May mà anh không hôi, tôi không chắc có thể chịu được đàn ông hôi!” Rất nhiều đàn ông đều có mùi cơ thể rất nồng, cái đó làm cho khứu giác có phần miễn cảm của y chịu không được.

“Tôi sẽ không bởi vì lời ca ngợi này của cậu mà cảm kích rơi nước mắt đâu.” Mạch Điển Thành nói hết sức

châm chọc.

Môi Chung Diễm Nhiên một lần nữa lại cong lên, cật vẫn cùng cơn giận của Mạch Điễn Thành hoàn toàn không nằm ngoài dự liệu của y, chính là bởi vì hắn có khí chất vừa nghị lực lẫn ngang ngạnh như vậy cho nên mới là người tốt nhất được y chọn, khi y lần đầu tiên nhìn thấy hắn, liền biết y muốn có gen của người đàn ông này, đứa con được sinh ra nhất định sẽ hết sức đặc biệt.

Y lại hít vào mùi của Mạch Điễn Thành một lần nữa, nói không hơi đúng là đánh giá thấp hắn rồi, trên thực tế mùi cơ thể của hắn hết sức tươi mới ấm áp, hắn không cần nước hoa, so với bất kì loại nước hoa nào cũng muốn mê người hơn.

Cuối cùng ánh mắt của Chung Diễm Nhiên nhìn đắm đắm vào bộ vị đã đứng thẳng giữa hai chân, rất khó tưởng tượng thứ đang đứng sừng sững như ngọn núi kia lại là bộ vị của đàn ông, bản thân mình cũng thuộc mặt bằng chung, cho nên ban đầu lấy giá trị bình quân mà gán cho bộ vị của Mạch Điễn Thành.

Bây giờ y kinh dị nhìn kĩ nó, cái đó kích thước lớn quá có thể sẽ làm cho mình thống khổ, hoặc là cũng có thể như khi y dự tiến sĩ Cung Tú Nhân kể lại chuyện lúc thân mật, mặt Cung tiến sĩ liền đỏ bừng, ấp a ấp úng nói: Đó là trải nghiệm đầy khoái trá mà người ta không cách nào tưởng tượng ra được.

Nơi y chạm lên người hắn liền giống như bị lửa đốt, Mạch Điễn Thành hít thật sâu, nhưng lại hít trúng mùi thơm cơ thể của con người xinh đẹp tốt cùng trong thiên hạ này, Chung Diễm Nhiên cúi đầu, thì thầm nhỏ: “Hôn trước đi.”

Giống như là công thức toán học, sau khi y nói xong, liền hôn lên môi hắn, Mạch Điễn Thành tự động hé môi mình ra, Chung Diễm Nhiên ngừng một chút rồi vươn đầu lưỡi vào, sau đó hét lên một tiếng bí hiểm, Mạch Điễn Thành dùng sức cắn lưỡi y, nếu không phải nhờ y rụt về kịp, sợ rằng đã bị hắn cắn đứt lưỡi.

Khóe miệng Mạch Điễn Thành còn đọng máu của y, trên mặt lộ ra nụ cười khoái trá khát máu, giống như cá mập trắng cười hung mãnh, làm cho Chung Diễm Nhiên nhìn hắn ngạc nhiên, hắn so với suy nghĩ của y còn hoang dã hơn cả động vật, hay phải nói như là cuồng chiến sĩ dã man của thời trung cổ.

“Tôi bị thương?”

Giống như không cách nào tưởng tượng được bản thân mình bị thương, đầu lưỡi của y đau đớn từng đợt, y chỉ bị một vết cắn rất nhỏ mà thôi, nhưng mà y khó có thể tin được có người sẽ kháng cự lại sự hấp dẫn của y.

Chung Diễm Nhiên cũng không phải đánh giá bản thân quá cao, mà là y biết bản thân mình rất đẹp, hơn nữa đẹp rất đặc biệt, đàn ông dù có điên lên, cũng không hề có chuyện đem y đẩy ra, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời này y nếm cảm giác bị cự tuyệt.

Thằng thán mà nói tư vị này cũng không tốt.

Mạch Diễm Thành liếm vết máu, vẻ mặt cười lạnh cùng lãnh khốc: “Gen của tôi có tốt đến thế nào, cũng không có cho không.”

“Anh rất nhanh sẽ rất hứng thú với tôi.” Khóe miệng Chung Diễm Nhiên nở ra nụ cười ôn nhu lộ ra má lúm đồng tiền, giống như là cười nhạo hành động chống cự vô ích của hắn.

Y mở vali da ra, dùng ống tiêm rút đầy một loại chất lỏng không rõ, Mạch Diễm Thành cảnh giới quát nhẹ: “Đó là cái gì?”

Chung Diễm Nhiên cười đến hết sức quyến rũ, thứ y muốn, nhất định phải có được, càng hướng chi y lên kế hoạch lâu như vậy, tuyệt đối không thể để xảy ra bất kì sai lầm nào.

“Sẽ làm anh ngoan hơn nhiều đó.”

Bộ dáng Chung Diễm Nhiên khi nói chuyện, quả thực chính là xem hắn như đồ ngu mà đùa, Mạch Diễm Thành thiếu điều nhảy dựng lên trên giường, nếu không phải vì tay chân bị còng, hắn nhất định sẽ nhảy lên giết y rồi, đến mức ngay cả Chung Diễm Nhiên thuộc loại không sợ trời chẳng sợ đất, nhưng trong khoảnh khắc đó cũng hết hoảng phải thụt lùi ra sau từng bước.

Y rất cao hứng bản thân còng tay lại, bởi vì y chỉ dùng hàng hạng nhất, cho nên chất lượng còng tay cũng chính là tốt nhất, bằng không y căn bản không thể còng được người đàn ông điên cuồng như dã thú này, trong tích tắc đó, y thậm chí còn có một loại cảm giác sai lầm không nên dây dưa với người đàn ông nguy hiểm này.

Bất quá mười phút sau khi hắn tiêm vào mạch máu trên tay Mạch Diễm Thành, động tác cuồng bạo của hắn đã chậm rãi ôn hòa lại, hạ thể rỉ đầy dịch nhờ ngạo nghệ dựng đứng, hắn thở dồn dập, ánh mắt từ từ trở nên mờ lung, khi y hôn lên môi hắn, đầu lưỡi ngang ngược của hắn cũng dùng phương thức khiến cho kẻ khác phải xấu hổ lẫn vui sướng mà hôn đáp lại y.

Y ngồi trên người Mạch Diễm Thành, eo hắn nảy lên thô bạo, mỗi một lần cũng đều tàn nhẫn vọt đến, y không ngờ tới hắn khi đồng ý hợp tác, lại nhiệt tình khiến người ta ăn không tiêu như vậy, y phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, điều chỉnh tư thế của bản thân, nhưng mỗi khi hắn lao vào trong cơ thể thì lí trí của y lại tiêu tán.

“A... Uhm... A a!”

Đau đớn ban đầu được thay thế bằng khoái cảm, sau lưng dính đầy mồ hôi ẩm ướt cũng không gây khó chịu, Chung Diễm Nhiên ban đầu còn tưởng lần làm tình này nhất định sẽ hết sức khổ sở, kết quả hóa ra cũng không đau đớn như tưởng tượng của y.

Mạch Diễm Thành ban đầu tức giận cuồng bạo mà vùng vẫy kịch liệt, đến ngày thứ hai đã chuyển thành sát khí lãnh khốc hung thần ác sát, Chung Diễm Nhiên đem thuốc mê rút vào ống tiêm, y bởi vì mọi chuyện thuận lợi như đã tính toán trước nên mang theo chút ý cười, ngay cả người đàn ông này có chút khó chịu,

vẫn còn khiến y phải đối phó.

“Tôi sẽ tìm ra cậu!”

Tinh lực thiếu điều bị hút khô, Mạch Đĩnh Thành rống to chẳng hề có chút sức lực, nhưng mà thanh âm hiểm ác âm trầm lại bén ngót như dao.

“Tôi nghĩ anh không có khả năng tìm được tôi đâu.” Y rất tự tin.

“Tôi sẽ làm được, cậu tốt nhất trốn cho nhanh trước khi tôi tìm được cậu, bằng không tôi nhất định sẽ khiến cho cậu phải trả giá thảm khốc.”

Thanh âm âm trầm của Mạch Đĩnh Thành giống như thiên sứ báo thù, tuyên thệ hấn nếu không đạt được mục đích, thề không bỏ qua, với cá tính hung tợn hấn sẽ một mực truy lùng y, đến khi nào có thể bẻ cổ được y mới thôi.

Chung Diễm Nhiên chỉ nhướn mắt từ chối không có ý kiến, lời nói của Mạch Đĩnh Thành như lời tuyên thệ của lực lượng hắc áp đem bóng tối gieo rắc xuống mặt đất sau giờ Ngọ.

“Tôi không chỉ tìm ra cậu, tôi còn sẽ điều tra ra tất cả những cái này là cái gì, tôi muốn cho cậu không chỉ phải trả giá rất đắt, tôi còn muốn cho cậu phải hối hận vì hạnh động ngày hôm nay.”

Thuốc lại phát huy tác dụng, thanh âm của hấn dứt quãng, ý thức cũng rơi vào mê man.

3. Chương 2

Chung Diễm Nhiên đem tất cả mọi thứ hủy thi diệt tích, làm đến hết sức triệt để, không lưu lại bất kì dấu vết nào, khiến cho Mạch Đĩnh Thành tức giận đến nổi trận lôi đình.

Khi hấn tỉnh lại trong một khách sạn cao cấp, người đặt phòng dùng tên giả, căn bản không điều tra ra được ai là kẻ thuê phòng, y dựa theo trí nhớ xác định phương hướng, đi tới căn biệt thự mà mình bị còng hai ngày. Căn biệt thự là của một lão hiệp sĩ được phong tước Anh Quốc, hấn sau khi dò hỏi, vị hiệp sĩ già kia chỉ nói có thể bị trộm vào nhà, ông căn bản không có cho thuê căn biệt thự này.

Có thể ông ta nói dối, nhưng mà Mạch Đĩnh Thành không cách nào làm như mấy tên côn đồ mà đánh cho ông ta sợ chết khiếp, ép ông ta nói thật, bây giờ vốn là thời đại của pháp luật, bắt quá hấn bắt đầu tưởng niệm cái thời đại dã man mà người ta có thể tra tấn tù binh.

Hấn hung tợn nói: “Đây là chuyện riêng, tôi tin tưởng ông có thể hiểu rõ chuyện cấp bách nhất mà tôi

muốn giải quyết chính là chuyện này, tôi tình nguyện trả tiền, nếu có thể cung cấp được tin tức mà tôi muốn biết.”

Ngôn ngữ của hắn mang đều vẻ đe dọa bên trong, hiệp sĩ giả chỉ ngạo mạn hút ống tẩu, đối với hắn chỉ bày ra một nụ cười không nặng không nhẹ: “Có lẽ tiền cũng không thể cho cậu đáp án mà cậu muốn có.”

Mạch Điển Thành méo miệng, vị quý tộc này tự cho bây giờ còn là thế kỉ thứ mười tám, trên thế giới chỉ tồn tại hai loại cấp bậc, một loại là quý tộc, loại còn lại chính là bình dân, mà lấy xuất thân của hắn, chính là cấp bậc bình dân thấp kém như lời bọn họ. Hắn cười lạnh, bất quá bình dân cũng có cách giải quyết của bình dân.

“Dự án đầu tư trường đua ngựa...”

Thần sắc vị hiệp sĩ già cứng đờ, Mạch Điển Thành rất rất rất nắm chắc ông ta biết hắn đang nói cái gì.

“Có lẽ tôi cần tìm gặp mấy nhà đầu tư, nói với bọn họ đó không phải là dự án tốt, ông có biết liên quan đến phương diện tài chính, bọn họ phi thường tôn trọng ý kiến của tôi, cho dù là tôi xuất thân từ cô nhi viện.”

“Cậu quá đê tiện...” Ông tẩu rơi xuống mặt đất, hiệp sĩ già bị chọc nổi điên.

Khóe miệng Mạch Điển Thành cong lên một nụ cười âm tàn, hắn cũng không kiêng kị lời nói của mình giống như động vật ăn thịt hoang dã, chỉ cần tóm được nhược điểm của kẻ khác, hắn nhất định sẽ công kích toàn lực, cho đến khi đối phương đầu hàng mới thôi.

“Một cái tên, đổi lại ông sẽ không bị thân bại danh liệt, chính là một giao dịch rất tốt.”

“Tôi không biết tên của cậu ta, tôi chỉ biết cậu ta là một quý tộc, không, cậu ta thuộc hoàng thất.”

“Hoàng thất nước Anh?”

Hiệp sĩ già thất bại ngồi xuống, nói không cam lòng: “Không, nhìn tướng mạo cùng phong vị dị quốc của cậu ta, làm sao có thể là hoàng thất Anh quốc được, chính là hoàng thất của nước khác. Có người hi vọng tôi có thể đáp ứng yêu cầu của cậu ta, nhưng tôi không biết tên của cậu ta, cậu ta chỉ nói cậu ta muốn mượn biệt thự một thời gian.”

“Đó là nước nào?”

“Không biết!”

Hiệp sĩ già trừng mắt nhìn hắn, hắn ba giây sau khi xác định ông già này đúng là cái gì cũng không biết,

hắn xoay người bỏ đi. Lần này điều tra đến hội viên của club, dưới sự đe dọa của hắn, ông chủ không cam lòng mà phải đưa ra danh sách hội viên ngày hôm đó, những người hội viên đó hắn nhớ kĩ, chính là không có người kia.

“Cái này không phải là toàn bộ đúng không?”

Ông chủ chần chờ một chút gật đầu, “Đúng vậy, không phải là tất cả, nhưng mà có hội viên cực kì cần giữ bí mật, tôi không thể để cho anh biết.”

Hắn đe dọa muốn làm cho club phải đóng cửa trả giá, đôi mắt xanh lam của ông chủ không có một tia e ngại, đúng là mấy ông già giả bộ thông thái, trong lòng bọn họ vĩnh viễn vẫn phân biệt đẳng cấp giữa quý tộc với bình dân, mặc kệ tài sản hắn có bao nhiêu dọa người, đối với những kẻ này mà nói, hắn chỉ là bình dân.

Vừa nghĩ đến đối phương thuộc về hoàng thất, trong đầu cũng có cách phân biệt này, đem hắn trở thành đẳng cấp thấp, không biết vì sao, liền khiến cho mắt hắn đỏ ngầu, định biến hắn trở thành giấy lộn hay bao cao su dùng qua một lần rồi bỏ.

Hừ, hắn biết bản thân mình tuyệt đối không cho phép để người khác sau khi lợi dụng xong thì vứt bỏ đâu.

“Cậu ta có thể đến club này, nhất định là có người giới thiệu, chỉ cần nói cho tôi biết người đó là ai, tôi sẽ tự xử lí.”

Hắn đưa ra biện pháp dung hòa, club này đã có lịch sử từ lâu, có rất nhiều hội viên là người nổi tiếng, nếu muốn đánh sập nó, hắn cũng phải trả giá rất nhiều.

“Không có ai giới thiệu cả, hoặc phải nói là kẻ giới thiệu đã sớm chết cách đây vài thế kỉ.” Ông chủ kiêu ngạo nói:

“Ngài Chung là khách hàng khiến chúng tôi tự hào nhất, huyết thống cao quý của cậu ta đã kéo dài mấy thế kỉ...”

“Cậu ta họ Chung? Họ Trung Quốc?”

Nụ cười hiện ra trên mặt Mạch Điển Thành, ông chủ lập tức cầm miệng, Mạch Điển Thành biết ông ta cũng sẽ không lộ ra gì nữa, hắn xoay người bỏ đi, đi thăm dò tới hoàng thất Trung Quốc, nhưng mà cái gì cũng tìm không ra, hoàng thất Trung Quốc sớm đã bị hủy đi một hai trăm năm, hưởng chi cũng chẳng phải họ Chung, đầu mối này căn bản là ngõ cụt.

Hắn bay đến gặp An Tá vốn là bạn kinh doanh của mình, An Tá vốn là vương tử của quốc gia dầu mỏ, anh ta kinh doanh trong rất nhiều lĩnh vực, phần hợp tác với mình chỉ là một phần rất nhỏ trong khối tài sản của anh ta, An Tá đầu tư khắp nơi ở Châu Á, nhưng phạm vi kinh doanh của Mạch Điển Thành không có

ở Châu Á, chỉ có ở Châu Mỹ và Châu Âu, cho nên nếu muốn biết gì về Châu Á thì có thể tham khảo An Tá.

Đi đến cung điện nhà An Tá, hắn luôn có loại cảm giác anh ta đúng là người trong hoàng thất, bởi vì đây đúng là cung điện hàng thật giá thật. Quân gia bên cạnh đã thay hắn sắp xếp hành lí, An Tá đi tới nghênh đón hắn, An Tá anh tuấn cũng cao như hắn, nhưng mà khuôn mặt anh tuấn của anh ta mang theo vẻ xinh đẹp của đàn ông truyền thống cùng anh khí, mà tướng mạo của Mạch Điển Thành chỉ có thể dùng từ cá tính để hình dung, tuyệt đối không thể gọi là anh tuấn.

“Này, An Tá, anh thoát nhìn ngủ không đủ giấc?”

“Uh, cũng tốt, tối hôm qua ngủ không ngon.”

An Tá luôn tự cao tự đại, thoát nhìn hốc mắt có vẻ sưng, vẻ mặt giống như bị mất ngủ. Khi bọn họ đi vào phòng, trong phòng có một mỹ nam tử, trên ghế sa lông có một người giống như là con trai An Tá, bé đang đọc sách.

An Tá đối với đời sống cá nhân cơ hồ không giữ được riêng tư, Mạch Điển Thành biết anh ta từng có một người bạn gái tên Lysa, sau Lysa, hắn muốn bất kì bạn cái nào cũng phải giống như Lysa, chỉ có giống Lysa mới có thể thu hút ánh mắt lạnh khốc của anh ta một chút, mà theo hắn biết, An Tá không có con, mà đứa bé kia ít nhất cũng đã bảy tám tuổi rồi.

“Vợ của tôi, con trai.”

An Tá rành rọt giới thiệu, làm cho Mạch Điển Thành kinh ngạc tới cực điểm, người được anh ta giới thiệu là vợ, là một người đàn ông cao ngất, vóc người gầy gầy, người đàn ông tên Tào Dư Văn đó, mỉm cười với hắn, “Hi.”

Nhưng hắn khó có thể hoài nghi sự giới thiệu của An Tá, chỉ là sau khi đi vào căn phòng này, toàn bộ sự chú ý của An Tá đều bị người thanh niên bên cạnh hút mất, anh ta giống như là không có cách nào tiếp tục nói chuyện, đại khái cứ khoảng 5 giây, liền dùng vẻ mặt đói khát nhìn về Tào Dư Văn, ngay cả đứa bé kia cũng nhìn ra được, sau đó len lén bụm miệng cười.

Hắn nhìn người đàn ông đầy cao ngạo tự mãn, khí thế bức nhân, cùng những mối quan hệ phức tạp với cả nam lẫn nữ kia lại hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hắn, nếu mà ở đây có giường, chỉ có anh ta cùng người thanh niên kia với nhau, An Tá nhất định sẽ không để ý tới cái gì mà kéo người thanh niên kia lên giường.

Có lẽ đây là nguyên nhân khiến anh ta mất ngủ, bởi vì nhìn qua người đàn ông được anh ta gọi là vợ, hình như không hề có chút mong muốn bị anh ta kéo lên giường.

“An Tá, tôi có chuyện muốn hỏi...”

“Ba, con phải đi thôi, An Tá còn nhìn ba như vậy, cái phòng này sẽ bị đốt cháy.” Đứa bé gọi Tào Dư Văn là ba, Tào Dư Văn cười, Mạch Điền Thành mới phát hiện người đàn ông này cười lên nhìn rất được, có một loại cảm giác nhu hòa cùng sắc sảo.

“Bé gọi cậu là ba, nhưng bé nhìn rất giống An Tá?”

Hắn chỉ thử hỏi xò xét, Tào Dư Văn ngồi bên cạnh hắn, “Uh, bé cũng chính là con của tôi.”

An Tá đại khái nhìn thấy Tào Dư Văn ngồi bên cạnh hắn, sắc mặt hắn đột nhiên nặng nề, lạnh lùng giải thích một chút: “Là Dư Văn sinh cho tôi.” Đặc biệt cường điệu cái chữ “Tôi” kia, làm cho Mạch Điền Thành biết được đây là anh ta đang khẳng định chủ quyền.

Mạch Điền Thành nhất thời khó hiểu, Tào Dư Văn trừng mắt liếc An Tá một cái, mới bình thản nói: “Đây là đứa con tôi vì An Tá mà sinh ra.”

“Nhưng... Cậu là nam mà?”

Hắn chẳng có chỗ nào nhìn ra đối phương là phụ nữ cả, thậm chí là người lưỡng tính, vẻ mặt kinh ngạc của hắn làm cho Tào Dư Văn bật cười.

“Sinh sản đồng tính, nhưng mà tỉ lệ phần trăm rất thấp, hơn nữa chủ tịch hội Cơ Kim Hội bí mật này là tiến sĩ Cung cũng không quá phô trương.”

Sinh sản đồng tính? Như là một viên đạn nóng rực bắn thẳng vào đầu hắn, người thanh niên đó muốn tình trùng của hắn, gen, hơn nữa muốn hắn bắn tất cả trong người y?

Hắn lúc ấy chỉ hoài nghi cái này thì có thể làm gì, thành linh hắn biết cái này có thể làm ra rất nhiều chuyện, kể cả y có thể đã có gen của hắn, sinh ra con của hắn, cho nên người thanh niên đó mới cường điệu bản thân đã lựa chọn trong rất nhiều người, hơn nữa cũng theo dõi hắn hơn một năm trời.

Ánh mắt Mạch Điền Thành lạnh xuống, hỏi lại thật chi tiết: “Chính là chỉ cần tinh trùng của tôi nằm trong cơ thể một người đàn ông, nếu người đó là người của Cơ Kim Hội, người đó cũng rất có khả năng mang thai sao?”

“Uh, bất quá không đơn giản như vậy đâu, giống như những người tiến sĩ Cung đã chọn qua, đại bộ phận cũng không thể có được.”

Đại khái chính là xem bọn hắn trò chuyện chủ đề nóng quá, An Tá lập tức đứng dậy, sắc mặt anh ta âm trầm, đẩy bực mình: “Mạch Điền Thành, đã đến giờ rồi, tôi nghĩ anh có thể trở về, tôi hôm nay không muốn tiếp khách.”

Mạch Điền Thành lần nữa kinh ngạc, An Tá đang ra lệnh đuổi khách, hơn nữa tất cả nguyên nhân chỉ là vì anh ta khó chịu hắt nói chuyện phiếm với vợ anh ta, hẳn chưa từng nhìn thấy An Tá uống dấm chua kinh dị đến như vậy, ít nhất trong ấn tượng của hẳn, An Tá không thiếu phụ nữ, cũng chưa bao giờ quan tâm tới người tình, anh ta cho rằng người tình thì lúc nào cũng có thể đổi được.

“An Tá, đừng bất lịch sự như vậy.”

Tào Dư Văn khê nạt An Tá vô lễ, mà đứa bé bên cạnh thì cười nghiêng ngả: “Ba, thì ra đàn ông bất mãn chính là cái kinh như An Tá ha.”

Hai gò má Tào Dư Văn đỏ bừng, Mạch Điền Thành xin thề, về mặt An Tá chính là muốn xông lên, đói khát muốn liếm đến hai quả đào hồng phấn kia, ngay cả y nhìn cũng cảm giác chẳng ra sao cả.

“Cho tôi số điện thoại của tiến sĩ Cung, tôi lập tức đi ngay.”

Tào Dư Văn do dự một chút, như là không quá tình nguyện, An Tá gằm nhẹ, Tào Dư Văn từ sau khi trở về, rất ít khi cho anh ta về mặt tốt lành, mà Mạch Điền Thành kia lại có thể làm cho người này nói chuyện liến thoắng, cũng chẳng trách anh ta vì sao khó chịu đến cực điểm.

“Đi tìm quần gia của tôi mà lấy!”

Anh ta đem Mạch Điền Thành tổng ra cửa, sau đó đóng cửa một cái rầm, có thể nói là thô bạo đến cực điểm, bất quá ít nhất khi hẳn đáp máy bay rời đi, hẳn đã có được số điện thoại của tiến sĩ Cung.

“Bác sĩ Chung đẹp trai quá ha!”

“Nhìn anh ấy thật sự là quá đẹp, lại đầy sức sống.”

“Bác sĩ Chung quả thực so với con gái còn muốn đẹp hơn gấp mấy lần.”

Liên tiếp những từ ca ngợi có cánh của y tá và nhân viên trong bệnh viện này tuôn ra, hơn nữa câu cuối cùng lại là của vị nam nhân viên văn phòng tên Tiểu D, lời hẳn liền đưa tới ánh mắt phẫn hận của mấy cô gái ở đó, nhưng lại không thể không thừa nhận, Chung Diễm Nhiên đúng thật là đẹp đến không thể hình dung.

Nhất là ánh mắt của vị nam nhân viên này quả thực là si mê, từ khi bác sĩ Chung đến bệnh viện này, hẳn liền thường xuyên dùng vẻ mặt sùng bái ái mộ mà nhìn y, bất quá bác sĩ Chung đối với bất kì ai đều mỉm cười, chỉ là nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của y, thật sự cũng đủ làm cho người ta nhũn hết cả chân, trách không được y trở thành thần tượng mới nhất.

Bây giờ y nghiêm trang đi qua đây, đối với nhân viên bệnh viện đứng ở một bên, đáp lại bằng nụ cười nhàn nhã, làm cho mấy nhân viên văn phòng cơ hồ phát ra tiếng trầm trồ, dù sao có một người so với ngôi sao

còn đẹp hơn, chói mắt hơn ở ngay trước mặt mình, lại còn mỉm cười thân thiết, loại kích động này không thể dùng bút mực để hình dung được.

“Thật có người như bác sĩ Chung vừa ưu tú, vừa thông minh, lại đẹp như vậy sao.”

“Đúng vậy, tuổi còn trẻ lại có thể đạt được phong hàm tiến sĩ, quả thật là thiên tài, nghe nói anh ấy là đàn em của Cung tiến sĩ viện trưởng của chúng ta đó, nếu như không phải viện trưởng ra sức mời anh ấy đến nơi này, anh ấy có thể đã đến làm trong bệnh viện tuyến đầu rồi.”

“Đúng vậy, cái gì mà sinh vật, di truyền gen, còn có nghệ thuật..., nghe nói bác sĩ Chung là một nhà phê bình nghệ thuật đó! Anh ấy đúng là mười phân vẹn mười rồi.”

Nam nhân viên văn phòng khi nói chuyện ánh mắt lờ lờ sáng, như là đang nói đến một vị thần cao quý hoàn mỹ không tì vết, hẳn thường kiếm cơ để có thể cùng nói chuyện với bác sĩ Chung, thật muốn biết trong đầu y nghĩ cái gì.

“Tiểu D, tôi nghĩ cậu không cần vồn vã như vậy, bác sĩ Chung không phải là người bình thường như chúng ta.”

“Không thử thì làm sao biết được.”

Tiểu D tự nhận bản thân có bề ngoài anh tuấn, tính cách thiện lương, làm việc chăm chỉ, tối thiểu cũng muốn xấp lại gần một chút, để cho bác sĩ Chung biết mình tốt thể nào, nếu có đối tượng là bác sĩ Chung đẹp đến muốn điên này, hẳn rất rất rất vui vẻ làm đồng tính luyện ái.

Viên Thẩm vốn là trợ lý của bác sĩ Chung, cũng là người lớn tuổi nhất trong đám con gái ở bệnh viện, cô ban đầu vốn là làm y tá trưởng ở bệnh viện khác, sau này lại bị dụ tới đây.

Cô so với mấy người ít tuổi hơn này hiểu được một việc, bác sĩ Chung không phải là thiên sứ thuần khiết như trong tưởng tượng của bọn họ, y cái gì cũng dám nói, có đôi khi y nói chuyện phiếm với Viện trưởng Cung, tiến sĩ Cung còn bị y làm cho đỏ hết mặt mũi, nói không nên lời.

Y đem chuyện riêng của tiến sĩ Cung ra làm đề tài nghiên cứu, ngôn ngữ lợi hại, giống như là làm thí nghiệm, quan trọng nhất là, cô cảm giác được hành vi cử chỉ của bác sĩ Chung luôn mang theo vẻ cao quý đặc thù, ngay cả khi y cố gắng tỏ ra hòa đồng, cũng không hòa tan được cảm giác không thể hòa nhập trên người y với mọi người.

Bệnh viện này của bọn họ qui mô rất nhỏ, nhưng mà làm chuyện kinh tế hời hợt, chính là sinh sản đồng tính, mặc dù hội viên rất ít, bởi vì tiến sĩ Cung lựa chọn hết sức nghiêm khắc, nhưng mà tiền lương cao, khách hàng đến nơi này hoặc là có bệnh, đều là được lựa chọn rất tốt, cho nên công việc rất dễ mà lại vui.

Chung Diễm Nhiên mở ra cửa phòng viện trưởng, Cung Tú Nhân đang ngồi xem tài liệu, khi Chung Diễm

Nhiên đi vào, anh không nghe thấy tiếng mở cửa, mãi đến khi Chung Diễm Nhiên mở cửa nói chuyện: “Anh à.”

“Hử?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn thấy Chung Diễm Nhiên, nếu như so về bề ngoài, bản thân anh cũng không hề tệ, nhưng mà cũng không thể được như Chung Diễm Nhiên mang một vẻ đẹp cổ điển, cứ như là mỹ nữ bước ra từ trong tranh cổ.

Y trong bệnh viện mặc áo blouse trắng, nhưng mà Cung Tú Nhân cho rằng, Chung Diễm Nhiên sau khi làm việc mà mặc cổ trang Trung Quốc còn phù hợp với khí chất cùng thân phận của hắn hơn nhiều.

Chung Diễm Nhiên là đàn em ở khoa sinh vật của anh, ở trường khi đó đồn rằng y là dòng dõi hoàng thất, bình thường cũng không thân thiện, nhưng mà biểu hiện của y dị thường ưu tú và kiệt xuất.

Anh đoán chỉ số IQ của y rất cao, bởi vì năm thứ nhất y đã dễ dàng nhảy lớp, có rất nhiều học vị tiến sĩ, anh ban đầu chỉ vốn dò hỏi xem y có thể đến bệnh viện mình làm hay không, không ngờ vừa nghe đến bệnh viện của Cung Tú Nhân làm về vấn đề sinh sản đồng tính, y lập tức đồng ý.

Trong quá trình làm việc, Cung Tú Nhân phát hiện y đối với vấn đề sinh sản đồng tính hết sức nhiệt tình, nhất là khi nghe nói em bé sinh ra phần lớn đều là thần đồng, lại còn đồng thời kết hợp những gen tốt nhất của cả cha lẫn mẹ, ánh mắt y lúc đó đúng là sáng lờ lờ.

Ánh mắt lờ lờ sáng kiểu đó của y, làm cho Cung Tú Nhân có chút bất an.

“Anh à, em có thai rồi.”

Cung Tú Nhân thiếu điều nhảy dựng lên khỏi ghế, khi lựa chọn sinh sản đồng tính, anh đều phi thường chú ý đến nhân phẩm của đối phương, Chung Diễm Nhiên chưa từng tự thân nói đến y muốn sinh sản đồng tính — bất quá, nếu như Chung Diễm Nhiên có tự động đề cập đến, anh cũng chỉ có thể cự tuyệt, anh không cảm thấy Chung Diễm Nhiên có đủ tình yêu để có thể nuôi dưỡng con nhỏ.

Y quả thật rất đẹp, kiều diễm, trên mặt thường nở nụ cười, nhưng mà anh cảm thấy trong người Chung Diễm Nhiên, như là thiếu cái gọi là tình yêu, cũng có khả năng là loại cảm giác này y căn bản chưa từng cảm thụ qua, cho nên y không có cảm xúc này.

“Em một mình... Một mình...” Cung Tú Nhân chịu kích động lớn.

Về mặt Chung Diễm Nhiên chỉ thản nhiên, chẳng có lấy một điểm hối hận cùng xấu hổ, y muốn làm thì làm thôi, từ sau khi biết sinh sản đồng tính, y cũng đã quyết định muốn nuôi một đứa con như vậy.

“Em đã nghiên cứu qua tài liệu của anh, em muốn sinh đứa bé này.”

“Cha đứa bé là ai?”

Chung Diễm Nhiên cười, chẳng chút quan tâm, “Bọn em mới vừa chia tay rồi.”

Một câu nói mới vừa chia tay đã giải quyết mọi chuyện, Cung Tú Nhân bắt đầu có loại ảo giác như là đã dẫn sói về nhà, anh lắc đầu nói: “Em biết mình đang làm cái gì không? Đứa bé này thường rất khó nuôi, hơn nữa nếu như không chăm sóc tốt, đứa bé không được dạy dỗ, chúng ta đều phải trả giá rất lớn.”

“Em sẽ nuôi dưỡng nó thật tốt, em có đủ tài lực để có thể cho nó điều kiện học tập tốt nhất.”

Cung Tú Nhân rất ít tức giận, nhưng mà khi anh tức giận thì cũng rất kinh khủng, anh đã từng gặp nhiều kẻ có tiền, luôn nghĩ rằng tiền có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, điều này làm cho anh tức giận, anh đập bàn hét: “Không phải là vấn đề tiền bạc, mà là trái tim! Diễm Nhiên, là vấn đề trái tim!”

Trong khoảnh khắc anh đang giận dữ, bên ngoài có người gõ cửa, lời nói hốt hoảng: “Có người tìm bác sĩ Chung.”

“Tôi không rảnh.”

Chung Diễm Nhiên khoe miệng vẫn cong thành nụ cười như bình thường, đây là nguyên nhân Cung Tú Nhân không thể tin tưởng Chung Diễm Nhiên, nụ cười của y không có tình cảm, cho dù xinh đẹp như thế nào, cũng như cái vỏ trống rỗng, là giả, anh thậm chí hoài nghi Chung Diễm Nhiên đẹp như một bức tượng, có phải không biết đến cái gọi là thất tình lục dục.

“Nhưng mà đối phương...” Về mặt người kia đầy sợ hãi, thoát nhìn như tìm Chung Diễm Nhiên, nhất định là kẻ mà người khác khó có thể chống đỡ được.

“Tôi nói rồi tôi không rảnh!”

Chung Diễm Nhiên nhìn ra cửa, làm ra động tác dấu môi bất mãn, động tác như vậy, làm cho người y càng thêm xinh đẹp, trong lúc si mê, sẽ rất nhanh thỏa mãn yêu cầu của y, hơn nữa lần nào cũng chẳng sai.

Vừa mới làm hết một loạt động tác y liền ngậy ngấn cả người, bởi vì nhân viên kia bị đẩy ra, thân hình cao lớn của Mạch Điển Thành đã xông vào phòng viện trưởng.

Khoe môi hần nhếch lên cười lạnh, ngọn lửa trả thù trong ánh mắt cháy rừng rực, hần sập cửa lại thật mạnh, khiến cho người nhân viên kia bị ngăn lại ở bên ngoài.

Chung Diễm Nhiên thành linh cảm thấy sợ hãi muốn trốn xuống gầm bàn, mặc dù y tự nói với mình ý nghĩ này rất hoang đường, y không có khả năng sợ hãi một người đàn ông khác, lại còn là một người giai cấp bình dân, thế nhưng khi Mạch Diễm Thành cất bước đến trước mặt y, y lại có loại kích động rất muốn chạy trốn, y thậm chí còn cảm giác da đầu mình tê rần.

Không, không, loại cảm giác này rất buồn cười, y sẽ không e ngại bất kì kẻ nào, đương nhiên kể cả Mạch Diễm Thành bị y lợi dụng, chỉ cần y nhoẻn miệng cười, tất cả đàn ông hay phụ nữ đều phải thuận theo y.

Khuôn mặt hung ác của Mạch Diễm Thành hiện ra như ác ma, “Cậu có thai rồi sao?”

Chung Diễm Nhiên kinh ngạc nhìn hắn, hắn làm sao có thể biết y muốn lợi dụng hắn để có thai?

“Tôi hỏi cậu, cậu có thai rồi sao?” Mạch Diễm Thành từng bước ép tới, không giống như đang hỏi, mà là ép cung.

Khí thế của Chung Diễm Nhiên thua hắn một bậc, chẳng thể nói nên lời, nhưng y lập tức xốc lại tinh thần, lộ ra nụ cười xinh đẹp đến cực điểm, so với hoa hồng nở rộ còn muốn hoa lệ hơn, nhưng so với hoa hồng thì còn cao ngạo hơn rất nhiều.

“Tôi biết ngài sao? Thưa ngài?”

Thái độ phủ nhận của y, nói rõ không đem y để vào mắt, ánh mắt Mạch Diễm Thành lập tức lộ ra hung quang của dã thú.

Cung Tú Nhân nhìn hai người tỏa ra hào khí mãnh liệt, anh khó hiểu không biết người này là ai, vừa mở miệng liền hỏi Chung Diễm Nhiên có phải đã mang thai rồi không, cái đó thể hiện bọn họ là người rất thân thuộc với nhau, anh cẩn thận hỏi: “Diễm Nhiên đúng là có thai rồi, nhưng xin hỏi anh là ai?”

Nghe nói y mang thai, Mạch Diễm Thành nhếch môi, hết thấy đã được chứng thật, cái người thanh niên đẹp đến mức có thể khiến cho đàn ông quì xuống hôn chân y, đã bắt cóc hắn, lợi dụng hắn, thậm chí còn tiêm vào người hắn loại thuốc gì đó ko rõ xuất xứ, làm cho hắn đầu váng mắt hoa chỉ còn bản năng sinh lí, để cho y mãi mãi mượn giống.

Mạch Diễm Thành không phải là loại đàn ông vô dụng trước thì để bị mượn giống sau thì để cho thuận lợi cao chạy xa bay.

Hé ra một nụ cười không hề mang theo ý cười, Mạch Diễm Thành áp bức nhìn kĩ Chung Diễm Nhiên, từ sau khi điều tra ra được số điện thoại của tiến sĩ Cung Tú Nhân, hắn tích cực điều tra về cái bệnh viện tư nhân này, khiến cho rốt cuộc hắn cũng biết đến tên của y gọi là Diễm Nhiên.

Cái tên rất đẹp, rất hợp với y, nhưng mà đợi hắn tìm được y, hắn muốn lôi y ra đánh cho không còn hình người, để cho y không bao giờ còn có thể hợp với cái tên này, hắn sẽ rất rất rất hưởng thụ quá trình lăng

trì y.

“Tôi là cha đứa bé trong bụng cậu ta, tiến sĩ Cung, anh cảm thấy quan hệ của chúng tôi là như thế nào?”
Hắn lạnh lẽo nói ra sự thật.

Chung Diễm Nhiên lập tức mở miệng thấp giọng phản đối, bọn họ căn bản không hề có bất kì quan hệ gì, nếu miễn cưỡng nói có quan hệ, chỉ có thể nói là y bức hiếp mượn giống, khiến cho Mạch Diễm Thành nổi điên mà thôi.

“Anh ta không có liên quan gì tới em, anh à, một chút quan hệ cũng không có.”

Mạch Diễm Thành nhượng mất trêu chọc: “Khi cậu ngồi trên người tôi, không ăn không ngủ mạnh mẽ muốn tôi yêu cậu, cậu hình như rất thỏa mãn với quan hệ của chúng ta khi đó, ít nhất là lúc đó trong bụng của cậu cũng đầy thứ của tôi, muốn cậu thả tôi đi, cậu còn không muốn nữa là.”

Mặt Chung Diễm Nhiên đỏ rực, tình huống đó đúng là giống như lời Mạch Diễm Thành, nhưng mà giờ phút này Mạch Diễm Thành nói ra lại trở nên mập mờ như là hình ảnh hoan ái, kì thật trên thực tế, chỉ là hắn bị còng lại, bị y giam giữ hai ngày, mà y thì rất nhanh đã mượn được tinh trùng của hắn.

Cung Tú Nhân rốt cuộc cũng hiểu, cũng nghe thành một màn mập mờ, ho khan vài tiếng, trên mặt cũng có sắc hồng, nói: “Tôi đã hiểu được quan hệ của hai người rồi, anh gì đó mời ngồi.”

“Tôi là Mạch Diễm Thành, trước giờ đều ở Mỹ, nhưng mà tôi bắt đầu nghĩ đến việc chuyển tới Đài Loan, tất nhiên là vì Diễm Nhiên, cùng đứa bé chưa sinh trong bụng cậu ta.”

4. Chương 3

“Anh không có quyền gọi tôi là Diễm Nhiên!” Ghê tởm tới cực điểm, hắn làm sao dám gọi tên của y, quan hệ của bọn họ không có thân mật đến mức có thể xưng hô như vậy, bọn họ chỉ là người dưng.

Về mặt Mạch Diễm Thành trào phúng:

“Tôi đây nên gọi cậu là gì? Thân ái hay là bảo bối? Tôi đối với hai ngày để cho cậu mang thai vẫn còn nhớ rất rõ đây, biểu hiện tình ái của cậu rất bạo dạn, làm cho tôi rất khó quên.” Lời lẽ của hắn mang theo ý cười nói ra những từ kinh động.

Mặt Cung Tú Nhân càng đỏ hơn, anh bắt đầu cúi đầu xem tài liệu, thậm chí cảm giác được có lẽ anh nên rời khỏi phòng viện trưởng, để cho hai người bọn họ vui vẻ cùng một chỗ.

Chung Diễm Nhiên giận đến phát run, nhưng mà vẻ mặt y đỏ bừng, ngay cả cổ cũng bị những lời thô bỉ của người đàn ông kia nhuộm đỏ một mảng lớn, hắn không biết xấu hổ sao, rốt cuộc có biết cái gì gọi là lịch sự không?

Y dùng giọng điệu cao cao tại thượng phản bác: “Chú ý ngôn từ của anh, điều này làm cho tôi rất không thoải mái.”

Mặt Mạch Diễm Thành càng thêm trào phúng, “Vui lòng bỏ qua, có lẽ bởi vì tôi là bình dân, cho nên khó tránh khỏi thô tục, không giống cậu có huyết thống hoàng thất cao quý, hơn nữa tôi ở nước Mỹ, văn hóa cởi mở, nhưng mà tự cậu nâng cái mông xinh đẹp ngồi lên người tôi, cái eo *** đang không ngừng đong đưa, cậu đừng có nói là cậu đã quên nha?”

Nghे một tràng như vậy, mặt Cung Tú Nhân lại càng đỏ, anh lần nữa nuốt nuốt nước miếng, cho dù y là đồng tính luyến ái, cũng đã có một đứa con, nhưng mà anh vẫn thích thảo luận về chuyện này một cách riêng tư: “Có lẽ tôi nên rời đi, để các người ở lại.”

“Tên khốn nạn này!”

Tên đàn ông vô sỉ này rốt cuộc có giới hạn hay không? Trong cơn giận dữ, nụ cười diễm lệ bình thản tự tại luôn luôn gắn trên mặt Chung Diễm Nhiên đều biến mất tăm, y cầm lấy đồ chặn giấy trên bàn, giống như là để vương chúa tể thiên hạ, hướng cái tên Mạch Diễm Thành không biết xấu hổ là gì mà tấn công.

Mạch Diễm Thành vung tay chụp lấy bàn tay y xoay vòng, đồ chặn giấy rơi xuống đất, mà Chung Diễm Nhiên tấn công không được, tức giận đến toàn thân phát run.

Đáng lẽ y đánh hắn, hắn phải đứng cho y đánh, hắn hóa ra còn dám chống cự!

“Anh là đồ khốn nạn hạ đẳng!” Hắn rít gào, sự cao ngạo trong lời nói không hề thay đổi, cuồng nộ gấp bội.

“Tên khốn nạn hạ đẳng này là cậu ngàn lựa vạn tuyển mới ra đó, cậu đã quên sao?”

Lộ ra nụ cười đắc ý khê nói, nhưng lại ôm lấy thân hình không ngừng vùng vẫy giãy dụa của Chung Diễm Nhiên, mùi hương cơ thể mê mị trên người y xộc thẳng vào trong mũi, làm cho hắn muốn liếm lên thân thể y kể cả bộ vị kia.

Có lẽ hắn trước khi đánh y sống dở chết dở, thì liếm sạch mỗi phân mỗi tấc trên người y, sau đó quay lại chậm chậm đối phó với y. Được rồi, lấy một mạng đền một mạng cũng chẳng có gì sai, tưởng tượng đối lại là hắn đem y trối lại trên giường, còng tay còng chân, sau đó xâm phạm y, Mạch Diễm Thành phát hiện thứ trong quần mình không thoải mái tới muốn chết.

Chung Diễm Nhiên tức giận tới xì khói, Mạch Diễm Thành trên mặt vẫn duy trì nụ cười lộ má lúm đồng tiền châm chọc, Cung Tú Nhân xấu hổ không thôi, dù sao nhìn thấy những người yêu nhau cãi lộn, đi cũng

không được, ở cũng chẳng xong.

Không khí thật sự căng cứng, Cung Tú Nhân chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Ừc, có chuyện gì từ từ nói, làm gì mà ồn ào như vậy, đối với em bé lẫn người mang thai đều không tốt đâu.”

Mạch Diễm Thành lộ ra nụ cười kiêu cá mập trắng, “Cũng đúng, đối với người có thai không tốt. Diễm Nhiên, chúng ta đi uống cà phê, tâm sự chuyện con cái nào.”

Chung Diễm Nhiên phần nộ trường mắc liếc hắt một cái, y dẫn đầu đi ra phòng làm việc, y sẽ tổng cổ Mạch Diễm Thành đi, giống như lúc trước mượn giống, rất nhanh cũng sẽ đem hắt tổng cổ đi — mặc kệ là dùng thủ đoạn gì.

Bọn họ tìm một quán cà phê, Mạch Diễm Thành gọi cà phê, Chung Diễm Nhiên chỉ gọi một li nước ép trái cây, bây giờ có em bé, y tốt nhất là ít uống mấy loại cà phê này nọ.

“Anh rốt cuộc muốn cái gì?”

Về mặt Chung Diễm Nhiên kiêu ngạo, đúng vậy, y mượn giống của hắt, thì tính gì? Có thể được y mượn giống, chính là việc vinh quang cỡ nào, Mạch Diễm Thành còn dám tìm tới cửa.

“Tôi lúc trước nghĩ chuyện đầu tiên khi tìm được cậu, là đem cậu đánh cho đỡ sống đỡ chết, sau đó lòi vào một cái công viên hoang vắng, đào một cái lỗ, đem cậu chôn luôn.”

“Sức tưởng tượng nghèo nàn cỡ nào, phương thức giải quyết thì có thành phần hạ đẳng mới nghĩ ra, chỉ có tứ chi phát triển, đầu óc nhỏ.”

“Yên tâm, cơ thể tôi hoàn toàn không có vấn đề, tôi còn nhớ rõ cậu lần đầu tiên nhìn thấy thì có biết bao sợ hãi về sự hùng vĩ của nó, lại còn rất sợ bản thân không có biện pháp tiếp nạp.”

Chung Diễm Nhiên ba giây sau mới hiểu ra, đôi mắt hạnh trợn trừng, lập tức cười lạnh, “Khối thịt đó của anh không có kinh thể hải tặc như vậy, không cần tự biên tự diễn, tôi nghĩ đàn ông lớn hơn so với anh, có rất người tình nguyện lên giường của tôi, liếm ngón chân tôi.”

Cao ngạo của y đúng là có nguyên nhân, sự xinh đẹp của hắt sẽ làm cho đại đa số đàn ông đến tên của mình cũng quên mất. Mạch Diễm Thành uống một ngụm cà phê, mùi vị không tính là ngon nhất, nhưng cũng tạm tạm.

“Nhưng cậu không muốn đàn ông khác liếm chân cậu, ngược lại lại muốn tôi đem khối thịt này lấp đầy tiểu cục hoa của cậu.”

Nghe không trôi những lời hạ lưu bẩn thỉu của hắt, Chung Diễm Nhiên đập tay xuống bàn, y sẽ lập tức xử

lí tốt cái chuyện buồn cười này.

“Anh rút cuộc muốn cái gì? Tiền sao? Tôi có thể trả tiền.”

Mạch Diễm Thành bình thản hớp tiếp một ngụm cà phê, “Tiền của tôi nhiều đến có thể dè chết không ít người, nếu như tôi trả tiền cho cậu, cậu có đồng ý làm với tôi không?”

“Cùng anh làm cái gì?”

Chung Diễm Nhiên nhất thời nghe không hiểu, tiếp theo thì nhìn thấy ánh mắt mập mờ của Mạch Diễm Thành, lập tức hiểu ngay, mặt y đỏ rực ửng ửng, nhưng ánh mắt lại không che được cuồng nộ toát ra, y lập tức đứng phắt dậy, cầm lấy li nước ép trái cây của mình tạt thẳng vào người Mạch Diễm Thành.

Y xuất khẩu cuồng ngôn rít gào: “Tôi xem ra anh đang không tự biết tình trạng của mình, tôi hỏi anh muốn cái gì, chính là bởi vì tôi khoan hồng độ lượng muốn bỏ qua cho anh, không có nghĩa là tôi ngang hàng với anh, anh tìm lộn người rồi.”

Tiếng nước trái cây chảy tong tong từ trên áo sơ mi xuống dưới quần, lửa giận của Mạch Diễm Thành bùng lên bùng bùng, hấn vươn tay, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai tóm lấy tay Chung Diễm Nhiên, Chung Diễm Nhiên vùng tay lên, tiếng một cái tát vang lên chói tai, rít nhỏ: “Anh muốn tôi ở đây gào lên [anh là đồ sắc tình bệnh hoạn, cút ra xa tôi một chút] sao?”

Đây là nơi công cộng, rất nhiều người nhìn vào, càng có thể sẽ dính tới cảnh sát, mắt Mạch Diễm Thành thiếu chút tóe lửa, Chung Diễm Nhiên lộ ra nụ cười diễm lệ thỏa mãn.

“Tôi có thể tưởng tượng, có biết bao nhiêu phóng viên muốn đem chuyện tỉ phú thế giới Mạch Diễm Thành có bao nhiêu hạ lưu viết ra, cho dù anh có bao nhiêu tuổi, bao nhiêu tài hoa cũng chẳng có con đàn bà nào dừng cảm nhào tới, đơn giản vì “mĩ danh” sắc tình bệnh hoạn sẽ bám theo anh cả đời.”

Mạch Diễm Thành liếm liếm đôi môi khô khốc, có lẽ bởi vì đã rất lâu hấn không bị ai uy hiếp rồi, lửa giận ngập tràn ban đầu biến thành dục hỏa không thể dập tắt, hấn nhìn xuống vòng eo thon nhỏ của Chung Diễm Nhiên, đôi chân gầy gầy, cùng ánh mắt cao ngạo tự cho là đứng trên mặt y, tất cả đều khơi dậy dục vọng cuồng liệt của hấn.

Hấn muốn Chung Diễm Nhiên nằm dưới người hấn dang rộng hai chân ra, muốn hấn đùa bỡn thân thể y đến khi phải òa khóc cầu xin tha thứ, càng muốn y tới lúc cao trào thì thất thần kiệt sức.

“Tôi muốn không nhiều lắm, chỉ cần một chút hưởng thụ.”

Ánh mắt tràn đầy nhục dục của hấn đảo quanh một vòng trên người y, Chung Diễm Nhiên rùng mình ớn lạnh, nhưng mà sau lưng lại cảm thấy mồ hôi nóng rực không chừng ứa ra, hấn biết mình rất đẹp, nhưng mà đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhục dục thân nhiên như vậy.

Ánh mắt Mạch Diễm Thành không có chút gì kín đáo, mạch dù biết hẳn vốn chẳng phải là người kín đáo gì, nhưng mà ánh mắt đó chính là dục vọng mãnh liệt trần trụi.

Trong cơ thể y bị ánh mắt trực tiếp này khơi dậy lửa nóng, thậm chí trên trán còn phủ một lớp mồ hôi mỏng, y không nói mình có cái gì thanh cao hay tinh khiết trắng trong không tì vết, nhưng mà y đứng là đối với chuyện này không có kinh nghiệm gì, y có rất nhiều người theo đuổi, bắt quá những người này không thể khơi gợi cho y cảm giác quái dị như thế này.

“Anh cho rằng anh là ai, anh bảo tôi lên giường với anh, tôi liền phải ngoan ngoãn nghe lệnh sao?”

Bộ dáng y gương nanh múa vuốt trông rất đáng yêu, một người có trái tim mạnh mẽ đầy tự tôn, vậy thì dùng phương pháp khác kéo y xuống nước đi, Mạch Diễm Thành chậm rãi nói: “Cậu sợ có thể nói một tiếng, tôi sẽ khoan hồng độ lượng mà bỏ qua con chuột nhắt nhắt gan như cậu!”

Tất nhiên cái chữ “sợ” này có chỗ có tác dụng, Chung Diễm Nhiên trừng hai mắt, “Tôi tại sao phải sợ anh?”

Về mặt tình sắc của Mạch Diễm Thành, như là đã liếm khắp thân thể y, điều này làm cho Chung Diễm Nhiên cảm giác không vui, nhưng lại kích thích vô cùng.

“Cậu sợ dưới thân thể tôi, cậu sẽ rất có phản ứng.”

Người đàn ông này tự cao cũng nên có giới hạn chứ, Chung Diễm Nhiên lộ ra ánh mắt khinh thường, mà Mạch Diễm Thành còn quăng ra một câu như châm dầu vào lửa: “Cậu nói muốn tình trùng tôi chỉ là cái có thôi, thật ra từ lâu cậu đã muốn cùng tôi lên giường rồi.”

“Khối thịt đó của anh không có hiểm họa lắm đâu!” Chung Diễm Nhiên giận dữ nói, hẳn mà cũng dám nói như vậy, Chung Diễm Nhiên y xinh đẹp vô cùng, là y chọn người khác, không phải người khác chọn được y.

“Vậy cậu có can đảm sao?”

“Chúng ta lập tức đến khách sạn ngay bây giờ!”

Chung Diễm Nhiên dùng vẻ mặt vừa phẫn nộ vừa cao ngạo đứng dậy, bắt quá cũng chỉ là cùng Mạch Diễm Thành làm tình một lần nữa giống như lúc trước đã làm mà thôi, cái này thì tính là cái gì, hẳn lần trước căn bản là không có làm cho y thoải mái.

Đối với hành động của y, Mạch Diễm Thành chỉ nhướng một mắt lên, biến thành ý cười hết sức ghê người, như là câu trả lời của y nằm trong tính toán của hắn: “Vậy thì đi thôi.”

Y ngay lập tức có chút hối hận, cảm giác mình sập bẫy rồi, nhưng là lấy tự tôn cùng cao ngạo của y, bây giờ cũng chẳng có cách nào bỏ của chạy lấy người.

Hai người kéo nhau vào khách sạn gần đó, Mạch Diễm Thành vừa vào phòng, liền tùy tiện vắt giày lung tung, tiếp theo hắn nằm lăn ra giường về mặt lưỡi biếng, Chung Diễm Nhiên không thể chịu được nếu phải thân thiết với một kẻ người đầy mồ hôi.

“Tôi muốn phải tắm trước.”

“Tất nhiên.” Mạch Diễm Thành không phản đối.

Y vào phòng tắm, đóng cánh cửa sau lưng lại, hình ảnh bản thân phản chiếu trong gương làm cho y chán ghét cực độ, y thoát nhìn về mặt tái nhợt, như là con thỏ non nóng lòng bỏ chạy, không cẩn thận rơi vào bẫy của sói hoang, hoặc phải nói là, y thoát nhìn trên dưới cứ như là gái nhà lành lần đầu tiên phát sinh quan hệ với đàn ông, không biết phải làm sao để không bị bối rối bất an.

Hừ, y mới không phải là người yếu ớt nhất gan như vậy.

Chung Diễm Nhiên dùng sức cởi mấy hột nút, chỉ cần nhẫn nại vài phút thôi, y có giấy phép bác sĩ, cũng có kiến thức y học, vì vậy ân ái bất quá cũng chỉ là quá trình cơ thể phát tiết mà thôi, phân thân bởi vì bị ma sát mà bị ép bắn tinh, bởi vì tuyến tiền liệt bị kích thích mà cảm thấy vui sướng — điều kiện đầu tiên chính là kỹ thuật của Mạch Diễm Thành phải đủ cao minh, khi tiến vào sẽ không làm cho y đau đến mức phải kêu trời gọi đất.

Khi tay y chuyển xuống thân dưới muốn cởi quần ra, Mạch Diễm Thành lại trong thời khắc này mò vào phòng tắm.

“Anh có biết cái gì gọi là lịch sự không? Trước khi vào phải gõ cửa!”

Y tức giận quát khê, như là Mạch Diễm Thành phạm trúng tội ác tày trời, hắn căn bản chính là đồ hạ lưu bất lịch sự.

Mà Mạch Diễm Thành không nhìn tới lời y nói, tự mình cởi bỏ quần áo, đứng dưới vòi hoa sen, làn nước phủ lên cơ thể khỏe mạnh đặc ý của hắn, hơi nóng dần dần tỏa ra đầy không gian không lớn lắm của phòng tắm, Mạch Diễm Thành kéo y xuống dưới vòi hoa sen, khiến cho quần y cũng bị ướt, y phần hận lạnh mắt liếc hắn một cái, đúng là sở trường của tên khốn nạn mà.

Mạch Diễm Thành cười ha ha, tiếng cười của hắn vang khắp phòng tắm. “Cậu ướt giống y chang con chó con.”

“Anh mới là con chó con.” Y gào lên đáp lại.

“Phải là con chó vừa to vừa nóng thì mới đúng.” Mạch Diễm Thành nói thêm một câu, mập mờ đẩy thân dưới, thân dưới của hắn đã hở ra, bất quá y không hề có một chút kinh ngạc, lấy sắc đẹp tuyệt diễm của y, Mạch Diễm Thành tất nhiên sẽ muốn y, chỉ bất quá tên đàn ông hạ lưu này căn bản không có giới hạn.

Chung Diễm Nhiên không tình nguyệt mà cỏi cái quần ướt đầm ra, dù sao đợi lát nữa cũng sẽ bị Mạch Diễm Thành nhìn hết cả người, cho nên cũng chẳng phải mắc cỡ gì, nhưng mà sau khi cởi ra, ánh mắt của cái tên Mạch Diễm Thành luôn nói lời hạ lưu kia lại chở nên chăm chú, rồi lại trở nên câm như hến, làm cho y thật muốn đầm đá hấn một trận ra trò.

“Có cái gì để mà nhìn chứ?”

“Cậu rất đẹp!”

Chung Diễm Nhiên tuyệt đối không nghĩ tới Mạch Diễm Thành lại có thể thành thật ca ngợi y như vậy, y ngẩng đầu lên, trên mặt bất động thanh sắc, từ trước đến giờ, sự xinh đẹp của y vốn luôn là mục tiêu làm cho mọi người chú ý.

Y không phải khoe khoang, nhưng mà y biết sự xinh đẹp của mình thuộc dạng cao ngất ngưỡng, mà những ngôn từ ca ngợi này nọ y đã sớm nghe tới phát chán, y sẽ không bị tên đàn ông thô thiển ngay cả hình dung từ cũng chẳng biết xài này khiến cho cảm động đâu.

“Dùng từ chán ngắt, ca ngợi một người xinh đẹp, chẳng lẽ anh không biết dùng từ hoa mỹ một chút để hình dung sao?”

Về mặt không thú vị của y khơi dậy hứng thú của Mạch Diễm Thành, hấn tắt nước nóng, lấy sữa tắm bắt đầu kì cọ cơ thể, một bên vẫn dò hỏi: “Ví dụ?”

Chung Diễm Nhiên khinh thường đưa ra ví dụ: “Ví dụ như cậu đẹp khiến cho trời đất trăng sao đều phải ảm đạm, tia nắng mặt trời diễm lệ nhất so ra cũng kém nụ cười mỉm của cậu, nếu như không có vẻ đẹp của cậu, thế giới này cho dù hoàn mỹ đến đâu cũng phải buồn bã thất sắc.”

“Ọc!” Phản ứng của Mạch Diễm Thành chính là cười đến thiếu chút nữa thì văng nước miếng, nghiêng mắt nhìn thấy Chung Diễm Nhiên, khoe miệng lại cong thành nụ cười khiến kẻ khác chướng mắt, “Cậu thích như vậy sao?”

Chung Diễm Nhiên bực mình lấy tay gạt nước đọng trên mặt, “Ngay cả bộ dạng đàn ông cũng không có, không, không có cửa vào danh sách giới hạn của tôi đâu.”

Ánh mắt như săn mồi của Mạch Diễm Thành hiện lên ý cười, “Thoạt nhìn cậu từng cân nhắc đến tôi?”

Hấn bóp méo ý của y, làm cho Chung Diễm Nhiên bực mình liếc hấn một cái, Mạch Diễm Thành lại cười ha ha, “Cậu đẹp đến khiến sinh lí tôi kích động, như vậy là đủ rồi.”

Hạ lưu, trong lòng Chung Diễm Nhiên mắng hấn một câu. Y xoay người cầm chai sữa tắm, cũng chẳng muốn tranh cãi miệng lưỡi với Mạch Diễm Thành nữa, dù sao không phải hôm nay y mới biết người đàn ông thô thiển hoang dã chẳng có phẩm chất gì, một người xuất thân từ cô nhi viện, mi có thể yêu cầu anh

ta có bao nhiêu phẩm chất tốt.

Y vừa mới xoa sữa tắm thành bọt xong, bàn tay Mạch Diễm Thành đã vươn đến, y muốn quay đầu đẩy hấn ra, Mạch Diễm Thành đã ghé vào tai y nói nhỏ: “Cậu thơm quá.”

“Tôi với anh dùng cùng một loại sữa tắm, mùi hương phải giống nhau chứ.” Y nói châm chọc.

Không giống, đúng là không giống, mũi Mạch Diễm Thành nghe được mùi thơm say lòng người, hấn nhẹ nhàng cắn lên vành tai Chung Diễm Nhiên, y cứng đờ, như là sợ hấn cắn thật.

Phản ứng ngây ngô như thế, làm cho nửa thân dưới của Mạch Diễm Thành liền đứng thẳng lên, hai tay của hấn trượt xuống bụng y, thấm bọt sữa tắm, sau đó một tay chậm rãi tiến lên trên, một tay đi xuống, Chung Diễm Nhiên càng thêm cứng ngắc, giống như không biết phản ứng thế nào.

“Thả lỏng ra!”

“Tôi căn bản không có khấn trương, toàn thân trên dưới đều rất thả lỏng.”

Y ngay cả toàn thân cũng đờ, nhưng mà lời nói ra vẫn ngạo mạn ép người như cũ, đôi mắt đen láy lộ ra biểu tình chống cự như thú non đáng yêu vô cùng, điều này làm cho Mạch Diễm Thành thiếu chút phì cười.

Tay phải hấn hướng lên trên, vuốt ve đầu nhũ nhỏ xinh của y, tay trái nắm xuống, y càng cứng đờ tới nghiêm trọng, Mạch Diễm Thành êm ái nắm lấy phân thân đến giờ phút này còn chưa hề phản ứng của y, phản ứng như là mê muội của y đáng yêu cực điểm, tại sao một người lại có thể vừa cao ngạo lại vừa đáng yêu mê người như vậy.

“Đáng yêu quá.”

Hấn nhẹ thăm thì, Chung Diễm Nhiên biến sắc, tưởng rằng hấn đang cười chê kích cỡ của y, y rất không vui nói: “Có phải ai cũng như anh, anh là vượt qua mặt bằng chung, còn tôi là nằm trong số đông.”

Mạch Diễm Thành nén cười, “Cảm ơn cậu đã khen của tôi rất lớn, nhưng tôi không phải nói cái này, tôi chỉ nói cậu đáng yêu thôi.”

Một bên khi nói tới “cái này” ngón tay hấn đã êm ái xoa nắn bộ vị của y một chút, Chung Diễm Nhiên dù sao cũng là thanh niên trẻ tuổi như ai, khi có người an ủi, cũng dần dần có cảm giác, y hô hấp nhanh hơn, miệng Mạch Diễm Thành dời từ vành tai y đến khóe môi, hấn khẽ hôn một cái, dưới kĩ thuật cao siêu, làm cho trên trán Chung Diễm Nhiên ướt đầm mồ hôi.

Dưới kĩ thuật hôn của hấn, không cần bất kì ngôn ngữ nào, Chung Diễm Nhiên khẽ hé mở đôi môi đỏ mọng, Mạch Diễm Thành đem đầu lưỡi hung mãnh chui vào, chân y đã có chút bủn rủn, như là đập trúng

bông, mềm nhũn, nhẹ hẫng, nửa thân dưới càng có cảm giác cứng rắn, nhất là khi Mạch Điển Thành vuốt ve đúng lúc, làm cho y phát ra âm thanh thở dốc.

“Dừng hôn.”

Y bị hân hôn đến đầu vầng mắt hoa, muốn đưa tay đẩy hân ra, nhưng tay cũng bủn rủn như chân, ngay khoảnh khắc này, Mạch Điển Thành bế lấy y, y hét nhẹ một tiếng, y cao hơn một mét bảy, chưa từng bị ai bế lấy y như vậy.

Mạch Điển Thành còn dùng chân đá văng cửa phòng tắm, một bên vẫn cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt y, như là đang trấn an cơn bất an của y, chỉ bất quá một giây sau lời hân nói liền cho y biết hân không phải đang trấn an y, hân căn bản là tên đầu heo khốn nạn nhất trái đất.

“Cậu nặng quá. Phải giảm cân nha.”

Mạch Điển Thành lộ ra vẻ mặt cau mày, như là đang nói y nặng quá làm y bế thật không thoải mái, điều này làm cho Chung Diễm Nhiên thiếu chút nữa giận ngút trời, y vốn mảnh dẻ, nhưng so với phụ nữ, lấy thân hình cao hơn mét bảy của y, tất nhiên cũng chẳng thể nhẹ như phụ nữ, người này bế phụ nữ quen rồi, lại còn dám đem y ra so sánh sao.

Trạng thái đầu vầng mắt hoa lúc này cũng chẳng còn, y dùng sức đâm vào ngực Mạch Điển Thành, tức giận hét lên: “Thả tôi xuống.”

“Về mặt tức giận của cậu rất đáng yêu.”

“Tôi đây còn có thể cho anh xem tôi tức giận đến tột cùng thì có bao nhiêu đáng yêu.”

Chung Diễm Nhiên tức giận lại quăng một đấm ra, ngay giữa má phải Mạch Điển Thành, Mạch Điển Thành rút cuộc ăn đau, đặt y xuống, lùi xuống hai bước, một đấm đó không hề nhẹ, hai mắt lạnh đậm của Chung Diễm Nhiên bắn ra sát ý nồng đậm, nếu bây giờ pháp luật cho phép y trong cuộc đời được giết một người, y nhất định sẽ lăng trì Mạch Điển Thành.

“Tên khốn nạn, chỉ bằng anh gieo rắc đứa con trong bụng tôi, là tôi dùng thủ đoạn hèn hạ để có đó! Thì tính sao? Cái đó căn bản không uy hiếp được địa vị của tôi, cũng không làm tôi lung lay đâu!”

“Ha ha ha —”

Người này hoàn toàn *** đứng đó cười sảng sặc, Chung Diễm Nhiên liếc hai mắt qua như muốn giết người, lập tức phát hiện ra bản thân đã phạm một sai lầm, thân dưới của Mạch Điển Thành ngay cả một cái khăn che lại cũng không có, cứ như vậy trần trụi, lại còn dựng đứng, Chung Diễm Nhiên dời tai mắt đi chỗ khác, nhưng lại không nhịn được hét lên the thé

“Che lại, anh là đồ biến thái, tưởng rằng của mình to thì có thể rêu rao khắp nơi sao?”

Mạch Diễm Thành biến ba bước phóng lại còn hai bước chụp lấy tay y, y tức giận vùng vẫy thân người, Mạch Diễm Thành ghé vào lỗ tai y cười nói: “Cậu thật dễ nổi giận, Diễm Nhiên.”

Gọi tên của y, lại còn lén liếm tai y, làm cho Chung Diễm Nhiên thiếu chút nữa thì nhũn cả eo, muốn hấn tỉnh lại, nhưng mà Mạch Diễm Thành này căn bản là cầm thú không biết xấu hổ, lại còn vươn tay cầm lấy bộ vị ở phía trước của y.

“Anh là đồ cầm thú!”

Y cao giọng mắng, nhưng cuối câu lại run rẩy hẳn, bàn tay Mạch Diễm Thành đã đi tới thân dưới trần trụi của y, y ra sức chống cự, nhưng lại làm cho Mạch Diễm Thành cất tiếng cười khoái trá.

“Bộ dáng vùng vẫy của cậu đáng yêu quá.”

“Biến thái!”

Y nổi giận ùng ùng rít lên một tiếng, Mạch Diễm Thành cúi đầu cắn lên hồng anh trước ngực y, y muốn túm tóc hấn, nhưng lại thở dốc kinh hãi, y cảm giác được khi hấn dùng lưỡi đùa bỡn đầu nhũ y, từng đợt kích thích kì lạ dâng lên làm y bủn rủn.

Trước là y còng Mạch Diễm Thành lại, cho nên Mạch Diễm Thành cơ hồ không có hôn lên người y, y không nghĩ tới cơ thể của mình lại mẫn cảm như vậy, dưới nụ hôn của Mạch Diễm Thành, cả người liền nhũn ra.

Mạch Diễm Thành đắm say hôn cắn đầu nhũ hồng hồng của y, bên kia dùng ngón tay kẹp lấy chơi đùa, mãi đến khi nó cứng lại, đỏ hồng lên mới thôi.

Chỉ là khi hấn vuốt ve phân thân cùng túi da của y, cảm giác thoải mái kiểu này chạy thẳng lên tận đầu sinh ra một loại cảm thụ khó có thể hình dung, ngay cả y biết cái này bất quá chỉ là bởi vì nơi đó bị kích thích nên mới có khoái cảm như vậy, nhưng mà cảm giác toàn thân giống như muốn tan ra, y không biết phải hình dung như thế nào.

Y và hấn cùng nhau ngã nhào xuống giường, sau đó ngón tay Mạch Diễm Thành lướt qua kẽ mông, êm ái vỗ về cửa vào mật động.

“Uhm... A!”

Khi cảm giác ngón tay rắn chắc vừa an ủi rồi chui vào trong nơi tư mật của y, Chung Diễm Nhiên ngửa cổ ra sau, người cong lại, cảm giác đau đớn khi bị khuếch trương, nương theo đó là khoái cảm bị kích thích, loại đau đớn này, làm cho nửa thân dưới vô lực lại khoái cảm, làm cho y chẳng còn tỉnh táo.

“Dang chân ra chút nữa.”

Mạch Đĩnh Thành khàn khàn ra lệnh, hấn muốn trừng phạt y, ngón tay thứ hai của y cắm vào, nửa thân dưới của y đau đớn vô lực đem hai chân mở lớn ra, y không quá thoải mái nhắm chặt hai mắt, cái gì mà nói mình sẽ ở dưới người hấn có rất nhiều phản ứng chứ, căn bản là chuyện cười, y đau đến muốn nôn khan

5. Chương 4

“Đau quá, anh là đồ cầm thú.”

Mạch Đĩnh Thành nhướng một mắt lên, cầm lấy thuốc bôi trơn, dùng miệng mở nắp chai, sau đó đổ rất nhiều ra ngón tay, ánh mắt ngang tàng đầy sắc dục của hấn làm cho trái tim Chung Diễm Nhiên đập loạn.

Ngón tay dính đầy thuốc bôi trơn, lập tức di chuyển trong cơ thể Chung Diễm Nhiên, sau khi hấn trượt vào, không chỉ có thuốc bôi trơn, phía trước của y cũng chảy đầy niêm dịch, không ngừng chảy xuống tí tách, khoái cảm trong người y dần dần dâng lên.

“Không, không cần, bắn ra mắt!”

Chung Diễm Nhiên nhẹ giọng rên rỉ, y bắt đầu đóng đưa thân hình, không để cho mình phát tiết nhanh quá, mị thái của y động lòng người như vậy, ánh mắt ngang tàng của Mạch Đĩnh Thành giống như có lửa thiêu, hấn rút tay ra, nhắc eo lên, mạnh mẽ đi vào trong người y.

“Uhm a a — không, không thể vào được nữa đâu.”

Thứ của hấn lớn quá làm cho Chung Diễm Nhiên đau đến rớt nước mắt, Mạch Đĩnh Thành lại không ngừng đâm vào, y rên rỉ, thẳng đến khi vào được sâu tận bên trong, Mạch Đĩnh Thành mới dừng lại.

Mặt y đầy nước mắt, hung hăng đấm Mạch Đĩnh Thành vài cái, cái tên đầu heo chết tiệt này, chỉ muốn sướng một mình thôi mà.

“Ta nói đau, anh không nghe thấy sao?”

Câu trả lời của Mạch Đĩnh Thành chính là hôn xuống miệng y, không ngừng hút vào, dùng đầu lưỡi khiêu khích làm cho người y trở nên nhũn như bông, Mạch Đĩnh Thành làm càn không ngừng nuốt nước miếng y, liếm qua đôi môi mọng, cả người y nhũn ra, ngay cả cái nơi đang ngậm bộ vị của Mạch Đĩnh Thành cũng mềm mại dần.

Mạch Đĩnh Thành chuyển động, một luồng khoái cảm bén ngọt dâng lên tận não, y hé môi rên nhẹ, sau khi

Mạch Diễm Thành rút ra, lại chậm rãi đi vào, thân dưới của y phát run muốn tới cao trào.

Y ôm lấy đầu Mạch Diễm Thành, Mạch Diễm Thành tiếp tục xỏ xuyên vào nhanh hơn một chút, cả người y run rẩy, trong tiếng rên nhẹ không hề có cảm giác đau đớn, khoái cảm dần làm cho người y tê dại, mạch dù bọn họ đã từng làm, nhưng mà cảm giác lần này hoàn toàn khác với lần trước.

Lúc trước y toàn tâm toàn ý muốn hoàn thành kế hoạch của mình, nhưng mà lúc này chính là do Mạch Diễm Thành chủ động, ngay cả y là bác sĩ, cũng biết tuyến tiền liệt của nam giới có thể gia tăng khoái cảm trong lúc đó, nhưng mà cơ thể của y giống như tan ra thành nước.

“Có đau quá không?” Mạch Diễm Thành hỏi

Y gật đầu, ngay cả nói cũng không thể nói nên lời, vừa thấy y gật đầu, Mạch Diễm Thành kéo hai chân y ra, gác lên bờ vai hắn, động tác này giống như tín hiệu chỉ có phần eo của Mạch Diễm Thành chuyển động, hắn nâng dần tốc độ lên, đâm vào khi cạn khi sâu, có khi lại cố ý rút ra toàn bộ, đi vào quá ít, làm cho Chung Diễm Nhiên không ngừng nũng nịu rên lên.

“A a... muốn, còn muốn... Còn muốn...”

Kinh nghiệm tình ái của y đương nhiên không bằng Mạch Diễm Thành, Mạch Diễm Thành rút ra toàn bộ, rồi lại đâm nhẹ nhẹ ở lối vào mật huyết y, nơi đó không phải là chỗ mẫn cảm trong tuyến tiền liệt, ngược lại làm cho bên trong của y trống rỗng không thôi, muốn thứ tráng kiện kia của Mạch Diễm Thành tiến sâu vào trong, tạo nên khoái cảm, y đóng đưa hạ thân, trong hai mắt ngập đầy lệ, nước mắt lưng tròng cầu xin Mạch Diễm Thành.

“Cậu đẹp quá, Diễm Nhiên.”

Một giọt nước mắt trong veo theo cao trào chảy xuống, Mạch Diễm Thành hôn lên khóe mắt y, một câu đẹp quá của hắn, làm cho ngực Chung Diễm Nhiên căng ra, hình như có cái gì không ngừng bành trướng trong lòng.

Y nâng môi lên, để cho Mạch Diễm Thành có thể hôn lên đôi môi xinh đẹp của y, hắn đâm vào thật sâu, rất mạnh, làm cho y hét lên khoái trá

“A a —”

Y đem vui sướng trong người phát ra thành tiếng, sau đó là tiếng hít thở ồ ồ của Mạch Diễm Thành, trong cơ thể một đợt công kích, Mạch Diễm Thành giống như khối đá nặng đè lên trên người y, y thỏa mãn nhắm mắt lại.

Hai chân y bủn rủn, toàn thân mệt mỏi đến cực điểm, y chẳng muốn mở mắt, chỉ vỗ vỗ vào phần giường trống bên cạnh, ý bảo Mạch Diễm Thành nằm bên cạnh y.

“Tôi phải về Mĩ rồi.”

Một câu nói ngắn gọn đã nói lên hết thấy, quan hệ của bọn họ cũng không phải là quan hệ tình nhân, cũng không từng hẹn hò, lần ái tình này chỉ là phát tiết thuần túy.

Một cơn tức giận dâng lên khiến cho đầu xẹt khói, y mở mắt, trừng trừng nhìn vào drap trải giường trắng tinh, tên đả thú này sau khi sung sướng, đã muốn lập tức chạy về nhà tận hưởng cuộc sống tiêu dao, hắn đem Chung Diễm Nhiên xinh đẹp vô song như y biến thành cái gì? Có biết bao nhiêu đàn ông khát vọng được âu yếm cùng y, lại bị hắn làm như chả là cái gì cả.

Y ném gối, ném về phía Mạch Diễm Thành đang mặc quần áo, “Cút, cút ngay!”

Y rít gào, giống như người đàn bà chua ngoa, Mạch Diễm Thành thế nhưng lại cười, hắn chỉ mặc quần dài, cản y lại, ý cười trên mặt không chỉ chướng mắt, mà đã đạt tới trình độ sẽ làm cho người ta học máu.

“Anh cười cái gì?” Y rít lên, tiếng y rít gào hôm nay, so với cả đời này cộng dồn lại còn muốn nhiều hơn.

“Tôi cười là bởi vì tôi rất vui, bộ dáng của cậu y như là không nỡ để tôi đi.”

“Chuyện chó má gì đó, đứa nào không nỡ để anh đi, anh nghe không hiểu tiếng Trung sao? Tôi nói anh cút ngay, cút ngay khi nào lại biến thành không nỡ để anh đi?”

“Bộ dáng khẩu thị tâm phi của cậu thật dễ thương.”

Chung Diễm Nhiên tức giận đến thiếu điều hét âm lên, mỗi câu mỗi chữ của Mạch Diễm Thành cũng làm cho lửa giận trong ngực y bùng lên hùng hực, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng y sôi sùng sục, y mới không phải khẩu thị tâm phi, tuyệt đối không có.

“Anh cút đi cho tôi, cút ngay!”

Y rít gào to tiếng, hoàng toàn chẳng còn sự tỉnh táo cùng khí chất trước kia, khi Mạch Diễm Thành mặc quần áo xong, đi ra đóng cửa, y phần nộ đến thở hồng hộc.

“Khốn nạn.”

Y chửi, phần nộ nhảy xuống giường, đau đón cùng bủn rủn giữa hai chân làm cho chân y mềm nhũn, y dựa hông vào cánh cửa tủ bên cạnh, dùng tay chống vào cửa tủ, đau quá, đau đến làm cho y thiếu chút nữa lại gào lên giận dữ, đều là tại tên đàn ông thú vị này làm hại, nếu không phải tại lúc nãy hắn vào mạnh quá, chứ không tại sao y lại đau đến chân cũng chẳng thể đứng thẳng.

Y đến phòng tắm, xóa đi mùi của người đàn ông kia, một vết máu mảnh chảy dọc theo bắp đùi y xuống dưới, trên đầu ngón tay y cũng là màu đỏ tươi, y kinh ngạc nghĩ người đến ba mươi giây, cơn đau đớn ở thân dưới chuyển thành sự khó chịu nơi bụng, y là bác sĩ, đương nhiên cũng biết cái này có nghĩa là gì.

Khả năng sảy thai rất lớn, y nhanh chóng mặc lại quần áo, phóng ra ngoài, lên taxi đi thẳng đến bệnh viện.

Nằm trên giường kiểm tra lạnh ngắt, vẻ mặt Cung Tú Nhân tức giận, y hít sâu nhìn lên trần nhà, để mặc bàn tay đeo bao tay của Cung Tú Nhân ấn nhẹ lên bụng y.

“Em như thế nào lại không cẩn thận để đụng vào bụng như vậy, bản thân em cũng là bác sĩ, tại sao lại để phạm phải sai lầm thế này.”

“Ngoài ý muốn!”

Y cười khổ phun ra mấy chữ này, nhưng làm cho Cung Tú Nhân nhú mày càng chặt, “Là Mạch Điện Thành xô em sao? Anh ta bạo hành em?”

Chung Diễm Nhiên kinh ngạc một hồi, y không hiểu vì sao Cung Tú Nhân lại nghĩ như vậy, Cung Tú Nhân lộ ra vẻ mặt khó xử: “Anh chung sống với người đàn ông không dễ chọc, ông Mạch kia thoát nhìn cũng là loại người không thể trêu vào, mà người như vậy sẽ làm ra chuyện gì thì rất khó tưởng tượng.”

“Không, anh ta không có hành vi bạo lực với em, cái này thật là ngoài ý muốn.”

“Thật sự ngoài ý muốn sao?” Cung Tú Nhân hoài nghi chỉ vào vết hôn trên người y, Chung Diễm Nhiên đỏ mặt giải thích: “Cái này chính là... là bởi vì khi làm chuyện kia kịch liệt quá.”

Cung Tú Nhân chớp mắt, “Đi ra ngoài hơn hai tiếng, em theo anh ta lên giường, sau đó em xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy Mạch Điện Thành đâu rồi? Anh ta lên giường với em, sau đó thì sao? Tại sao không ở bên cạnh em, để em phải đến bệnh viện một mình?”

“Anh ta lên máy bay, về lại Mĩ rồi.”

Nói ra sao mà nhẹ nhàng vậy, Cung Tú Nhân cả giận nói: “Đây cũng là con của anh ta, anh không hiểu đối tượng của em ra sao nữa, cảm giác giống như anh ta không có để em vào trong mắt.”

Đúng là không có, bất quá ngược lại, y cũng không có để hắn vào trong mắt.

“Anh à, em không có việc gì chứ?”

Đem đề tài chuyển đi, Cung Tú Nhân thu lại ống nghe, “Phải chú ý kĩ, em vừa bị va chạm ở bụng, hơn nữa

cho đến ngày em sinh, tốt nhất không nên có hành vi như vậy nữa.

“Yên tâm, sẽ không nữa.” Tên khốn nạn nào đó đã quay lại Mĩ rồi, không bao giờ có thể đến Đài Loan nữa.

“Em theo dõi một tuần đi, anh sẽ sắp xếp phòng bệnh cho em, công việc trước mắt tạm thời dừng lại, nếu như còn tiếp tục chảy máu, đứa bé này có thể sẽ bị sảy.”

Chung Diễm Nhiên gật đầu đã hiểu, sinh sản đồng tính vốn đã rất khó, hơn nữa tỉ lệ sảy thai cũng rất cao, phải dưỡng thai liên tục, y lúc trước có thể vẫn làm việc, chính là bởi vì y tin tưởng vào thể lực của mình, nghĩ không ra chỉ một chuyện ngoài ý muốn lại có thể khiến cho y phải nhập viện.

Y nằm viện theo dõi một tuần, sau khi tình trạng thai nhi cũng xem như đã ổn định, Cung Tú Nhân muốn y phải về nhà nghỉ ngơi một tháng, hết một tháng rồi hãy đi làm lại, đề nghị của Cung Tú Nhân y không dám không nghe, lập tức trở về nhà.

Sau khi ở nhà tĩnh dưỡng một tháng, y bắt đầu đi làm lại, nhưng mà thể lực của y lại kiệt quệ, càng đáng sợ hơn chính là y thường xuyên nôn nghén, nôn đến mặt mũi trắng bệch, tay chân như nhũn ra.

Khuôn mặt kiêu diễm trước kia nay trở nên tiêu tụy vô cùng, rồi lại vì thay đổi nội tiết, không lâu sau y bị nổi mụn, trên mặt y từng đốm từng đốm đỏ, mỗi sáng soi gương còn chưa kịp bi ai về sự biến dạng của bản thân thì đã ôm bồn cầu nôn như điên trước đã.

Đứa bé trong bụng này giống y như tên đàn ông thú vị Mạch Diễm Thành kia chẳng biết cái gì gọi là mang ơn, hoành hành bá đạo, đi ngược về xuôi, căn bản là có mặt trên đời để chuyên hành hạ y, không hổ là giống của tên Mạch Diễm Thành xấu xa mà.

Nó làm cho y chẳng còn xinh đẹp, mỗi ngày đều nôn như điên còn chưa tính, quan trọng nhất là ăn cái gì cũng không được, ăn cái gì cũng nôn, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, chỉ còn có thể dựa vào truyền nước biển, truyền đạm, bằng không y chỉ cần bước đi cũng sẽ ngất xỉu.

Mặc dù Cung Tú Nhân cam đoan với y, chỉ có mấy tháng đầu sẽ bị nghén cùng cảm giác không thoải mái, sau đó thì sẽ tốt thôi, nhưng mà lấy kinh nghiệm làm bác sĩ của y, cũng có người bị nghén liên tục đến trước khi sinh một tháng.

Nếu như đứa con bất hiếu này giống cái tính vô huyết vô lệ như ba nó, không thể có chuyện làm cho y nghén có hai tháng thì kết thúc đâu, y đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi.

...

Hôm nay Chung Diễm Nhiên đi làm về trễ, vừa mới đi ra khỏi bệnh viện, y lại muốn nôn ra, hơn nữa nguyên cả ngày không có cách nào ăn cơm, ăn cái gì đều lập tức nôn ra, y liền trở nên rất dễ bị đau vầng mắt hoa, khó chịu tới cực điểm y phải khẩn cấp dựa vào vách tường ven đường ngồi xuống, ngất xỉu ở giữa

đường thì khó coi lắm, y mới không cần.

Y một tay che miệng lại, trong lòng âm thầm thề, chờ khi đứa con này sinh ra, y nhất định cho đứa nhỏ bất hiếu chẳng biết tốt xấu này biết sự lợi hại của y.

Đang khi suy nghĩ miên man làm sao sau này cảnh cáo đứa con bất hiếu, đem cảm giác buồn nôn bỏ qua một bên, bên cạnh cũng có người ngồi chồm hổm xuống.

“Diễm Nhiên?”

Cái giọng nói này... Chắc không phải do mình bị nghe lầm chứ, cái giọng nói này sao mà giống y như ba của đứa con bất hiếu chuyên làm cho y thống khổ vậy.

Y quay đầu qua, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của một người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất từ vách tòa nhà cao ốc, tóc tai rối bời, mặt thì đầy mụn, da dẻ vàng như đèn cây, gầy như là quỷ đói quái dị vô cùng.

Oa, người đó chính là mình sao? Ngay cả bản thân mình nhìn vô còn bị hù dọa đến sợ hãi.

Kiểu tóc thịnh hành đầy mê hoặc trước kia của y đâu?

Được rồi, y hình như rất lâu, rất lâu chưa có đi cắt tóc rồi, từ ngày bị ghen trở về sau, y về nhà liền muốn lẫn lên giường ngủ, chuyện gì cũng chẳng muốn làm, cho nên căn bản không có ra ngoài cắt tóc.

Mụn của y to như vậy, nhiều như vậy sao? Vừa nhìn qua y như là vườn hoa, căn bản chính là dọa người, trách không được đồng nghiệp trước kia trường kì hâm mộ y, hình như gọi là Tiểu D gì gì đó, bây giờ nhìn y, cũng chẳng còn vẻ mặt si mê, hơn nữa còn giống như thất vọng vô cùng.

“Diễm Nhiên?”

Giọng nói thô ráp kia lại gọi y thêm lần nữa, y len lén dùng khóe mắt nhìn, đây là ba của đứa con bất hiếu trong bụng, hai tháng không gặp, sắc mặt tốt ghê, ngoại hình vẫn cường kiện như cũ, hơn nữa vẻ đẹp trai ngang tàng so với trước còn muốn khiến cho trái tim người khác đập loạn, nhưng lúc này mặt Mạch Diễm Thành nhìn y thành linh nhú chặt chân mày.

Oa oa, cái này là tất nhiên, Chung Diễm Nhiên trước kia cong môi cười rạng rỡ, liền làm cho ngàn vạn nam nữ quì rạp dưới chân y, ngay cả tên của mình cũng quên mất; bây giờ y nhìn y chang quỷ gớm ghê, quả nhiên là người gặp người sợ, trốn cũng còn không kịp, như thế nào còn có thể dám đến gần y.

“Anh... Anh nhận lầm người rồi.”

Vội vàng phủ nhận, y bây giờ không phải Chung Diễm Nhiên, chỉ là một kẻ quái dị, y không nên mang bộ dáng quái dị mà gặp mặt tên khốn nạn Mạch Diễm Thành này.

Quan trọng nhất là, y biết Mạch Diễm Thành rất thu hút phụ nữ, dựa trên theo dõi trong quá khứ của y, phụ nữ lên giường cùng với hắn, chưa từng có bất kì người nào xấu đến không thể nhìn, y cũng không nên hù dọa Mạch Diễm Thành, sau đó ở trong lòng hắn bị xếp hàng chót, hoặc là biết thành kẻ đầu tiên hắn không muốn lên giường cùng — Tự tôn của y không thể cho phép chuyện đó.

Y vội vàng phủi mông đứng dậy, nhin xuống cảm giác buồn nôn, vội vàng bỏ đi, Mạch Diễm Thành chụp được tay y, rất không vui hỏi: “Cậu đang giả ngu gì vậy? Hay là đang chơi trò gì?”

“Tôi không phải Chung Diễm Nhiên!”

Y nghiêm túc, miệng nhả ra từng từ phủ định một lần nữa, người đàn ông này rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là một vừa hai phải hay không, y liền im bất, xoay người bỏ đi thì được rồi, có gì khó lắm sao?

Mạch Diễm Thành hung ác nhướng mắt, có chút không nhin được, “Cậu rốt cuộc đang làm cái gì?”

“Tôi xấu như vậy, giống Chung Diễm Nhiên sao?”

Y gào lên, tại sao vừa thấy người đàn ông này, y liền gào rú âm ỉ, nhưng phải ép bản thân tự mình nói ra mình có bao nhiêu xấu, cái này rất đả kích trái tim tự tôn của y nha! Y từ nhỏ đã xinh đẹp hơn người, y đối với vẻ đẹp của mình có bao nhiêu kiêu ngạo, bây giờ lại phải há miệng thừa nhận bộ dáng xấu xí của mình.

“Xấu?”

Y bắt đầu đánh giá kĩ khuôn mặt y, làm cho Chung Diễm Nhiên thiếu chút nữa thì muốn đi tìm cái lỗ nhảy xuống. Gớm quá đi, tại sao lại muốn tự tử, bản thân mình xấu như vậy, cũng chẳng phải bởi vì con của hắn tính tình quá đáng y như hắn, muốn làm cho mình không tốt, bằng không quốc sắc thiên hương như y vì sao lại trở thành bộ dạng như thế này.

“Chỉ là nhiều mụn hơn một chút, ốm hơn một chút, sắc mặt không tốt một chút, tóc cũng không chải, nhưng đâu xấu đâu.”

Oa oa, lại còn đem tất cả điểm xấu của y nói ra từng cái như đọc bảng cửu chương, người đàn ông này rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là ôn nhu, là chăm sóc hay không? Hắn nói dối một chút khó lắm sao, nói y vẫn xinh đẹp, hoặc là giả bộ cười một cái, lập tức tránh qua một bên, để cho y tự liếm láp vết thương của mình sao?

“Tên khốn nạn này, cũng còn không phải bởi vì anh thả giống trong bụng tôi, mới làm cho tôi thống khổ như vậy, xấu thành như vậy... Ừa... Ừa...”

Còn chưa kịp mắng xong, y liền ngay trước mặt hắn mà nôn đến thiên hôn địa ám, như thế nào, nhìn thấy người ta nôn thành như vậy, anh còn chưa biến đi, tôi đã không còn là Chung Diễm Nhiên thiên kiều bá mị trước kia. Y còn đang tự xát muối vào vết thương của mình, mặc dù rất đau, nhưng chuẩn bị tâm lí trước, còn hơn so với bị Mạch Điển Thành đem sự thật ra để đả kích thì vẫn tốt hơn.

“Tại sao lại nôn nghiêm trọng như vậy?”

Một lòng bàn tay ấm áp vỗ về nhẹ nhàng lên lưng y, thật là ấm quá, một tuần nằm trong bệnh viện theo dõi thai nhi, về nhà nghỉ ngơi thêm một tháng, cảm giác tích mịch đó thật sự rất khó chịu, cảm giác ấm áp này làm cho nước mắt y đột nhiên ứa ra, hai tháng nôn nghén khổ khổ này, còn thêm áp lực có thể sảy thai bất kì lúc nào làm cho y thành linh nổi giận.

“Không liên quan đến anh, đường lớn như vậy, anh sao không đi chỗ khác, không cần lo cho tôi.”

“Ngoan, đừng khóc.”

Hắn móc khăn tay ra, Chung Diễm Nhiên liền giật qua, y mới không khóc, liều mạng chùi khóe miệng vừa mới nôn xong, đều là lỗi của hắn, sớm biết vậy thì thà rằng tìm tình trùng của người khác, có thể sẽ không thống khổ như vậy.

Tình trùng của Mạch Điển Thành chẳng có cái gì tốt, hắn chỉ có kĩ thuật làm tình tốt, còn lại tính cách này nọ toàn bộ đều không tốt, y tại sao lại chọn hắn, không đi tìm người tính cách nhu nhược một chút, như vậy đứa con sẽ di truyền tính cách đó, cũng sẽ ôn nhu dịu dàng, y sẽ chẳng phải chịu loại thống khổ như thế này.

Y đây là bị hội chứng trầm cảm trước khi sinh sao? Khóc hu hu ghê tởm muốn chết, hơn nữa tuyến lệ cũng chẳng chịu nghe lời, nước mắt cứ không ngừng chảy ra, đôi tay của Mạch Điển Thành kéo y vào lòng, hơi thở nóng ấm của hắn phả ra, y lại càng muốn khóc lớn.

Y trong lòng Mạch Điển Thành òa khóc thành tiếng, không ngừng oán giận: “Đứa con xấu xa y như anh, rắp tâm làm tôi khó chịu, nó làm tôi bị nôn, làm cho tôi biến dạng, lại còn làm cho tôi mệt mỏi quá chừng, lại làm cho tôi trở nên... Trở nên... Oa oa oa!”

Làm y nửa đêm canh ba, sau khi nôn nghén qua đi, đột nhiên lại thật muốn có cái tên Mạch Điển Thành đã man kia, chỉ bất quá những lời này, y chết cũng không nói nên lời, chỉ có nước mắt chảy ra không ngừng.

“Được, được, đừng khóc nữa!”

“Tôi cứ khóc, tôi khóc cho chết luôn, anh không cần lo cho tôi!”

Y lại gào thét, hai tháng không gặp, vừa gặp đã bảo y đừng khóc, y càng muốn khóc, khóc ướt luôn vớ đồ đất tiền xa xỉ của hắn luôn thì càng tốt, ai kêu Mạch Điển Thành hai tháng trời này bỏ mặc y không nghe

không thấy không hỏi thăm, ở đâu có người cha nào đối với đứa con sắp sinh ra của mình làm như vậy.

Cho dù là y cố tình bầy hấn, cũng đều là lỗi của hấn, tất cả đều là lỗi của hấn, là vì gen của hấn rất tốt, y mới muốn bầy hấn, cho nên tốn lại một câu: Tất cả đều là lỗi của Mạch Diễm Thành, lại không nghĩ đến ngay lúc này y còn tức giận với gen của hấn, bây giờ lại ca tụng gen hấn tốt, tâm tình quả thực so với mây mùa mưa còn muốn biến ảo vô chừng hơn.

“Được, vậy em khóc đi,”

Một câu nói này càng làm cho tâm tình y không sáng khoái, y khóc, hấn không an ủi y, còn nói y khóc đi, y sớm biết hấn vô huyết vô lệ, vô tâm vô phế, vô tình vô nghĩa, căn bản chính là tên khốn nạn mà.

Y giận dữ hét: “Tôi khóc rồi bị mù, anh đền được sao?”

Mạch Diễm Thành đứng người mắt tròn trắng, muốn y không khóc y tức giận, muốn y khóc y cũng tức giận, so với phụ nữ còn khó hầu hơn, hấn chẳng biết tránh thế nào luôn.

Chờ đến khi Chung Diễm Nhiên cuối cùng cũng ngừng khóc, thì mới phát hiện mình đang bị Mạch Diễm Thành ôm, đã ngồi trên taxi, sau khi xuống taxi, Mạch Diễm Thành bế y vào một tòa cao ốc, sau khi mở cửa, thì bế y đến một căn phòng lớn.

Y khóc đến mệt mỏi, hơn nữa lúc này nôn ra cũng chẳng còn sức, cả thể xác lẫn tinh thần Chung Diễm Nhiên đều mệt, hai tháng này, đứa con này đúng là chính chết y, hướng hồ chấn bông vừa ẩm vừa thơm, giống như là đồ mới, y nghẹn đầu qua một bên ngủ mê mệt, chỉ bắt quá đôi tay túm lấy phần ngực áo người đàn ông trước mặt sống chết gì cũng không chịu thả ra.

Ít nhất trong khoảnh khắc này, y ngủ trong lòng người đàn ông này, y cảm giác tốt hơn nhiều lắm.

Một mùi hương thơm tỏa ra đem y tỉnh khỏi giấc ngủ, y hít một hơi thật sâu, đem mặt vùi trong cái gối mềm nhũn, toàn thân mệt không chịu nổi.

Mất ngủ, buồn nôn, mệt mỏi mấy ngày hôm nay thông qua giấc ngủ sâu cũng được quét sạch.

“Đói bụng không?”

Một bàn tay vuốt vuốt tóc y, Chung Diễm Nhiên xoay người, lại không muốn mở mắt, cảm giác dễ chịu này, đã lâu rồi y chưa từng có được, mặc dù y rất đói bụng, nhưng mà cứ hễ ăn là nôn, cho nên thà nhịn đói, cũng không muốn bị nôn ngay sau đó.

“Ăn vào sẽ khó chịu, không ăn.”

“Hay ăn một chút thôi, em rất gầy, so với lần trước, tôi bế em lên dễ hơn rất nhiều đó.”

Mạch Diễm Thành đem Chung Diễm Nhiên không cam lòng ôm vào, đem gối nhét ra sau lưng y, để cho y có thể ngồi vững trên giường, mùi thơm cứ xộc vào mũi, hơn nữa mùi hương vừa thơm lại thoang thoảng.

Tên tiểu quỷ trong bụng chẳng giống mấy lần trước vừa nghe bất kì mùi đồ ăn gì liền kháng nghị một chập, bây giờ lại im lặng ngủ say, y vừa nghe được mùi thơm này, cảm giác đói trong bụng tăng lên gấp trăm ngàn lần, đã rất lâu, rất lâu y chưa được ăn một bữa cơm ngon lành nào.

“Có thể ăn không, hay tôi đút em?”

Tay chân y đều mềm nhũn, căn bản là không có sức, cho nên y chỉ có thể hé miệng, ý chính là muốn đối phương đút y, bộ dạng y chang tiểu vương tử.

Mạch Diễm Thành bưng chén cười nhẹ bất đắc dĩ, múc một muống cháo đưa đến trước miệng y, bên trong mùi gạo thơm thơm còn có thịt băm cùng rau củ, không hề có một chút dầu mỡ, không có dầu mỡ như đồ ăn ở bên ngoài khiến y ăn vô đã muốn nôn, ngược lại hết sức thanh đạm ngon lành, muống đầu tiên y còn ăn cho có lệ, từ muống thứ hai liền ăn ngấu nghiến.

Ai kêu cháo này ngon quá làm gì, làm cho y càng ăn càng đói, y ăn cháo, rốt cuộc có chút sức rồi, mở mắt ra, Mạch Diễm Thành cả người đều mặc đồ thoải mái, ngồi bên giường đút y ăn cháo

6. Chương 5

“Anh... Không phải anh về Mĩ rồi sao?”

“Uh, sau khi xử lí xong một số chuyện, bây giờ tôi có thể ở Đài Loan lâu một chút.”

Mạch Diễm Thành chỉ nói ngắn gọn, nhưng lại làm cho y sinh nghi trong lòng, đây là ý gì? Chẳng lẽ là y đặc biệt quay lại Mĩ xử lí xong hết công việc để có thể thoải mái đến Đài Loan chăm sóc y?

“Anh... Anh định ở lại Đài Loan bao lâu?” Y làm bộ như không quan tâm hỏi, không định thể hiện mình rất hứng thú.

Câu trả lời của Mạch Diễm Thành làm cho y khó có thể tin được: “Đến khi em sinh xong.”

Ý câu nói này của hắn không phải chính là... không phải chính là hắn thật sự vì y, xử lí hết chuyện ở Mĩ, đặc biệt quay lại Đài Loan là vì y sao.

Trong đầu Chung Diễm Nhiên ngập tràn câu hỏi, cháo đã ăn xong rồi, Mạch Diễm Thành cầm lấy chén không, tiếp theo lại ôm lấy y, để cho y nằm lại trong chăn bông mềm nhũn, dặn dò: “Em cố gắng ngủ một chút đi.”

Đầu óc y hỗn loạn vô cùng, sao mà còn ngủ được, Mạch Diễm Thành cũng nằm lên giường, sức nặng của hắn làm lò xo giường nén xuống, hắn hỏi Chung Diễm Nhiên: “Ngủ chút đi, mấy hôm nay tôi ngủ không đủ.”

Hắn hóa ra muốn y ngủ chung, Chung Diễm Nhiên trợn trừng hai mắt, y vội vàng nói: “Tôi không thể làm tình đâu.”

Mạch Diễm Thành cười ha ha, y nói có gì làm cho hắn cảm giác vui vậy sao mà cười? Chung Diễm Nhiên tức giận đá hắn một cước, đem bộ dáng bác sĩ bày ra, “Bởi vì thai nhi rất yếu ớt, cho nên tuyệt đối không thể làm tình.”

“Em nghĩ rằng tôi lúc nào cũng bản năng vậy sao? Tôi cũng không phải dã thú.”

Anh chính là dã thú, có ai làm tình mà kéo dài lâu như vậy không, bản thân mình là nằm trong sổ đông, hắn thì hoàn toàn ở tuốt trên cao, y thật sự rất muốn nói câu này, nhưng mà hai tay Mạch Diễm Thành ôm lấy eo y, ghé vào lỗ tai y thở dài: “Bất quá lần trước chỉ làm có một lần, cảm giác, cảm giác thật là chưa thỏa ý, đúng không?”

Nói tới “đúng không” còn hướng lên vành tai xinh xắn của Chung Diễm Nhiên phả một hơi thở nóng ấm muội, hại lỗ tai y ngứa ngáy, miệng liền mắng: “Hạ lưu, đừng có mà động tay động chân với người có thai.”

“Tôi rất mệt, cho dù em muốn một hồi, tôi cũng không có tinh lực phụng bồi, hai tháng này tôi bận chết luôn.”

Nhìn gần, mới nhìn thấy dưới mắt Mạch Diễm Thành có quầng thâm mà trước kia không có, hơn nữa hắn ôm chặt y, hai mắt nhắm lại liền ngủ khò khò, hắn ôm tuyệt sắc mỹ nhân như thế này trong lòng vậy mà hắn còn ngủ được, là đang xem thường mình sao?

Oh, không, không đúng, y thiếu chút nữa thì quên mất, nhan sắc của y gần đây giảm sút, bất quá còn không phải là vì con giống của hắn, y tức giận đến lại muốn đá hắn một cước lập tức vuốt mặt mình, trên mặt lờ mờ, nhất định cả mặt toàn mụn, ai lại có hứng thú gần gũi với y chứ, trách không được khi y nói không thể làm tình, Mạch Diễm Thành còn cười ha ha.

Nếu hắn thật sự có “thú tính” với kẻ xấu đến mức này như mình, cái đó hắn thật sự là dã thú rồi.

Trong lòng cảm thấy phần nộ đến kì quái, y lại muốn đá hắn một cước, bất quá cơn buồn ngủ lại kéo tới, nhất là khi được no bụng, nhiệt độ cơ thể của Mạch Diễm Thành rất ấm, y xoay người, đem chóp mũi của mình đụng vào ngực Mạch Diễm Thành, hít thật sâu để nghe được mùi hương nam tính của hắn.

Sau khi buông lỏng, y và Mạch Diễm Thành cùng nhau ngủ thiếp đi, ngày hôm sau, y cũng được mùi đồ ăn thơm phức dụ dỗ mà tỉnh lại.

“Ăn một chút đi, em thật sự ốm đến chẳng còn giống người.”

Hắn bế y vào phòng tắm, Mạch Diễm Thành đưa cái bàn chải đánh răng mới cho y, khi y chải răng xong Mạch Diễm Thành còn đang rửa mặt, y nhìn ra cửa, vênh mặt hất hàm sai phái: “Tôi muốn đi toilet.”

Ngụ ý nói hắn cút ra ngoài, nghĩ không ra Mạch Diễm Thành ừ một tiếng, đến gần bên y, đem mép quần y kéo xuống, sau đó hóa ra còn muốn móc JJ của y ra, Chung Diễm Nhiên phản ứng không kịp, thiếu chút nữa gào diếc tai, tên ngu ngốc này rốt cuộc đang làm cái gì?

“Tên sắc lang anh đang làm gì đó?” Y gào lên, gắt gao túm chặt quần mình, để tránh không bị cởi ra.

“Em không phải nói tôi giúp em cởi quần để đi toilet sao?” Mạch Diễm Thành trả lời rất tự nhiên.

Y dùng lực đâm hắn một cái, hắn cho tới lúc này không có nói như vậy mà.

“Anh ngốc à, tôi là muốn anh tránh đi, không nói anh giúp tôi cởi quần.”

“Chả sao cả, dù sao chỗ này của em chẳng phải tôi chưa từng thấy.”

Hạ lưu 100 lần, Chung Diễm Nhiên tức giận đến muốn ngất xỉu, nhưng lại thật sự có chút chóng mặt, Mạch Diễm Thành căn bản không nhìn đến kháng nghị của y, kéo quần y xuống, còn giúp y tỉ mỉ móc ra, sau đó muốn y cứ thế mà toilet, hại y căn bản là chẳng làm gì được.

“Anh ở chỗ này, tôi không toilet được.”

Y hét lớn quá độ, hại y lại muốn nôn ra, cảm giác nôn mửa thành linh dâng cao, cháo ăn tối hôm qua như là đang muốn chạy ra ngoài.

Chung Diễm Nhiên lập tức ngồi xổm xuống, ôm bồn cầu, nôn vài cái, Mạch Diễm Thành cầm giấy vệ sinh lau miệng cho y, bởi vì khó chịu, y tức giận òa khóc: “Tên quỷ con này với anh giống y nhau, đều muốn hành hạ tôi, tôi từ nhỏ tới lớn, có khi nào bị ai hành hạ như vậy chứ!”

“Được, được, đừng khóc, chờ khi tên quỷ con này sinh ra xong tôi sẽ giúp em dạy con.”

Mạch Diễm Thành nhẹ nhàng ôm chặt y, y dựa vào vai hắn khóc, hết ngày này đến ngày khác ngày nào cũng nôn, nôn đến y kiệt sức, y oán hận mà cắn vài cái lên ngực Mạch Diễm Thành, làm gì có ai mang thai mà chịu khổ nạn như y chứ, y từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, vạn người nịnh nọt, bây giờ chỉ vì một

đứa con mà phải chịu khổ như vậy.

Dù sao bây giờ y cũng đem hết mọi tội nợ đổ lên đầu Mạch Điển Thành, hoàn toàn không muốn nhớ tới đứa con này là hẳn lúc đầu gài bẫy Mạch Điển Thành để trộm lấy.

“Nhất định là gen của anh không tốt, cho nên con mới chính tôi như vậy.” Y đem thống khổ mấy ngày hôm nay tổng kết lại một lần.

Mạch Điển Thành trợn trắng mắt, rất muốn nói vài câu đạo lý, ví dụ như là em cảm giác gen của tôi tốt lắm, cho nên mới trăm phương ngàn kế chuốc thuốc mê bắt cóc tôi về biệt thự, cưỡng bạo cướp đi tinh trùng của tôi. Nhưng mà nói ra lại sợ y mang thai để ý rất chi li, cho nên hẳn nhẫn nại nuốt ngược vào trong miệng.

Kinh nghiệm ngày hôm qua nhìn thấy y còn khó chiều hơn cả phụ nữ, y vẫn thấy thông minh nhất là im miệng, dù sao miệng lưỡi lạnh lợi trời sinh cũng không phải là kẻ sách tốt nhất.

Rất kiên nhẫn vỗ vỗ lưng Chung Diễm Nhiên, chỉ có thể đem tất cả oán giận của y biến thành gió thổi qua tai, một bên an ủi y, chờ thêm vài phút, sau khi y khóc đã, y chỉ ra cửa WC: “Anh đi ra ngoài, tôi muốn đi tiểu.”

Mạch Điển Thành lần này rốt cuộc cũng hiểu tiếng người nên ngoan ngoãn đi ra ngoài, y sau khi xả ra hết cũng đi ra ngoài, trên bàn đã đặt mấy món ăn, y ngạc nhiên nhìn trái nhìn phải, chỉ có hai người là y cùng Mạch Điển Thành cũng không có người giúp việc mà Mạch Điển Thành vẫn còn từ trong nhà bếp bưng ra một tô canh.

“Cái này... Cái này anh nấu sao?”

“Uh, xem có hợp khẩu vị của em không.”

Chung Diễm Nhiên chưa từng thấy đàn ông nấu cơm, y kinh ngạc nhớ lại mùi vị ngày hôm qua, “Cháo ngày hôm qua cũng là anh nấu sao?”

“Uh, em ốm quá, hơn nữa đồ bên ngoài nhiều dầu mỡ, chắc đó cũng liên quan tới chuyện em bị nôn?”

Chính xác, thức ăn bên ngoài đều rất nhiều dầu mỡ, làm cho y khó có thể nuốt trôi, nhưng mà cháo ngày hôm qua thì hoàn toàn không có.

“Yên tâm, tôi nấu đều vớt bỏ toàn bộ dầu mỡ, hẳn là rất được.”

Mạch Điển Thành giúp Chung Diễm Nhiên gấp thêm thức ăn, cũng giống như ngày hôm qua, lúc y ăn, hoàn toàn không có cảm giác muốn nôn, hơn nữa Mạch Điển Thành còn giúp y hầm một chén canh, y tham

lam uống nước cùng chất dinh dưỡng trong đó, bởi vì có thể ăn, hơn nữa ngày hôm qua ngủ ngon, tâm tình Chung Diễm Nhiên sáng sủa hơn nhiều, còn tốt bụng nhìn Mạch Diễm Thành cười toe.

Mạch Diễm Thành đứng dậy, bắt đầu thu dọn chén đĩa, hắn quay đầu nhìn y, không biết y làm cái gì, thể nhưng ánh mắt Mạch Diễm Thành lại như có ngọn lửa thiếu đốt quay qua hôn y, nụ hôn của hắn cuồng dã đói khát, làm cho Chung Diễm Nhiên thiếu chút nữa thì chóng mặt ngất xỉu.

Hắn là dã thú, nhất định là dã thú, bằng không đối với bản thân mình lúc này xấu tới cực độ, lại còn có thể hôn đến mức chết đi sống lại như vậy, Chung Diễm Nhiên liếm liếm cánh môi ướt át, y bị hôn đến toàn thân mềm nhũn, nhẹ hẫng, thậm chí nửa thân dưới còn có phản ứng, y trộm liếc mắt qua thăm dò, bộ vị giữa hai chân của Mạch Diễm Thành cũng đội lên.

“Lần trước làm có một lần, thật sự là không đủ chút nào.” Hắn có chút tiếc nuối khi nhắc lại hôm đó.

“Đó là đương nhiên, tôi đẹp đến độ làm cho anh mê muội luôn rồi.”

Vừa nói xong y liền hối hận, trước kia y đúng là có thể tự mãn nói ra câu này, nhưng mà bây giờ, với bộ mặt đầy mụn mình đáng lẽ phải khiêm nhường chút.

Nhanh nói lảng sang chuyện khác, Chung Diễm Nhiên chỉ vào thức ăn nói: “Anh sẽ nấu cơm?”

Mạch Diễm Thành nhượng mảy, “Em không phải đã điều tra rất nhiều thông tin của tôi, khi tôi còn nhỏ chuyện gì cũng đã là, vì tiền, tôi cũng là qua giúp việc trong nhà ăn, đầu bếp, khi còn ở cô nhi viện, đến lượt cũng sẽ hỗ trợ nấu cơm.”

“Anh khi ở cô nhi viện vẫn còn nhỏ mà?” Chung Diễm Nhiên kinh ngạc nói.

“Nhỏ tuổi đi nữa, vẫn phải làm việc, thiên hạ chẳng có bữa ăn nào miễn phí cả.” Mạch Diễm Thành tùy tiện trả lời, như là cuộc sống là như vậy, không đáng để nhắc đến.

Chung Diễm Nhiên nhớ lại khi mình còn nhỏ, từ khi y bắt đầu biết nhớ, y đã có người giúp việc, vú em hầu hạ, mấy thứ quý giá trong nhà này nọ bị y làm bể cũng chẳng có gì, y sống an nhàn sung sướng, chưa từng tự mình rửa chén giặt đồ, ngay cả bây giờ ra ngoài ở, y cũng có người giúp việc bên nhà thay y làm việc, đồ dơ tự động có người giặt cho.

Mạch Diễm Thành múc thêm chén canh cho y, hỏi: “Vậy trong nhà em thì sao? Tại sao ông chủ club ở Anh nói em có huyết thống hoàng thất, nhưng mà hoàng thất Trung Quốc đâu có phải họ Chung?”

Nhắc tới cái này, Chung Diễm Nhiên cười, đây là thủ đoạn cao siêu của ông tổ nhà y khi đi làm ăn.

“Chung gia nhà chúng tôi chẳng có quan hệ gì với hoàng thất, chỉ bất quá khi ông tổ đến Châu Âu mở rộng

quan hệ mua bán đồ cổ, rất thông minh khi đã làm cho người ta nghĩ rằng ông là hoàng thất, cho nên buôn bán lời không ít tiền.”

Mạch Diễm Thành cũng là doanh nhân, không khỏi khen ngợi: “Gian thương, bất quá thật sự rất thông minh, ông bán chính là giá trị cộng thêm, dùng danh hiệu hoàng thất, hẳn là có thể nâng giá lên không ít nha.”

Chung Diễm Nhiên bật cười nói: “Chính xác, theo như lời đồn ông là một người đàn ông rất thông minh, anh vĩ, lại rất quyết đoán, trong thời đại đó mà có thể một mình lên thuyền đến Châu Âu, rồi lại ở Châu Âu bán ra những đồ vật được rất nhiều quý tộc Châu Âu yêu thích, ông có lẽ là một trong những người giỏi nhất trong dòng họ Chung của chúng tôi.

“Vậy ba mẹ em đâu?”

Cảm giác thoải mái nói chuyện phiếm cũng không tệ lắm, Chung Diễm Nhiên cảm lấy chén, rồi lại uống một ngụm canh, “Cha tôi đã mất rồi, mẹ tôi thích được tự do với cách sống của mình, cho nên tôi rất ít khi quấy rầy bà.”

“Vậy bây giờ em sống một mình sao?” Mạch Diễm Thành hỏi.

“Uh.”

Mạch Diễm Thành dựa vào y, ngón tay đùa giỡn tóc y, thấp giọng hỏi: “Lúc trước vì sao em tìm tới tôi? Dựa vào sắc đẹp của em, hẳn có cũng có phụ nữ muốn sinh con cho em mà.”

Chung Diễm Nhiên ngạc nhiên, không hổ là Mạch Diễm Thành, hẳn trước cùng y nói chuyện phiếm để y lơ lửng phòng ngự trong lòng, câu hỏi cuối cùng lại hướng thẳng đến chủ đề chính.

Y hãnh diện quay qua Mạch Diễm Thành, “Tôi là thiên tài, anh biết không?”

Mạch Diễm Thành tức cười một hồi mới lắc đầu. “Không, tôi không biết, trên cơ bản tôi chỉ biết em là bác sĩ tên là Chung Diễm Nhiên, cảm giác khi ở trên giường cũng tốt lắm, ngoài ra tôi không hiểu biết nhiều về em.”

Cảm giác trên giường tốt lắm?

Không biết tại sao, Chung Diễm Nhiên vì một câu nói này mà giận dữ bất thành linh, trong lòng hẳn coi y cũng giống như những kẻ tầm thường khác sao, cái này thật sự là nói xấu mình mà, y dùng sức đập chén xuống, ánh mắt lạnh đi một nửa, “Tôi không thích anh so sánh tôi với những người phụ nữ khác.”

Mạch Diễm Thành lộ ra ánh mắt hứng thú, “Yên tâm, mấy cô đó so ra chưa bằng một nửa em, từ lần trước

ở khách sạn, nhìn thấy cái mông nhỏ của em đóng đưa đến thế nào, tôi đã quên mất sự tồn tại của phụ nữ,”

Oa oa, đây là tên khốn nạn hạ lưu mà, Chung Diễm Nhiên tức giận, y thật sự tức giận.

“Im miệng, không cho phép anh nhắc lại chuyện ở khách sạn hôm đó!”

“Tại sao? Cảm giác hôm đó tốt lắm mà.”

Làn da trắng nõn của Chung Diễm Nhiên rịn ra chút mồ hôi, bởi vì Mạch Diễm Thành càng áp sát lại gần hơn, gần đến mức y có thể nghe được mùi hương cơ thể nam tính trên người hắn, hơn nữa giọng điệu của hắn khi nói chuyện như là nhớ mãi đến lần ở khách sạn đó, nhưng mà y sẽ không để bị hắn lừa đâu.

“Hừ, sướng xong rồi đi, còn dám nói cảm giác ngày nào đó rất tốt?” Y xoay đầu qua, đối với chuyện Mạch Diễm Thành hôm đó vừa xong đã phóng lên máy bay, hắn sẽ ghi hận cả đời.

Mạch Diễm Thành đưa tay nắm cầm y, xoa xoa vòng tròn, “Không có cách nào, tôi muốn giải quyết chuyện ở Mĩ nhanh nhanh một chút, sau đó bay lại Đài Loan, có thể ở với em lâu hơn một chút.”

“Cái kiểu nói dối cấp ba này, đừng cho là tôi sẽ tin nha!”

Y sẽ không tin vào lời ngon tiếng ngọt của người đàn ông này, ngay cả ánh mắt nghiêm túc của hắn làm lòng y hơi nặng nề, hại trái tim y bắt đầu đập loạn, y trong lòng đang quát mắng trái tim mình, không nên đập loạn như vậy.

“Phải làm thế nào thì em mới tin đây?” Hắn... khuôn mặt thì tươi cười nhưng tay đã bắt đầu chuyển dưới eo y, “Tôi rất thích đem chuyện ở khách sạn làm lại lần nữa.”

“Hạ, hạ lưu!”

Miệng y mắng loạn, nhưng mà mặt lại từ từ đỏ lên, bởi vì nửa thân dưới của Mạch Diễm Thành cũng đã đội lên rất lớn, làm cho y nghĩ đến cái thứ to đùng kia khi không có quần áo kèm kẹp.

Oa oa, y đang nghĩ cái gì, y bị Mạch Diễm Thành biến thành hạ lưu như hắn rồi sao?

“Tôi, tôi đang ăn canh!”

Y cố gắng là cho bầu không khí nóng rực này khôi phục lại bình thường, Mạch Diễm Thành cười khê nói: “Tôi tình nguyện để cái lưỡi hồng hồng đáng yêu của em uống canh tinh lực của tôi.”

Nghĩ cũng biết “Canh tinh lực” của hắn có ý nghĩa gì, Chung Diễm Nhiên quay lại nói: “Tôi mới không cần chạm vào chỗ đó của anh, đổi lại anh chạm tôi anh sẽ đồng ý sao?”

Cái này đúng là thất sách rất rất rất lớn, Chung Diễm Nhiên có một chút sạch sẽ, chỉ nghĩ đến chuyện dùng miệng chạm vào chỗ đó của đàn ông liền cảm thấy ghê tởm cực kì, cả đời này y tuyệt đối không thể làm ra loại chuyện này, như mà hắn, không phải nói là cái tên hạ lưu Mạch Diễm Thành này, sắc mặt hắn nhìn qua vốn là vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Y vừa mới nói xong, ánh mắt Mạch Diễm Thành sáng rực, hắn dựa vào rất gần, hơn nữa cười đến siêu cấp *** dâng, “Ta rất thích đó.”

Trong nụ cười *** dâng của hắn, Chung Diễm Nhiên biết nói không chừng hắn đang giảng bày y nói ra những lời vừa nãy, hai tay y đẩy đầu hắn, để tránh hắn thật sự làm ra chuyện xấu hổ này.

“Tôi, tôi... Tôi không thể làm tình đâu.” Chung Diễm Nhiên đem mặt quay qua một bên, phải giải thích chuyện thân mật loại này, làm cho người ta rất xấu hổ, bất quá y không muốn thai nhi bị nguy hiểm: “Đàn anh của tôi nói thai rất yếu, trong khoảng thời gian này tôi căn bản không thể làm tình, anh quên đi là vừa.”

Mạch Diễm Thành trầm ngâm một chút, “Vốn là không thể đi vào thôi, không có nghĩa là không thể làm.”

Chung Diễm Nhiên trợn trừng mắt, ngay cả mặt y đầy mụn, hắn vẫn còn hăng hái muốn ăn sao, sắc dục của dã thú này rốt cuộc mạnh tới mức nào?

“Anh điên rồi hả? Mặt tôi đầy mụn, anh có thấy chưa? Tôi xấu giống như quỷ, anh thấy chưa?” Y tự bạo xong, chỉ vào từng cái mụn trên mặt mình, muốn để cho tên dã thú này nhìn cho rõ.

“Em nếu là quỷ, toàn bộ thế giới này không có người đẹp.”

Chung Diễm Nhiên thiếu chút nữa thì để nụ cười ngọt ngào lộ ra trên mặt, y vội vàng kềm lại nụ cười của mình, tên dã thú này chắc chắn là đang nói rối, ngàn vạn lần không thể bị vài lời ngon ngọt của y dụ khị.

Nhưng mà mặt Mạch Diễm Thành như là muốn cọ xuống nửa thân dưới của mình, hơn nữa hai tay đã đem y bế đến ghế salon, nhanh tay nhanh chân đến làm cho y ngay cả kháng cự cũng không kịp, quần bị hắn cởi ra nhanh chóng.

Nửa thân dưới bỗng chốc lạnh lẽo, hơn nữa hai tay Mạch Diễm Thành còn nâng bộ vị của y lên, nhìn chăm chú như là đang thưởng thức, cảm giác nóng rực lạ kì, làm cho y dùng chân đá hắn, “Không, không được, tên dã thú này.”

“Của em nhìn đẹp quá, màu sắc cũng rất đẹp.”

Oa oa, cái tên dã thú này lại làm y như là thưởng thức đồ cổ, bắt đầu bình phẩm từ hình dáng cho tới màu sắc, Chung Diễm Nhiên lại đá hấn thêm một cước, hấn bắt đầu lấy tay xoa nắn phân thân y, trên dưới bị đè ép, làm cho y trở nên rất có cảm giác.

“Anh... Anh là dã thú à, á á á...”

Chung Diễm Nhiên một bên mắng một bên rên rỉ, y vẫn cảm giác tính dục của mình không mạnh, trước khi gặp Mạch Diễm Thành, nhu cầu *** cùng cái phân thân kia đối với y chỉ là một phần không thú vị của y học mà thôi, cũng giống như lịch sử hay toán học... này nọ.

Y chưa bao giờ cảm thấy được nhu cầu của bản thân, nếu như không phải vì muốn sinh đứa bé này, có lẽ cả đời này y cũng sẽ không phát sinh quan hệ với bất kì ai, vừa nghĩ đến một người nào đó tiến vào trong cơ thể y, hoặc là y tiến vào trong cơ thể người khác, cái loại cảm giác kì dị khác thường này làm cho y căn bản không muốn nếm thử.

“Bộ dáng ý loạn tình mê của em thật đẹp.”

Chung Diễm Nhiên trừng mắt liếc hấn một cái, mắng: “Tôi mới không có ý loạn tình mê... A a.... Anh là đồ khốn, khốn nạn!”

Y vừa mới há miệng mắng, Mạch Diễm Thành cười cười, lập tức cúi đầu, dùng miệng ngậm lấy bộ phận của đàn ông kia, khoang miệng ướt át ấm nóng bao vây lấy y, hơn nữa Mạch Diễm Thành còn dùng sức hút vào, làm cho hay tay y phải chụp lấy cái gối ôm bên cạnh, cả người bủn rủn chỉ có thể rên nhẹ.

Khoái cảm như dòng điện được sinh ra từ cái nơi bị hút chạy lung tung lên trên, hai chân Chung Diễm Nhiên vô lực, nửa người trên cũng ra sức pháp phòng, trên mặt bắt đầu rịn ra một lớp mồ hôi.

“Ồ đây bắt đầu có mật ngọt chảy ra rồi.”

Hấn lại bắt đầu liếm liếm cái bộ vị kia, Chung Diễm Nhiên đỏ mặt như sắp cháy tới nơi, cái này không phải bền lên, mà là phần nộ, đúng vậy, chính là phần nộ, người nào lại có thể hạ lưu vô sỉ như hấn chứ.

Y dùng tay cú cú vào đầu Mạch Diễm Thành, hơn nữa để tỏ vẻ bất mãn, y còn dùng lực đánh kéo tóc hấn, Mạch Diễm Thành kêu lên mấy tiếng: “Nhẹ tay chút, sưng quá cũng không cần phải như vậy.”

Mạch Diễm Thành nói quả thực là muốn y tức chết, y mới không phải cảm thấy thoải mái, cho dù có, cũng chỉ có một chút thôi, Chung Diễm Nhiên rống giận: “Đứng dậy, không cho phép anh hút thêm nữa.”

“Không có nghe thấy.”

Mạch Diễm Thành tùy tiện trả lời, làm cho Chung Diễm Nhiên tức chết đi được, nhưng mà hấn lại bắt đầu

dùng miệng cùng tay đùa giỡn bộ vị y, cảm giác sảng khoái làm cho Dung Diễm Nhiên cơ hồ muốn tê liệt nằm trên ghế salon, dù sao muốn tên dã thú này dừng tay vốn là chuyện không có khả năng, không bằng tốt nhất cứ để hắn làm cho xong.

Thật sự rất thoải mái, sau khi không chống cự nữa, toàn thân y sản sinh ra vô số dòng điện, ngay cả nhấc một ngón tay lên cũng thấy lười, y vừa nhắm hờ mắt, thì ra cảm giác *** cũng có thể sảng khoái như vậy, tại sao lúc trước y lại chẳng có chút nào muốn ném thử?

Y toàn thân vô lực, nhưng mà giận hắn làm xằng bậy, y trừng mắt liếc Mạch Điển Thành một cái, cái liếc mắt uy lực này làm cho Mạch Điển Thành thỉnh thoảng nghiêng chặt răng, hắn rống lên ồm ồm: “Không cho phép lộ ra loại ánh mắt này, mẹ kiếp!”

Nửa người hắn đè xuống, Chung Diễm Nhiên bất ngờ hiểu ra tình trạng của hắn, y vui vẻ cười, quái vật lớn trong quần Mạch Điển Thành chen chúc thành một đống, bộ dạng chịu khổ hình, y cười, ai kêu tên dã thú này tự động phát tình, hắn đau chết luôn càng tốt, cái tên tóc tai lộn xộn này phải gặp quả báo.

“Em là tiểu yêu tinh ăn thịt người không thêm nhả xương...”

Thấy y cười đến quỵến rũ, Mạch Điển Thành cắn lên đôi môi y, Chung Diễm Nhiên chống cự lại, tôi van anh, vừa rồi còn dùng miệng giúp y làm, bây giờ lại đi hôn môi y, ghê tởm muốn chết.

“Không, không mà, ghê tởm muốn chết.”

Mạch Điển Thành giống như là trâu đực phát tình trong phim, liếm lên vành tai xinh xắn của Chung Diễm Nhiên, thở gấp gấp nói: “Vậy giúp tôi lấy ra đi, Diễm Nhiên, chỉ cần lấy tay giúp tôi làm là tốt rồi.”

Chung Diễm Nhiên kinh hãi vạn phần, lấy tay giúp đàn ông làm? Cầm cái thứ đó của người đàn ông này? Đó là thứ để bài tiết nước tiểu nha, thứ bẩn như vậy y mới không cần đưa tay sờ qua.

“Không mà!” Y lập tức cự tuyệt, hơn nữa còn cự tuyệt hoàn toàn.

Mạch Điển Thành nhú mày thống khổ, Chung Diễm Nhiên trừng mắt nhìn hắn, Mạch Điển Thành hình như đối với y đau đầu vạn phần, cuối cùng không thể tránh được, chính mình tự móc ra, dựa vào phân thân y, tạo áp bách cho nhau, chờ đến khi hắn phát tiết, giữa hai chân Chung Diễm Nhiên cũng bị chất lỏng của hắn làm cho dính tùm lum.

Chung Diễm Nhiên vội vàng cầm lấy khăn giấy chùi đi, Mạch Điển Thành bế y lên, đem vào phòng tắm, mở nước nóng, rửa rấy cho y.

“Anh là đồ dã thú, đâu mà ra nhiều quá vậy?”

Chung Diễm Nhiên gào nhỏ, phía dưới của y đều dính tùm lum, Mạch Diễm Thành dùng sữa tắm xoa lên nửa thân dưới y, tẩy rửa đi tàn tích chất lỏng của hắn lưu lại, mà Chung Diễm Nhiên bị hắn chạm vào bộ vị kia, hạ thân không hiểu sao lại tê tê dại dại.

“Từ lúc quay về Mĩ tôi lúc nào cũng trong trạng thái cấm dục.”

Hắn thành thật trả lời, làm cho Chung Diễm Nhiên phát hiện hắn ở Mĩ chưa từng phát tiết ở phương diện này, làm hại trong lòng y cũng thấy là là, y vội vàng đẩy Mạch Diễm Thành ra, “Tự tôi tắm cho mình.”

Mạch Diễm Thành cau đôi mày rậm, cũng không nói thêm cái gì, hắn cầm nước nóng tự rửa mình, tiếng Mạch Diễm Thành khàn khàn: “Ồ đây đi, tôi sẽ chăm sóc em chu đáo, đến khi nào em sinh mới thôi.”

“Mới không cần, anh căn bản là dã thú, nhất định sẽ có một ngày Bá vương ngành thượng cung.” Bởi vì hắn còn muốn nói y lấy tay sờ thứ kia của hắn, nói không chừng yêu cầu của hắn ngày càng kì quái, hắn nhìn qua chính là loại người này.

“Tôi sẽ nghe theo lời bác sĩ, Diễm Nhiên, ở lại đây, tôi có đủ điều kiện chăm sóc em.”

Chung Diễm Nhiên nâng mắt lên, ngạo khí bức người đáp: “Không cần, tôi đủ tài lực để tự chăm sóc chính mình.”

Y mặc quần vào, lập tức đi ra khỏi cửa, để cho Mạch Diễm Thành ở lại, tức cũng không được, không tức cũng không xong mà thở dài một tiếng.

7. Chương 6

Về nhà chưa tới một ngày Chung Diễm Nhiên đã hối hận rồi, tên nghiệt tử trong bụng này đem y ra hành hạ chết đi sống lại, bởi vì lúc đầu bên chỗ Mạch Diễm Thành được ăn ngon ngủ ngon, khi y đi làm, cảm giác phờ phợt vô cùng so với những ngày khác, cho nên lập tức khi hết giờ làm, mấy người đồng nghiệp nói muốn đi ăn thử ở một nhà hàng mới mở nghe nói thức ăn rất được, y cảm thấy bản thân mình có thể chịu được, đồng ý đi chung.

Vừa vào nhà hàng, mùi dầu mỡ ngập đầy không khí, đồng nghiệp còn chưa có ai nghe thấy, thì y đã miễn cưỡng nghe thấy được, ngay lập tức cổ họng y giật giật hai cái, chính là dấu hiệu báo trước việc sắp nôn ra.

Quả nhiên, chưa đầy ba phút sau, y vọt tới wc trong nhà hàng, đem tất cả cơm trưa này nọ đều nôn ra hết, may mà wc của cái nhà hàng mới này coi như cũng sạch sẽ ngăn nắp, bằng không lấy tính ưa sạch sẽ của y, tuyệt không thể chịu được việc ô nhiễm bồn cầu bẩn mà nôn.

Không, phải nói chính xác là bồn cầu vừa hôi vừa bẩn sẽ càng kích thích cảm giác muốn nôn của y, y nhất

định sẽ nôn ra càng nhiều.

“Em có khỏe không?” Người đàn ông này hóa ra theo dõi y đến tận nhà hàng.

“Không tốt, không tốt một chút nào hết!”

Chung Diễm Nhiên gào lên, y nôn đến hai mắt cũng đỏ, rồi lại cảm thấy hai thảng trời này mình cứ bị nôn như diên chằng khác nào bị nhốt trong địa ngục, bị sự thống khổ này hành hạ, người nào không bị tên nghiệt tử như vậy chinh qua thì làm sao có thể hiểu được, trong nháy mắt y cảm thấy mình thật bi thảm, bi thảm đến cực điểm

Người khác sinh lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, khi sinh ra thì có vú em, có người giúp việc chiếu cố nhu cầu, từ nhỏ lớn lên đã thông minh lanh lợi, học cái gì cũng có thể lanh lảnh lặp lại, mặc dù không tới mức học nhanh như gió, trình độ chỉ nhìn thấy là không quên, nhưng mà ít nhất IQ của y so với người bình thường cao hơn rất nhiều.

Hơn nữa y vừa vặn lớn lên xinh đẹp đến cực điểm, chỉ cần y nhoẻn miệng cười, ai không bị y giết tới xem như căn bản không phải là người, huống hồ y lại giảng bày Mạch Diễm Thành, thành công cướp được tình trùng của hắn, với sự thông minh tài trí của mình làm cho ngay cả y cũng phải không nhận được tự bội phục vạn phần.

Nhưng mà từ sau khi trong bụng có giống của Mạch Diễm Thành, cực khổ của y mới bắt đầu, y không nhận được đem tất cả tức giận đổ lên đầu Mạch Diễm Thành.

“Đều là tại gen của anh không tốt, tôi hết nôn ra thì lại tiếp tục nôn!”

Y liên tục oán giận, tiếp đó là tiếng nước mắt nhỏ giọt, bởi vì nôn ra được thật sự quá khó khăn, hại y muốn khóc luôn, vừa nghĩ đến nôn nghén có thể kéo dài đến trước khi sinh, làm cho y phải trải qua cuộc sống thống khổ sống không bằng chết này, y liền cảm giác được cái tên nghiệt tử, tên bất hiếu trong bụng căn bản chính là có mặt trên đời để hành hạ y, y lúc đầu tại sao lại muốn có đứa con này chứ.

Tên bất hiếu này hư hỏng giống y như ba của nó, lúc nào cũng lấy việc hành hạ y làm vui, kết luận cuối cùng sau mỗi lần nôn xong đều là cái này.

“Chán ghét, tôi đã không có làm chuyện gì xấu nữa, vì sao vẫn nôn chứ?” Y không nhận được oán giận, thật vất vả sáng nay mới tốt hơn một chút, lại bị biến thành như thế này rồi, cái tên bất hiếu này căn bản là không muốn để y sống thành thoi mà.

“Ngoan, đừng khóc!”

Mạch Diễm Thành như là đang dỗ trẻ con, xoa xoa đầu y, thuận tiện đưa khăn tay ra cho y lau nước mắt.

Y giật lấy khăn tay, lau mắt xì mũi, ầm ĩ vô lí: “Là tại gen anh không tốt, đều là lỗi của anh, nhất định là anh nói con làm cho tôi bị nôn, nhất định là lỗi của anh.”

Y lại “lên cơn”, hơn nữa lại khó chịu bắt đầu khóc lóc, nhưng mà y mặt mũi đỏ hồng, hai mắt đỏ ửng đầy nước mắt, thể hiện lúc này y bị nôn rất khó chịu, có thể thấy được có thai đứa con này khổ sở biết bao nhiêu.

“Về nhà tôi sẽ nấu cơm làm em không bị nôn cho em ăn.”

Mạch Điển Thành nhìn hình dạng xấu xí của Chung Diễm Nhiên lúc này, như thế nào còn nhẫn tâm nói phải trái với y, hắn một tay ôm lấy y, y đã nôn đến bủn rủn cả người, không có chút kháng cự để cho Mạch Điển Thành bế lên.

“Tôi đói lắm, nhưng mà ăn không vô, ăn một chút xíu liền muốn nôn, không ăn sẽ không có sức tôi biết chứ, nhưng mà ăn là nôn, cũng mất sức như nhau.”

Y nôn ra toàn nước chua, lại ôm cổ Mạch Điển Thành khóc òa, giống như lúc phải chịu thống khổ này, y muốn nói cho ba đứa con biết y khổ sở biết bao nhiêu.

“Được, tôi biết mà, đừng khóc nữa, tôi sẽ làm cho em cơm ăn vào không bị nôn nữa.”

“Anh chỉ biết nói cho có, anh chỉ cần sướng thôi, bắn tinh trùng ra là xong, tôi mới là phải chịu mười tháng thống khổ, cũng không phải anh, anh chỉ muốn ân ái, trong đầu anh toàn là chuyện đó.”

“Tôi cũng đâu cảm thú như vậy.” Thấy y nói quá phạm, Mạch Điển Thành giải thích thay mình một chút.

Không giải thích thì tốt, giải thích rồi, Chung Diễm Nhiên òa khóc đánh lên đầu hắn:

“Có, anh căn bản là dã thú, anh chỉ muốn sướng một mình, lúc ở khách sạn, anh sướng xong liền đi, tôi cũng chẳng phải gái gọi, anh như thế nào có thể dùng thái độ này để đối xử với tôi, anh căn bản là đồ vô tình bạc nghĩa, gái gọi còn có tiền, tôi có cái gì chứ? Cũng chỉ có đứa con bất hiếu này muốn hành hạ tôi mà thôi.”

Mạch Điển Thành không muốn nói ra sự thật, sợ càng kích động y thêm, nhưng mà sự thật là tên nghiệt tử trong bụng y là y nghĩ cách trộm từ trên người hắn mà ra, chẳng hề liên quan gì đến chuyện ở khách sạn lần trước.

“Được, lần sau tôi sau khi sướng rồi, tôi sẽ ôm em thật lâu, sẽ không lập tức bỏ đi, được chưa nào?”

“Anh còn muốn có lần sau, không có khả năng đâu, tôi mới không để cho anh đụng vào tôi.”

Chung Diễm Nhiên lòng dạ hẹp hòi ghi hận, y mới không cần để cho Mạch Diễm Thành làm y lần nữa, cho dù kĩ thuật của hắn cao siêu tới đâu, y cũng không cần, ai kêu y sướng xong liền chạy.

“Lau nước mắt nào, khóc giống y như trẻ con.”

Mạch Diễm Thành nói chả có chỗ nào giống như an ủi, làm cho Chung Diễm Nhiên tức giận hét ầm lên, hai chữ đồng tình này, tên dã thú này căn bản không biết viết: “Đổi lại anh ngày nôn ba lần, nôn đến chân tay bủn rủn, xem anh khóc hay không.”

Biện pháp tốt nhất là không nói làm y kích động nữa, Mạch Diễm Thành rút cuộc im miệng, hắn hôn lên trán y một cái, Chung Diễm Nhiên vì cái hôn dịu dàng đó mà khóc càng thêm lợi hại, nhưng mà hai tay vẫn ôm chặt cổ Mạch Diễm Thành, khóc kêu đói. “Tôi đói lắm, anh phải nấu cơm cho tôi ăn, tôi sẽ không nấu cơm.”

“Được.”

“Phải làm loại nào ăn vô không bị nôn.” Chung Diễm Nhiên eo sách.

“Không thành vấn đề, ôm lấy tôi nào.” Hắn đáp ứng từng cái một.

“Không được sướng xong liền chạy.” Nghĩ đến chuyện ở khách sạn vẫn làm cho Chung Diễm Nhiên ghi hận, y lại lặp lại lần nữa.

Mạch Diễm Thành thở dài một hơi, lần đó thật sự là thất sách, thì ra Chung Diễm Nhiên lại ghi hận như vậy, hơn nữa còn ghi rất là lâu, cái tính tình đặc biệt này của y mình nhất định phải nhớ cho kĩ.

Hắn thở dài, Chung Diễm Nhiên tức giận nói: “Như thế nào? Anh lại muốn sướng xong liền chạy? Mặc kệ! Thả tôi xuống, tôi không muốn để anh bế. Anh vô tình vô nghĩa, vô huyết vô lệ, anh nhất định là dùng sóng điện từ của kĩ thuật khoa học tiên tiến nào đó giao tiếp với tên nghiệt tử trong bụng tôi, xúi con phải ngược đãi tôi phải không?”

Thật không biết y nghĩ tới đâu nữa, đem hắn nói như là cầm thú, rồi lại như là người ngoài hành tinh, Mạch Diễm Thành dùng ngón tay rap ráp xóa đi vệt nước mắt y vừa mới khóc ra trên mặt.

“Nếu như có thể sử dụng sóng điện từ để giao tiếp, tôi nhất định sẽ uy hiếp đứa con bất hiếu này, nói con có cái gì bất mãn thì cứ làm với tôi, không hành hạ em nữa.”

Bất kì lời nói nào so ra vẫn kém với lời thân thiết đó, nhất là Chung Diễm Nhiên bị hành hạ hơn hai tháng qua, nghe câu ấy, y thút thít nghẹn ngào đầy cảm động, ông chặt lấy cổ Mạch Diễm Thành, áp gương mặt còn dính nước mắt lên mặt hắn, nũng nịu nói đến yêu kiều động lòng người.

“Anh nói cái này mới giống người.”

Mạch Diễm Thành thiếu chút nữa chảy nước miếng, thì ra bình thường Chung Diễm Nhiên không giương nanh múa vuốt, hơn nữa tâm tình mà tốt, hóa ra lại có thể ngọt ngào đến chết người thế này, nếu không phải bây giờ là đang ở tại nơi công cộng, Mạch Diễm Thành nhất định sẽ chịu không nổi mà ôm hôn nồng nhiệt đáng đồng tiền bát gạo.

Y bế Chung Diễm Nhiên ra ngoài sảnh nhà hàng, Chung Diễm Nhiên vừa mới nôn xong không còn sức, cả người nhũn ra, cứ như vậy để hắn bế chặt, Mạch Diễm Thành khôì ngô tuấn tú, khuôn mặt mặc dù không gọi là anh tuấn, nhưng mà đường nét khuôn mặt rõ ràng lại rất nam tính.

Tiểu D luôn thăm mẩn Chung Diễm Nhiên sắc mặt khê thay đổi, hắn chỉ nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, chiều cao ít nhất hơn 10cm so với mình, bế Chung Diễm Nhiên ở trong lòng, thông thả đi từ wc ra.

Mà bác sĩ Chung Diễm Nhiên lúc nào cũng cười hòa ái nhưng không có nghĩa là rất thân thiện lại ôm cổ hắn, ngượng ngùng vùi vào lòng hắn, vẻ mặt suy yếu bình an.

Cho mình xin, hắn ở bệnh viện lâu như vậy, từ lần đầu tiên thấy Chung Diễm Nhiên, hắn liền rơi vào lưới tình của Chung Diễm Nhiên, chỉ bất quá gần đây biết được Chung Diễm Nhiên cũng làm sinh sản đồng tính, sau khi bị ghen, sự xinh đẹp giảm xuống không ít, làm cho hắn có chút hối hận vì sao không thổ lộ với Chung Diễm Nhiên sớm một chút, để cho y mang giống của tên đàn ông khác.

Nhưng mà gã đàn ông này là ai, cho dù trong bệnh viện hỏi thăm muốn chết luôn, cũng không thể moi ra được một chữ từ miệng Chung Diễm Nhiên, để cho người đàn ông thần bí của Chung Diễm Nhiên tràn đầy tưởng tượng.

Không thể nào, từ khi hắn vào bệnh viện tới giờ, hắn ngay cả tay bác sĩ Chung Diễm Nhiên còn chưa có nắm qua — Cho dù là muốn nắm cũng không có cơ hội, Chung Diễm Nhiên bề ngoài mặc dù thân thiện, nhưng mà không có nghĩa y cho người khác tùy tiện nắm tay mình — càng huống chi là bế y đi.

“Diễm Nhiên không thoải mái lắm, tôi đưa em ấy về nhà trước.”

Người đàn ông cũng không giải thích nhiều, chỉ nói hai câu rồi đi ra ngoài cửa, Chung Diễm Nhiên yếu ớt vẫy vẫy tay với bọn họ, “Xấu hổ quá, tôi lại mới bị nôn ra, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi trước, bữa cơm này tôi mời, ngày mai đem hóa đơn qua cho tôi.”

Hắn ngạc nhiên nhìn Chung Diễm Nhiên cứ như thế mà bị bế ra khỏi cửa, đồng nghiệp lập tức nháo nhào thảo luận.

“Đây nhất định là ba đứa trẻ trong bụng bác sĩ Chung, nhất định là như vậy.” Được xưng là thám tử của bệnh viện lập tức khẳng định, còn lại chuẩn bị để ngày mai đến bệnh viện rêu rao.

“Chính xác, bác sĩ Chung thích sạch sẽ, căn bản không có khả năng để người khác chạm vào người, càng đừng nói là để bị đàn ông bế, lần trước tôi uống lộn tách trà của bác sĩ Chung, bác sĩ Chung liền đem cái tách rửa hơn chục lần, tính ưa sạch sẽ của cậu ta không phải là giả.” Một người khác cũng phát biểu cảm tưởng.

Tiểu D chính là nhìn thấy tên đàn ông kia không vừa mắt chút nào, người gì mà to như cầu, nói tiếng Trung còn mang theo khẩu âm kì cục, rõ ràng là người nước ngoài, cái loại đàn ông chả khác gì gấu này có gì hay, nhất định là một cái tên thô lỗ chả biết cái gì gọi là văn nhã.

“Gã đàn ông kia không quá đẹp trai, chỉ bắt quá cao... cao hơn tôi một chút thôi” Tiểu D không cam lòng mà nói ra.

Viên Thắm nhú mày, “Người đàn ông kia nhìn mặt hình như quen quen, không biết đã gặp ở đâu rồi.”

“Tôi cảm thấy anh ta đẹp trai hơn so với tiểu D, có cảm giác rất hoang dã.”

Một cô y tá nhỏ vừa mới nhìn thấy Mạch Diễm Thành, loại khí chất thô man này, như là chiến thần thời trung cổ, thật ra rất dễ cướp lấy lòng của phụ nữ.

Khuôn mặt Tiểu D lập tức sầm xuống với cô y tá đang bày ra bộ mặt ngu ngốc này. Hừ, tóm lại y chính là nhìn gã đàn ông kia không vừa mắt, cao thì sao, to có ích gì, gã ta nhất định là hấp thu Protein qua đồ ăn, là loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển mỗi ngày chỉ biết lao đến phòng tập thể hình.

Ngoại trừ thân hình, căn bản là loại không có não, cho dù gã là ba của đứa con trong bụng bác sĩ Chung thì sao chứ, bác sĩ Chung sau khi phát hiện sự thật, cũng nhất định sẽ đá gã.

Hắn vụng trộm hi vọng như vậy, có như vậy hắn mới có cơ hội theo đuổi bác sĩ Chung.

...

Chung Diễm Nhiên trở lại nơi ở của Mạch Diễm Thành, Mạch Diễm Thành làm cả bàn đồ ăn, thông thả đút cho y ăn, đợi khi y no bụng rồi, để cho y nghỉ ngơi nửa tiếng đồng hồ, liền bế y đi tắm.

Thức ăn không có mùi dầu mỡ, làm cho y ăn được nửa chén cơm, cũng không có cảm giác muốn nôn, ngược lại đầu óc sáng sủa hơn nhiều.

Khi tắm, y cũng không có cự tuyệt Mạch Diễm Thành cởi quần áo cho y, y chính là Đại thiếu gia đến khi hơn mười tuổi lúc tắm vẫn có vú em cởi quần áo giúp, cho nên Mạch Diễm Thành cởi đồ cho y, y ngược lại cảm thấy rất bình thường, như được hầu hạ.

“Nước đủ ấm không?”

Mạch Diễm Thành cầm lấy vò sen tưới lên vai y, nước không quá nóng, cũng không quá lạnh, làm cho y thoải mái thở ra một hơi gật đầu, “Uh, nước ấm lắm.”

“Em có thói quen để người khác giúp cởi đồ tắm sao?”

Mạch Diễm Thành thử dò hỏi, vẻ mặt Chung Diễm Nhiên nói như là điều tất nhiên: “Uh, sau khi tôi ra ngoài ở, mới học tự mình cởi đồ tắm rửa.”

“Từng có đàn ông giúp em tắm chưa?”

“Có chứ.” Khi y còn bé có người giúp việc giúp y tắm.

Mạch Diễm Thành lại dùng nước lạnh xối y, y thiếu chút nữa lạnh đến nhảy dựng lên, Mạch Diễm Thành đè vai y xuống, đem vò sen ném qua y, nói như hung thần ác sát: “Tự tắm đi.”

“Thái độ của anh là sao?” Chung Diễm Nhiên mất hứng, hấn trở mặt giống như là xoay người.

“Đi tìm đàn ông khác giúp em tắm đi!”

Tính tình Chung Diễm Nhiên không tốt, y bởi vì gia cảnh tốt, lại xinh đẹp, ai ai cũng đem y nâng niu trong tay, chưa từng phải chịu qua loại giận dữ âm dương quái khí thế này.

Y vút sữa tắm qua Mạch Diễm Thành, y nổi giận, bụng lại có cảm giác muốn nôn lẹ lẹ, y cố nén cảm giác này xuống, giận dữ hét: “Được, tôi đi tìm người đàn ông khác giúp tôi tắm!”

Vừa mới nói xong, y liền buồn nôn hai tiếng, đột nhiên nôn ra mãnh liệt, Chung Diễm Nhiên nôn đến đầu váng mắt hoa, một tay chống vào bồn tắm, tay còn lại vuốt ngực mình, Mạch Diễm Thành đến gần, tựa hồ cũng không kiên nhẫn nhìn y nôn như vậy, nhẹ nhàng vỗ về lưng y.

Chung Diễm Nhiên tức giận xoay người đi, nhưng lại càng nôn lợi hại, tất cả đồ ăn tối nay y đại khái đều nôn ra hết, chờ nôn xong, bao tử cũng trống rỗng, y dùng nước lạnh súc miệng, trên nền nhà đầy uế vật, hơn nữa sau cơn tức giận là sự rã rời, mỗi ngày đều hành hạ như vậy, điều này làm cho ánh mắt y trống rỗng.

Mạch Diễm Thành mở nước đến mức lớn nhất, xối đi những thứ bị nôn ra trên sàn, Chung Diễm Nhiên ngay cả tắm cũng không muốn tắm nữa, y đột nhiên cảm thấy mệt, hơn nữa rất mệt mỏi, thật muốn lên giường ngủ, nhưng mà y bây giờ đi cũng đi không được.

“Nào, tôi bế em.” Đại khái chính là nhìn ra y kiệt sức, Mạch Diễm Thành lần này nói chuyện rất ôn hoà, không âm dương quái khí giống như lúc này.

“Không cần.” Con giận của Chung Diễm Nhiên vẫn còn chưa có tiêu, mới không muốn để cho hấn bế.

Mạch Diễm Thành vẫn ôm lấy y, dùng một cái khăn tắm quấn y lại, sau đó bế lên giường, y khi chui vào trong chăn bông rồi, liền thấy mệt muốn chết, hơn nữa cảm giác tử thân cực kì, y ở trong chăn bất mãn lắm lắm.

“Chẳng lẽ bởi vì anh xuất thân từ cô nhi viện, tôi không thể làm thiếu gia để cho người giúp việc tắm cho sao? Chuyện này đã lâu lắm rồi, anh vì sao lại vì nó mà nổi giận với tôi chứ?”

Mạch Diễm Thành dừng động tác lại một chút, mới biết được y đang làm bầm cái gì, hấn cũng chui người vào trong chăn, một tay vuốt ve mái tóc y, thấp giọng nói không tin được: “Em nghe không hiểu tôi đang hỏi cái gì?”

“Hỏi cái gì? Không phải hỏi có đàn ông giúp tôi tắm hay không sao?”

Chung Diễm Nhiên không thể tin được hỏi lại, Mạch Diễm Thành cho rằng y là đồ ngu, ngay cả câu hỏi đơn giản như vậy nghe cũng không hiểu? Y là thiên tài có tới mấy học vị tiến sĩ nha.

Mạch Diễm Thành có chút chóng mặt, người tự xưng là thiên tài này, chuyện yêu đương lại còn ngốc đến như vậy sao, hấn không nhịn được nói: “Bất kì ai nghe thấy tôi hỏi như vậy, đều biết tôi đang hỏi em có tình nhân là đàn ông hay không?”

“Tình nhân là đàn ông?”

Chung Diễm Nhiên giống như là nghe thấy ôn dịch, y lộ ra vẻ mặt không thể nuốt trôi, “Tình nhân? Ý là gì? Có phải là cái loại ngày ngày hôn tới hôn lui, sau đó còn có thể cùng gã ta phát sinh hành vi thú tính không?”

Mạch Diễm Thành thiếu chút nữa bị sặc, tại sao y lại nói kì cục như vậy, nhưng mà cũng có chút đúng, y cũng nói không có sai, gật đầu nói: “Tương tự vậy.”

“Tôi vì sao phải phát sinh hành vi thú tính với người khác, cái chuyện buồn nôn đó tôi mới không phải làm.” Y vốn đối với chuyện *** đã nhợt nhạt, càng huống chi y căn bản không muốn làm chuyện này với người đàn ông khác.

“Vậy em theo tôi làm cái gì hả?” Mạch Diễm Thành nói ra sự thật.

Chung Diễm Nhiên càng không thể tin được trừng mắt nhìn hấn, “Đó là bởi vì tôi muốn có con của anh mà, không làm như vậy, phải làm thế nào mới có thể có con của anh.”

“Em không nghĩ tới có thể thụ tinh trong ống nghiệm sao?” Mạch Diễm Thành đưa ra phương pháp khác.

Chung Diễm Nhiên bỗng ngừng một chút, giống như bất ngờ phát hiện ra bí mật lớn nhất, y trợn trừng hai mắt, dưới sự nhắc nhở của Mạch Diễm Thành, y mới nhớ tới còn có đường khác.

“Anh nói đúng, tôi như thế nào không nghĩ tới!”

Mạch Diễm Thành đột nhiên cảm thấy rất đau đầu, y phát giác người đàn ông tự xưng là thiên tài trước mặt mình, trong một số phương diện nào đó, có thể là rất rất rất ngốc.

“Cho nên em đối với tôi không có cảm giác gì, chỉ là bởi vì em muốn có được tình trùng của tôi mà thôi.”

“Chính xác.”

Oa, y lại không quá khăng định rồi, bởi vì cảm giác cùng Mạch Diễm Thành làm cũng rất được, hơn nữa lần ở khách sạn hẳn làm xong một lần đã đi, làm cho Chung Diễm Nhiên cảm giác không biết làm sao, hai ngày trước khi hẳn dùng miệng ngậm bộ vị của y, y cũng cảm thấy không chán ghét, thậm chí còn cảm thấy rất có khoái cảm, từ Mạch Diễm Thành, y dần dần hiểu cái gì gọi là sắc dục, bất quá cũng chỉ là sắc dục siêu cường của dã thú thôi.

“Có lẽ vậy.”

Y đem mặt áp vào lòng bàn tay Mạch Diễm Thành, theo trực giác mà yếu ớt nói ra, Mạch Diễm Thành nhất định sẽ không để ý tới y đâu, quả nhiên Mạch Diễm Thành nhẹ rút tay ra khỏi mặt y, thở dài nói: “Tôi đi nấu mì cho em.”

“Tôi muốn ăn cái gì chua chua.” Y bắt đầu yêu cầu.

“Tôi sẽ mua ô mai chua cho em ăn.” Mạch Diễm Thành cũng nhất nhất đáp ứng.

“Còn muốn uống nước gì chua chua.”

“Vậy mua thêm phần nước đóng chai.”

Y vui vẻ rồi, liền mỉm cười ngọt ngào với Mạch Diễm Thành, Mạch Diễm Thành cười cười hơi cay đắng, hẳn rút tay lại, “Tôi thấy trí não của em chỉ như một đứa trẻ,” Tuổi luyện ái cũng chỉ ngang vậy.

Mạch Diễm Thành đi nấu mì cho y, trong lúc Chung Diễm Nhiên ăn, hẳn xuống cửa hàng tiện lợi dưới nhà mua một ít ô mai chua cùng nước quả đóng chai cho y, y rất vui, có Mạch Diễm Thành chăm sóc, đúng là hoàn toàn không giống với hai tháng vật lộn với cơn ghen hãm hùng.

Mạch Diễm Thành sẽ chăm sóc y rất tốt, sẽ làm cơm ngon cho y ăn, đối với y trăm chiều ngàn thuận, giúp

y tắm rửa, thậm chí lúc y đau lưng do mang thai, còn có thể giúp y xoa lưng.

Hơn nữa Mạch Điển Thành chăm sóc rất tỉ mỉ, lần nào cũng cùng y đi khám thai định kì, ngay cả Cung Tú Nhân cũng rất vui vì hần làm như vậy.

Đến cửa hàng dành riêng cho người mang thai, chỉ cần nhân viên giới thiệu món gì, hần liền mua cho y dùng, gần đây hần mua một cái gối tròn mềm mại, để cho y khi ngủ có thể lót dưới lưng, như vậy xương sống y sẽ không bị đau, bất quá y vẫn thích Mạch Điển Thành xoa eo cho y hơn.

Mạch Điển Thành phát hiện cái gối đó có tác dụng với y, liền mua thêm một cái, nhắc nhở y phải đặt ở bàn làm việc trong bệnh viện, để giảm bớt áp lực trên người.

Hần còn cùng Chung Diễm Nhiên tham gia các khóa học dành cho người mang thai, giúp y tính toán lượng calo, bởi vì y không muốn sau khi sinh con xong thì biến thành con heo mập, cho ên Mạch Điển Thành lại cùng y tham gia lớp yoga cho người mang thai, ban đêm lại cùng y đi dạo ở công viên gần đó.

Sướng nhất chính là tên nghiệt tử trong bụng y, hình như gần đây có ba đe dọa liên ngoan hơn rất nhiều, không còn tùy tiện làm cho y muốn nôn.

Bởi vì cuộc sống trôi qua thật đẹp, cho nên bây giờ mặt y tràn đầy gió xuân, mấy cái mụn xấu muốn chết trên mặt cũng không còn nữa, da thịt y trắng nõn lấp lánh trở lại, hơn nữa hấp thu được dinh dưỡng lại thêm khỏe mạnh, y so với trước khi mang thai còn đẹp hơn, khiến cho y rất đẹp.

Gần đây Mạch Điển Thành sợ y ăn chán ăn, còn mua về mấy món ăn phổ biến cho người mang thai, chuẩn bị ra tay, làm cho y ăn, mỗi ngày có Mạch Điển Thành đón lúc đi làm về, y đã bắt đầu quen với cuộc sống như thế này.

“Bác sĩ Chung, sắc mặt dạo này càng lúc càng được nha!”

Những từ ca ngợi thế này càng ngày càng nhiều, tâm tình y tốt lắm, nghe thấy mấy câu này, tâm tình lại càng vui sướng, nhất là gần đây khi gội đầu, Mạch Điển Thành không chỉ giúp y gội đầu, còn giúp y massage da đầu, đôi tay kia của hần đúng là làm rất thoải mái, y còn nghi ngờ Mạch Điển Thành có từng làm nhân viên gội đầu không nữa, bằng không sao lại làm tốt như vậy.

Mà thoải mái nhất, chính là buổi tối cho dù y có đá chần mền như thế nào, Mạch Điển Thành cũng rất kiên nhẫn giúp y đắp lại, y nói với hần chỗ nào trong người bị đau, Mạch Điển Thành liền giúp y xoa bóp, đến khi nào y hài lòng mới thôi.

Cuộc sống cứ trôi qua mỹ mãn hạnh phúc như vậy, Mạch Điển Thành lại đối xử với y như là nâng niu công chúa trong lòng bàn tay, cho nên y bây giờ mặc kệ là làm chuyện gì, cũng cảm giác rất rất rất hạnh phúc

8. Chương 7

“Ha ha ha!”

“Tâm tình tốt lắm à? Diễm Nhiên?”

Cung Tú Nhân nhìn vẻ mặt tươi cười của y, mấy tháng nay Chung Diễm Nhiên không còn da bọc xương như trước đây, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều, chính y cũng thừa nhận nôn nghén đang từ từ giảm bớt, hơn nữa y lại thường xuyên cười tủm tỉm trong lúc làm việc, thể hiện tâm tình của y rất là khoái trá.

“Uh, tâm tình tốt lắm.”

Y tiện tay cầu lấy một quyển tạp chí trên giá bắt đầu đọc, hội viên của Cơ Kim hội số lượng hạn chế, bệnh viện lại dưới quyền Cơ Kim hội, bởi vậy bệnh nhân ở bệnh viện bọn họ cũng không nhiều lắm, y có rất nhiều thời gian để làm việc của mình, bây giờ y nhàm chán cầm lấy một tờ tạp chí lật lật, thỉnh thoảng một chuỗi tiêu đề đập vào mắt y

Gặp tình nhân ngang ngược ích kỉ, nên làm cái gì?

Người đọc hỏi: Tình nhân của tôi vì lợi ích cá nhân, tự cho là đúng, ngoại trừ bản thân mình, căn bản không có để bắt kì ai vào trong mắt, từ sau khi ở chung, nói công việc mệt mỏi, muốn tôi giúp người đó massage, thường ngày đều phải dựa theo ý của người đó mà chăm sóc người đó, nấu cơm, quét nhà, tất cả việc nhà đều do tôi làm, ngay cả ân ái cũng không muốn, người đó căn bản là muốn một “Osin” (khóc), tôi cũng không chịu được cách sống như thế này, tôi rất cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Biên tập trả lời: Phương pháp tốt nhất, chính là để cho người đó tự sinh tự diệt, không biết chăm sóc tình nhân thì căn bản không có tư cách làm người yêu. Bạn nói không sai, người đó chỉ muốn có Osin, bởi vì người đó ngay cả điều tối thiểu là tôn trọng người yêu cũng không làm được, lập tức chia tay với người đó đi, để cho cái loại ngu ngốc đó tự đi tìm “Osin” khác.

Mặt Chung Diễm Nhiên trắng bệch, y ngày nào cũng kêu Mạch Điển Thành giúp y massage, hơn nữa hẳn còn phải nấu cơm cho y ăn, việc nhà cùng lau dọn nhà cửa y cho tới bây giờ chưa từng làm qua, chẳng làm gì cả, y so với người bị mô tả trong tạp chí kia còn muốn quá đáng hơn, bởi vì y còn nói Mạch Điển Thành giúp y tắm rửa, gội đầu, y chỉ lo hưởng thụ, hình như thật sự đã đem Mạch Điển Thành biến thành Osin. Về phần ân ái, bụng y càng lúc càng lớn, đương nhiên không có khả năng phát sinh ân ái thật sự, nhưng mà y hình như cũng không có hỏi Mạch Điển Thành có nhu cầu hay không.

“Em với anh Mạch ở cùng nhau có được không?” Cung Tú Nhân thuận miệng hỏi.

Y gật đầu, tốt lắm, bởi vì Mạch Điển Thành đối với y trăm điều đều nghe lời, nhưng y đột nhiên bối rối, y không phải là loại ngang ngược ích kỉ như trong tạp chí nói, tự cho là đúng, ngoại trừ bản thân chỉ biết hưởng thụ, căn bản là không đem người khác để vào trong mắt.

Rất nhanh, Mạch Điển Thành sẽ chán phải chăm sóc, sẽ sinh ra ỷ khuất giống như cái người gởi bài nhờ tư vấn, sau đó thì bất kì biên tập nào cũng sẽ nói hắt chia tay với y nhanh nhanh một chút.

“Anh Mạch đối với em rất dịu dàng, hai người quen nhau lâu rồi à?”

Bọn họ tính là đang quen nhau sao? Chung Diễm Nhiên có chút do dự, y nhìn Cung Tú Nhân, theo y biết, Cung Tú Nhân có con do sinh sản đồng tính, thể hiện tình nhân của anh ấy cũng là nam, cho nên anh ấy mới thành lập Kim Cơ Hội này, muốn trợ giúp những người kết hôn đồng giới.

“Anh à, người yêu của anh khi anh mang thai, có đối xử tốt với anh không?”

Y muốn nghe một chút thử, có phải y là đặc biệt hay không, có lẽ ai cũng như y, tình nhân đều làm trâu làm ngựa, hết thấy đều là y suy nghĩ nhiều, nói không chừng những chuyện Mạch Điển Thành làm còn ít, là y lo bò trắng răng thôi.

Cung Tú Nhân lặng đi một chút, chuyện cũ mặc dù đã phai nhạt bớt, hơn nữa bây giờ giữa anh và người yêu cũng đã giống như vợ chồng, nhưng mà nghĩ đến tâm tình thống khổ lúc đó, anh vẫn lộ ra một tia cười khổ.

“Đứa con là anh trộm của người kia, anh ấy lúc đó cũng không biết có đứa con này, sau đó bọn anh cũng không có liên lạc với nhau nữa, tính cách của anh ấy rất âm trầm, là do hoàn cảnh từ nhỏ mà thành, anh ấy vẫn không muốn đem anh cuốn vào trong đó, bởi vậy cũng đối xử rất lạnh lùng với anh, mãi cho đến khi con được hơn ba tuổi, bọn anh mới gặp lại.”

Nghe ra chẳng những không may mắn giống như y, hơn nữa còn rất khổ cực nữa, Chung Diễm Nhiên bắt đầu nuốt nước miếng, bản thân mình chẳng lẽ quá xấu với Mạch Điển Thành rồi, đem hắt ta trở thành Osin mà sai phái.

“Cho nên khi anh mang thai, người kia sẽ không nấu cơm cho anh ăn, sẽ không giúp anh chăm sóc bản thân, làm việc nhà, lau nhà, massage, thậm chí giúp anh tắm rửa, gội đầu?”

“Không có, lúc ấy anh ấy đã rời khỏi anh, anh phải tự mình làm tất cả.” Cung Tú Nhân nghe y nói về siêu đái ngộ, bật cười nói: “Nhìn không ra anh Mạch sẽ làm việc nhà, anh ta đối với em tốt vậy sao?”

Trên trán Chung Diễm Nhiên lấm tấm mồ hôi, đừng nói y là người có phúc mà không biết hưởng nha?

“Vậy bọn anh bây giờ có thường xuyên làm tình không?”

Y nghĩ đến cái gì liền hỏi cái đó, căn bản là không chút nào e ngại, ngược lại chính là Cung Tú Nhân bị y hỏi mà đỏ mặt, anh ấp úng nói: “Diễm Nhiên, cái này anh không muốn trả lời.”

“Em xin anh, anh à, cái này rất quan trọng, các anh một tuần làm mấy lần?”

Cung Tú Nhân bóp trán, nếu không phải anh biết Chung Diễm Nhiên vốn là người truy hỏi kĩ càng, Cung Tú Nhân căn bản không muốn trả lời vấn đề xấu hổ này.

“Khoảng chừng... hai lần.”

“Thật sự chỉ có khoảng hai lần sao?” Ánh mắt Chung Diễm Nhiên nhìn chăm chú, nhưng là đang nghiên cứu tài liệu.

Cung Tú Nhân bị y làm cho phải chuyển mắt đi, giọng nói thấp xuống không ít, “Đương nhiên cũng có lúc làm nhiều hơn so với số trung bình này.”

“Người kia thật sự tiến vào sao?”

Cung Tú Nhân giờ cổ cũng đỏ, y hỏi chuyện rất riêng tư này, cũng hơi quá đáng. “Em cũng có em bé rồi, tại sao lại hỏi vấn đề này, em cũng đâu phải trẻ con ba tuổi đâu.”

Về mặt Chung Diễm Nhiên như là tất nhiên, lại còn trả lời rõ ràng từ chữ, “Em trước kia chưa bao giờ nghĩ đến cùng người khác làm tình, cho nên em đối với phương diện này chả hiểu cái gì cả, hỏi cái này có gì không đúng? Là em không biết nên mới hỏi anh mà”

“Vậy em hỏi xong chưa?” Cung Tú Nhân không thể tránh được cười khổ, bộ dáng y nói rất có đạo lí, anh ngược lại khó có thể mắng y, có lẽ đầu óc của thiên tài thật không giống với người bình thường.

“Vậy đàn ông bao lâu làm một lần thì là bình thường?” Y lại tiếp tục hỏi.

Cung Tú Nhân vô lực, không cho y hỏi, y nhất định sẽ lằng nhằng không thôi, anh vẫn là trả lời nhanh một chút: “Xem nào, nếu như xét theo mặt bằng chung của người bình thường, anh nghĩ một tuần một lần chắc là bình thường.”

“Vậy nhưng mà em có thai, không thể để cho Mạch Diễm Thành đi vào, anh ta không thể làm thì có bất thường không? Em nên làm cái gì bây giờ? Nói anh ta đi ra ngoài tìm người làm sao?”

Cung Tú Nhân trợn mắt há miệng trừng trừng nhìn y, Chung Diễm Nhiên không phải vì ủy khuất mà nói như vậy, mà là nói rất nghiêm túc, Cung Tú Nhân lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Diễm Nhiên, là Mạch Diễm Thành nói anh ta muốn đi ra ngoài phát tiết sao?”

Chung Diễm Nhiên rất kì quái tại sao anh lại hỏi như vậy, y trả lời: “Không có, nhưng mà hẳn là phải để anh ta ra ngoài phát tiết.”

“Em... Em không thích anh Mạch sao?”

Chung Diễm Nhiên càng cảm thấy câu hỏi của Cung Tú Nhân kì quái, “Em thích hay không thích anh ta thì có vấn đề gì đâu, anh ta nếu như muốn làm tình, thì nên để cho anh ta làm cho đủ chứ.” Dù sao nhu cầu *** của Mạch Diễm Thành rất mạnh mẽ, hẳn nhất định sẽ xúc động đến rơi nước mắt.

Cung Tú Nhân không còn lời nào để nói, Chung Diễm Nhiên mặc dù có thai với Mạch Diễm Thành, nhưng cũng rất hiển nhiên, y đối với Mạch Diễm Thành không có tình cảm, bằng không sẽ không ăn nói như vậy.

“Tình cảm của em, do tự em quyết định thôi.” Anh không biết nên nói cái gì, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, mới đưa ra kết luận như vậy.

Sau khi y về nhà cơm nước xong xuôi, tuyên bố sự kiện này với Mạch Diễm Thành, Mạch Diễm Thành trầm tĩnh nghe, không nói một câu.

Bầu không khí trở nên rất căng thẳng, nhưng mà Chung Diễm Nhiên hình như không có phát hiện, y nói hết sức phấn khởi: “Anh có thể một tuần ra ngoài tìm phụ nữ một lần, tìm đàn ông cũng được, tùy ý anh, tốt nhất là nên chọn ngày chủ nhật, bởi vì chủ nhật tôi thường làm về trễ, như vậy anh đến đón tôi cũng tiện.”

Mạch Diễm Thành quăng đũa, dùng giọng điệu lạnh ngắt hỏi: “Em hi vọng tôi ra ngoài tìm đàn bà, một tuần một lần?”

Chung Diễm Nhiên lúc này mới phát hiện không khí có chút kì cục, nhưng mà y vẫn kiên trì với lập trường của mình: “Bởi vì tôi sợ anh tích lại nhiều quá, cho nên anh có thể ra ngoài phát tiết một chút.”

“Tôi bỏ hết công việc ở Mĩ, đặc biệt chạy đến Đài Loan chăm sóc em, bây giờ em lại nói với tôi, kêu tôi đi ra ngoài tìm đàn bà?” Mặt Mạch Diễm Thành vắn vẹo, như là sắp nổi giận tới nơi.

Chung Diễm Nhiên hiển nhiên không thể giải thích được sự khác thường của hắn, “Chính là bởi vì anh chăm sóc tôi rất nhiều, cho nên tôi mới muốn anh thả lỏng một chút.”

“Em rốt cuộc là ngây thơ hay tàn nhẫn vậy?”

Mạch Diễm Thành đứng dậy, đến lúc này, Chung Diễm Nhiên mới phát hiện hắn tức giận đến xanh cả mặt, cả người căng cứng, nếu không phải lo lắng y đang mang thai, hẳn nhất định sẽ tức đến muốn đánh y một trận.

“Anh kì cục quá đi, tôi rõ ràng là suy nghĩ cho anh, anh tức cái gì?” Chung Diễm Nhiên không thể hiểu được vì sao hắn tức giận, y không sai, một chút cũng không sai, biểu hiện của Mạch Diễm Thành như là y phạm phải tội ác tày trời, hẳn rốt cuộc giận cái gì, y là vì muốn tốt cho hắn nha.

Mạch Diễm Thành hít sâu một hơi, để tránh cho mình phải tung một đấm ra, làm Chung Diễm Nhiên bị thương, hần lạnh lùng nói: “Đây là kết luận của em sau mấy tháng sống chung với tôi — bảo tôi đi ra ngoài tìm đàn bà? Tôi nếu như muốn đàn bà ở bên ngoài, lúc nào đều có người yêu thương nhưng nhớ, tôi ở lại chỗ này với em đây đưa làm cái gì?”

“Anh giận cái gì? Tôi đâu có sai.”

Chung Diễm Nhiên kiêu ngạo trả lời, y không phải chết không nhận sai, mà là căn bản cho rằng bản thân mình không có sai, điều này làm cho Mạch Diễm Thành giận run cả người.

“Tôi sẽ quay về Mĩ, tất cả những chuyện còn lại, tôi sẽ mời luật sư đến làm việc với em, trong thời gian em mang thai, tôi sẽ thuê người đến chăm sóc em.”

Mạch Diễm Thành không nói thêm nữa quay về phòng, thu xếp giấy tờ, vật dụng này nọ... Chờ đến khi hần đi ra, sắc mặt càng thêm khó coi, Chung Diễm Nhiên cũng tức giận, cầm lấy cái chén ném về phía hần, cái mặt hần vận vẹo thối hoặc như vậy để làm gì, ai ăn hiếp hần chứ!

“Anh cút về Mĩ đi, tôi không cần anh.”

Cái chén đập trúng chân Mạch Diễm Thành, vỡ nát ra thành từng mảnh, cái đó nhất định sẽ rất đau, bởi vì Chung Diễm Nhiên nghe được tiếng va chạm với xương, sau khi y nghe thấy âm thanh đó, thì có chút hối hận vì mình ra tay nặng quá.

Mà Mạch Diễm Thành không hề thay đổi thần sắc chậm rãi đi ra khỏi cửa, chỉ khi tiếng đóng cửa vang lên, mới làm cho Chung Diễm Nhiên biết hần có bao nhiêu phần nộ, loại thái độ này của hần, làm cho Chung Diễm Nhiên nổi cáu, y cầm lấy chén Mạch Diễm Thành dùng cơm lúc nãy đập loạn, đập đến mọi thứ vỡ tung tóe đầy nhà mới cảm giác tiêu tan được một chút.

Sau khi ngồi ở ghế salon nửa tiếng, y đến phòng tắm tắm rửa, đại khái là được Mạch Diễm Thành tắm cho quen rồi, y mở nước vòi sen sai hướng, làm cho nước nóng phun lên vai đỡ ửng, khiến y tức giận đến ném loạn cái vòi sen, ngay cả vòi sen trong nhà Mạch Diễm Thành cũng hùa nhau chống lại y.

Tắm rửa không mang theo tâm tình gì xong, y trở về phòng đi ngủ, ngủ thẳng tới sáng mai, dù sao Mạch Diễm Thành chẳng có gì giỏi, hần dựa vào cái gì mà dám làm như vậy với y, y là vì muốn tốt cho hần, thật sự là làm ơn mắc oán.

Y nôn ra, đem tất cả bữa sáng đều nôn ra hết, bởi vì mùi dầu mỡ trong bữa sáng làm cho y cảm thấy không thoải mái, cổ họng y giật giật vài cái, liên từng cơn nổi từng cơn mà nôn ra như điên.

Chờ khi y nôn hết, cả người cũng nhũn ra, trong mắt lại ngập đầy nước mắt khổ sở, cũng không ai đưa khăn cho y lau miệng, hơn nữa hồng trà y mua có mùi rất chi là kì cục, tại sao không giống như hồng trà sủi bọt mà Mạch Diễm Thành mua, y mua chính là hồng trà trái cây, lúc trước Mạch Diễm Thành bỏ thêm trái cây trong hồng trà của y, liền biến thành hồng trà trái cây, uống vào không ngọt mà còn rất ngon

miệng, bên trong còn bỏ rất nhiều trái cây ngon lạ.

Nhưng mà cái li được gọi là hồng trà trái cây này, giá tiền còn muốn mắc gấp đôi hồng trà bình thường, chẳng những không có trái cây mới lạ, lại còn ngọt thấy mà ghê, hơn nữa còn có mùi người làm ra, khiến cho y vừa mới uống hai ngụm thì liền phải vọt tới bồn cầu mà nôn.

Trải qua ba ngày ăn vô là nôn, tinh thần y cũng trở nên lơ mơ, mặt thật ngứa, như là lại muốn mọc mụn, tinh thần y mệt mỏi, về nhà chỉ muốn ngủ, nhưng mà eo đau lắm lại không có ai giúp y massage.

Lại thêm sau đó, luật sư Mạch Diễm Thành thuê đã tới Đài Loan, tìm thẳng tới y, muốn nói về quyền giám hộ đối với đứa con, điều này làm cho Chung Diễm Nhiên càng thêm tức giận, bởi vì hắn mở miệng ngậm miệng chính là quyền thăm hỏi, khẳng định Mạch Diễm Thành có tất cả quyền đối với đứa con này.

“Ông Mạch sẽ cho ngài quyền một tháng thăm con bốn lần...” Người nọ thao thao bất tuyệt làm y nghe không kịp, khi nghe thấy câu này, Chung Diễm Nhiên đã nổi cơn thịnh nộ.

Cái gì chứ! Quyền thăm hỏi? Có làm hay không, phải là y cho Mạch Diễm Thành quyền thăm hỏi, lúc nào đến phiên Mạch Diễm Thành cho y quyền thăm hỏi.

“Anh ta sẽ cho tôi quyền thăm hỏi?”

Chung Diễm Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi hỏi câu này, xem ra Mạch Diễm Thành đã nhận định hắn nhất định phải có được đứa con này, mà hắn sẽ đại nhân đại lượng để cho y tới thăm, một tháng có thể được đến thăm con bốn lần, xem như là hắn đối với y khoan hồng độ lượng.

“Đây là con của tôi, không phải của anh ta!”

Y rít gào, mang thai mười tháng là y, nôn đến muốn chết cũng là y, Mạch Diễm Thành căn bản chỉ bỏ ra một con tinh trùng thôi, là hắn tự cho mình đúng rồi.

“Ông Mạch khẳng định đây là con của ông ấy, cũng không cho phép bé lớn lên ở gia đình khác, bị người khác xem thường.” Luật sư của Mạch Diễm Thành nói.

“Đây là con của tôi, chẳng có bất kì quan hệ gì với Mạch Diễm Thành, ông trở về cứ nói như vậy với Mạch Diễm Thành.” Chung Diễm Nhiên hất đầu, y cầm cặp táp đi ra cửa.

Luật sư lắc đầu, “Ngài Mạch không muốn dùng sức mạnh hay thủ đoạn, nhưng mà đến lúc cần phải dùng, ông ấy chỉ quan tâm đến kết quả.”

Bây giờ là cái gì chứ, bắt đầu uy hiếp y? Câu trả lời của Chung Diễm Nhiên là cầm cặp táp ném thẳng xuống bàn, trên bàn phát ra tiếng phịch nặng nề, y lạnh mặt cười nhạt nói: “Vậy ông nói với Mạch Diễm

Thành, tôi cũng vậy. Một kẻ chỉ biết kết quả, nói với anh ta đừng tự cho là đúng.”

Y nói xong xoay người đi đến phòng làm việc, tức giận đến toàn thân kiệt sức, một hồi nữa “chuyên gia” đến chăm sóc y do Mạch Điện Thành mời tới cũng bị y tổng cổ ra ngoài.

Cái gì chứ, Chung Diễm Nhiên y nếu muốn người khác chăm sóc, bản thân mình không biết tìm người sao? Y cũng không phải không đủ sức thuê người, mà là y không thích người xa lạ làm phiền, càng chán ghét người lạ đụng tới y.

Tên Mạch Điện Thành này là tên khốn nạn mà, y muốn cho hắn biết sự lợi hại của y, không suy nghĩ nhiều, y cầm lấy ống nghe, bấm điện thoại, “Mẹ, con Diễm Nhiên đây, mẹ có thể giúp con cảnh cáo một tên bại hoại không?”

Khu văn phòng sầm uất nhất NewYork, trên vách thủy tinh phản chiếu bầu trời trong trẻo của ngày hôm nay.

Một mùi nước hoa mê người ủa vào, người phụ nữ vóc người cao gầy nhìn sơ qua cũng biết cái mũ trên đầu cũng rất xa xỉ, mái tóc đen xõa xuống vai, trên đôi môi đỏ mọng điểm lệ là màu son mới nhất còn chưa tung ra thị trường, đôi khuyên tai kim cương tỏa ra ánh sáng rực rỡ, làm cho cô gái trực quỳ lễ tân mắt cũng phải nhìn chăm chăm.

Đây đúng là một đại mỹ nữ, so với bất kì người mẫu nào trên thế giới cũng còn muốn đẹp hơn, có khí thế của siêu cấp mỹ nữ.

“Tôi muốn tìm tổng giám đốc Mạch Điện Thành của các cô, cậu ta có đây không?”

Ngay cả lời nói của cô cũng hết sức dễ nghe, mặc dù lấy âm vực của nữ giới mà so sánh, thanh âm của nàng hơi trầm một chút, nhưng là giọng nói khàn khàn này lại tràn ngập gợi cảm.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?”

Chung Di San nhướn đôi mắt xinh đẹp, “Vui lòng nói với cậu ta, tôi là chị của Diễm Nhiên, cứ như vậy cậu ta nghe sẽ hiểu ngay.” Cô lại bổ sung thêm một câu, “Nếu như cậu ta nghe không hiểu, vậy thì nói với cậu ta, dự án Trân Châu Chi Tinh ở bờ biển Nam Dương.”

Trân Châu Chi Tinh là dự án ở Nam Dương, chính là dự án lớn nhất mà Mạch Điện Thành đầu tư vào gần đây, hắn chuẩn bị đem hòn đảo ở Nam Dương kiến tạo thành khu vui chơi giải trí, sau đó thì thu phí dịch vụ, nghe đồn hợp đồng ghi nhớ đây nhệt.

Cô gái trực lễ tân lập tức nổi điện thoại nội bộ, mới nói tới ba chữ Chung Diễm Nhiên, Mạch Điện Thành đã muốn gặp người này rồi.

Khóe miệng Chung Di San lập tức cong thành một hình cung, thì thào tự nói: “Uh, cũng không tệ lắm nha, ít nhất vẫn còn đặt Diễm Nhiên ở vị trí đầu tiên.”

Cô đi vào thang máy, đoạn đường đi đến phòng làm việc của Mạch Điền Thành, cô đã lén điều tra qua con người này, cũng nghe qua vô số oán hận của Chung Diễm Nhiên, bất quá hôm nay là lần đầu tiên cô đến để gặp người đàn ông này.

Vòm ngực rộng, khuôn mặt nam tính, không được gọi là anh tuấn như có một cỗ khí thế rất sắc bén, mới vừa rồi khi hắn nghe đến chữ Diễm Nhiên, đã lập tức cho cô đi lên, đối với cô đó là cảm giác rất tốt.

“Tôi là chị của Diễm Nhiên, lần đầu tiên gặp mặt, cậu Mạch.”

Sắc mặt Mạch Điền Thành không có động tĩnh gì, chỉ có khi cô nhắc đến hai chữ Diễm Nhiên, hắn một lộ ra một chút vẻ hung ác nghiêng răng nghiêng lợi, rồi lập tức bình tĩnh trở lại nói: “Là Diễm Nhiên nhờ cô đến bàn chuyện liên quan đến em bé sao?”

“Không phải, Diễm Nhiên tức giận nên méc với tôi, nói cậu là tên khốn nạn, rồi lại còn khốn nạn tới mức nào nữa, không biết phân biệt tốt xấu, nói tôi cho cậu một bài học cảnh cáo, nó đại khái nói đâu gần một tiếng, tôi thật sợ điện thoại sẽ bị cơn giận của nó đốt cháy luôn.”

Sắc mặt Mạch Điền Thành mặc dù vẫn bình tĩnh, nhưng tay lại siết chặt, “Cho nên cô tới đây có ý gì?”

Chung Di San đi lại ghé salon ngồi xuống, thả lỏng nói: “Diễm Nhiên rất ngốc nhỉ?”

Nhất thời Mạch Điền Thành tưởng rằng mình đang nghe lầm, Chung Di San đang chăm chú nhìn bộ móng tay xinh đẹp của mình, trên khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt: “Nó từ nhỏ chính là một đứa ngốc trong khoản tình cảm, mặc dù sống trong gia đình giàu có, nhưng mà rất ít khi gặp người thông minh như nó, thật ra nó chính là một đứa ngốc, có mấy học vị tiến sĩ lại thành linh gọi điện thoại méc với tôi nó có thai với đàn ông, rồi tên đàn ông ấy có bao nhiêu là nhìn không vừa mắt.”

“Tôi không hiểu ý của cô.” Mạch Điền Thành thản nhiên nói, hắn cũng không thể hiểu được ý của cô trong những lời này.

Chung Di San nói: “Ý của tôi chính là gặp trúng đứa con ngốc về mặt tình cảm này... Khụ khụ...” Cô vội vàng đổi giọng: “... Em trai, thật sự buồn phiền cậu, nó rất oán giận cậu, còn nói không có cậu thì có bao nhiêu phiền phức, tôi liền mắng nó cần gì phải cùng đàn ông sinh con, nó lại lắm bầm gen của cậu tốt.”

Chẳng muốn nghe thêm nữa, Mạch Điền Thành phiền chán nói: “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì, nói một lần cho xong đi.”

Lần trước khi hắn rời Đài Loan, Chung Diễm Nhiên làm cho hắn tâm hàn ý lạnh, hắn đối với y tốt như vậy, y hoàn toàn không để vào trong lòng thì thôi đi, lại còn nói hắn ra ngoài tìm đàn bà, y đến tột cực là có

hiếu vì sao hấn lại tốt với y hay không? Không, y không biết, chẳng hề biết một chút nào, bằng không sẽ không nói ra những lời kiểu như vậy.

“Ý của tôi chính là nó là tên gốc chẳng hiểu tí gì về tình cảm của bản thân, tôi không có cách nào tưởng tượng được một đứa ưa sạch sẽ như nó sẽ cho phép một người đàn ông nó không để vào trong mắt lên giường, đã vậy còn không chỉ có một lần.”

Mạch Điển Thành rùng mình, ánh mắt chém qua Chung Di San, Chung Di San cũng không hề sợ hãi nhìn lại hấn, “Đối với tình cảm nó rất ngu ngốc, trừ biện pháp kích thích từ bên ngoài, tôi cũng không nghĩ ra cách nào khác có thể làm cho nó phát hiện ra tình cảm của bản thân.”

Khuôn mặt Mạch Điển Thành lạnh xuống, nhắc tới chuyện này, lại làm cho tâm tình hấn bức bối thêm, “Tôi cũng không cảm thấy y có bất kì tình cảm gì với tôi, y còn nói tôi ra ngoài tìm đàn bà, thậm chí tìm đàn ông cũng chả sao cả.”

Chung Di San bày ra tư thế đã hiểu rõ, thở dài nói: “Tôi biết, mấy cái đó tôi đều biết. Nó dùng gần một tiếng oán giận cậu có bao nhiêu xấu xa, rồi lại thêm gần một tiếng nói bản thân làm ơn mắc oán, nó nghĩ cho cậu biết nhiều thế nhưng cậu lại tức giận đối với nó, tôi nghe xong đều hiểu rõ cả, cậu tức giận cũng rất bình thường, là nó không giống người bình thường thôi.”

Một câu không giống người thường liền phải sạch trơn những gì hấn làm cho y, Mạch Điển Thành bùng nổ giận dữ nói: “Tôi tức giận là vì y đem tôi biến thành cái gì, tôi khổ sở ở lại Đài Loan chăm sóc y, bất cứ người nào có não, đều biết nói tôi vì sao phải ở lại đó làm quản gia, kết quả là y bảo tôi đi ra ngoài tìm đàn bà phát tiết đi!”

Chung Di San trấn an y: “Đừng nóng giận, cho nên không phải tôi đã tới sao? Chúng ta từ từ giải quyết việc này, cậu làm theo cách của tôi, nhất nhanh cậu có thể biết được nó quan tâm tới cậu nhiều thế nào!”

“Không, tôi chịu đủ rồi.” Mạch Điển Thành rít nhỏ, hấn không muốn mất thêm nhiều thời gian với Chung Diễm Nhiên.

“Thử một chút thôi là được, cậu nhất định sẽ kinh ngạc.” Chung Di San mỉm cười nói: “Tôi định, trước tổ chức một buổi tiệc, phải ở nơi xa hoa nhất, thêm mấy phóng viên báo lá cải không biết sợ là gì, sau đó lại làm ra vài tin tức thật thật giả giả...”

“Cô rốt cuộc muốn làm cái gì?” Mạch Điển Thành tỉnh táo hỏi

Chung Di San cười ngọt ngào: “Đương nhiên là sẽ làm ra chuyện khiến cho Chung Diễm Nhiên phải khóc ba ngày ba đêm rồi.

Mạch Điển Thành trợn trắng mắt, nói không nên lời

9. Chương 8

“Đúng là người này.”

Ngày đó trong căn tin, Viên Thấm vẫn cảm thấy người đàn ông đưa Chung Diễm Nhiên về nhà nhìn rất quen, nhưng nghĩ mãi không ra người này là ai, cô cảm giác được nhất định nhà trước kia mình đã từng gặp người đàn ông này rồi.

Chính xác, cô vốn đã gặp qua, bất quá không phải là gặp trực tiếp, mà là nhìn thấy hình chụp của hắn trên một quyển tạp chí.

Cô y tá bé nhỏ cũng chen lại nhìn, lập tức cũng nhận ra Mạch Điện Thành, dù sao người đàn ông có khuôn mặt ngang tàng như vậy, rất khó làm cho người khác không nhớ sâu sắc.

“Đây là người đàn ông của bác sĩ Chung?” Sau khi nhìn rõ chân dung in trên báo, cô trợn trừng hai mắt, Mạch Điện Thành có vẻ là cái mỏ vàng, bộ dáng bạch mã hoàng tử. “Một trong mười người giàu nhất thế giới, phần lớn sản nghiệp tập trung ở Mỹ, Châu Âu, một ít tại Châu Á. Oa, thì ra hắn có nhiều tiền như vậy.”

Tiểu D nghe được giọng nói hưng phấn của cô y tá nhỏ, lập tức cũng nhào lại xem, người đàn ông cao lớn cường tráng gặp ở nhà hàng trước kia, nhìn kiểu gì cũng không giống người kinh doanh, gã ta nhìn như là thẳng đuột suốt ngày chỉ biết lao vào phòng tập thể hình, hắn vô vị tặc lưỡi, nói nhỏ: “Tôi thấy bác sĩ Chung đã đá gã rồi.”

Trên tạp chí là hình một buổi tiệc thượng lưu ở Mỹ, Mạch Điện Thành âu phục sang trọng, tay trong tay với một người mẫu xinh đẹp nổi tiếng quốc tế, hai người không chút nào che dấu để cho ánh đèn liên tục chớp lên hình ảnh của bọn họ.

“Tiểu D, nhỏ giọng chút.”

Lời Viên Thấm mang theo một chút trách móc, gần đây tâm tình của Chung Diễm Nhiên không tốt, y lại tiếp tục nôn nghén, hơn nữa vẻ mặt thường hay giật mình, cũng rất ngại đồ mùi dầu mỡ, thường xuyên nuốt không trôi, cơ thể lại gầy đi một vòng, so ra còn ốm hơn trước khi mang thai.

Tiểu D miễn cưỡng cầm miệng, bất quá hắn cũng nói sự thật chứ bộ, bởi vì theo hắn quan sát được, đào đâu ra khả năng bác sĩ Chung hẹn hò với cái tên cơ bắp đó chứ, gã ta lại còn chạy về Mỹ dự tiệc, cho dù vì công chuyện, cũng không cần ôm ấp phụ nữ như vậy, nhìn liền thấy mệt.

“Cất tạp chí vô đi, đừng để cho bác sĩ Chung nhìn thấy, cơ thể y lúc này hình như rất yếu ớt, nếu nhìn trúng bài báo này sẽ làm tâm tình y rất khó chịu.”

Cái đó không phải là buổi tiệc từ thiện mà ngày hôm kia Mạch Điền Thành tham dự được lên báo sao, mà mấy tờ báo lá cải cũng cố gắng thêm mắm dặm muối, đem quan hệ giữa hắn với cô người mẫu kia viết ra hết sức mờ ám, nhưng lại viết toàn bộ chi phí để người mẫu tham dự tiệc lần này, đều là Mạch Điền Thành trả tiền, viết rất li kì, làm người ta không phân biệt được thật giả.

Cô y tá nhỏ bắt đầu dọn dẹp mấy tờ tạp chí mới, trùng hợp Chung Diễm Nhiên quay trở lại phòng nghỉ, y gần đây thường bởi vì ăn không vô, xương sống rồi eo vì ngủ không ngon, so với bình thường càng dễ cảm thấy mệt hơn, chỉ cần có thời gian, y cũng đến đây ngồi.

Y tá nhỏ lên liếc y một cái, vội vàng thu dọn, nhưng vì tay chân luống cuống, một quyển tạp chí rớt xuống đất, vừa vụn bị mở ra đúng ngay trang giới thiệu về Mạch Điền Thành mà bọn họ vừa xem.

“Cái gì đây?”

Trên tạp chí hiện ra hình Mạch Điền Thành rõ rõ ràng ràng, Mạch Điền Thành cho dù hóa thành tro y còn nhận ra, huống chi lại còn chụp hình tạp chí như vậy.

Chung Diễm Nhiên nhặt quyển tạp chí lên, Viên Thẩm uyển chuyển giải thích: “Bác sĩ Chung, mấy tờ báo lá cải này, tùy tiện xem qua một chút thôi, anh với anh Mạch là bạn bè, vừa xem liền biết tin trong tờ này là bịa đặt mà.”

Tốc độ Chung Diễm Nhiên đọc rất nhanh, chưa đầy hai phút đồng hồ cũng đã xem xong toàn bộ bài báo, sắc mặt y dần dần tái mét, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy y tá nhỏ với Viên Thẩm dùng ánh mắt đồng tình mà nhìn, chẳng lẽ bọn họ tưởng rằng... Tưởng rằng y bị Mạch Điền Thành đá?

Y mạch dù muốn giả bộ không có việc gì, nhưng mà trong lòng có một luồng áp suất thấp dần dần dâng lên, chuyện y muốn là nhất là xé nát quyển tạp chí cho hả giận, không, hắn là phải nói muốn Mạch Điền Thành ở trước mặt để cho y mặc sức dấm đá thì mới có thể xua tan cơn giận.

Y nói hắn đi tìm phụ nữ, y liền chạy đến tận Mĩ tìm đàn bà, cô ta rốt cuộc có chỗ nào đẹp chứ? Ôm tới mức da bọc xương, giống y chang đười ươi, trên mặt trét phấn dày cui, cô ta căn bản chính là cái loại nếu không trang điểm đi ra ngoài sẽ hù chết người đi đường, đáng vẻ đâu có giống mình vừa trắng vừa mềm...

Thình lình nghĩ đến gần đây da mình lại bắt đầu nổi mụn, khoảng cách vừa trắng vừa mềm càng lúc càng xa, ý nghĩ này vừa lòi ra, lại làm cho y bối rối trong lòng, y không biết bản thân mình gặp cái gì, nhưng mà chính là y rất không thoải mái, cảm giác so với lúc bị nôn còn khó chịu hơn gấp vạn lần, nước mắt cũng muốn chảy ra.

“Bác sĩ Chung. Anh khỏe không?”

Y tá nhỏ quan tâm hỏi, y ngẩng đầu nhìn cô, nói kì quái: “Tôi có gì không tốt!”

“Ừc.” Cô lại ngậm miệng không dám nói lời nào, rút khăn giấy đưa cho y, “Vây anh lau chút đi.”

Chung Diễm Nhiên lúc này mới phát hiện trước mắt mình mơ hồ, thì ra là do y khóc, nước mắt cứ thế chảy ra, vòi nước bị hư van không khoa trương như y.

“Tôi rất cuộc xảy ra chuyện gì?”

Y đã khóc ướt vài cái khăn giấy rồi, y nhìn khăn giấy ướt đẫm, như là Columbus kinh ngạc khi phát hiện ra Châu Mỹ, y sao lại có nhiều nước mắt như vậy, cái này căn bản là vượt quá bình thường, càng huống chi y tại sao lại chảy nước mắt?

“Đây là do tôi khóc sao?”

Viên Thành liếc nhìn Tiểu D, “Đi gọi viện trưởng lại đây một chút.”

Tiểu D cũng bị y hù rồi, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy Chung Diễm Nhiên lúc nào cũng tươi cười gần gũi khóc giống như trẻ con như vậy, hơn nữa đáng sợ nhất là, hình như y không phát hiện ra mình đang khóc.

“Tôi rõ ràng không muốn khóc mà, như thế nào lại biến thành khó hiểu như vậy, tôi bị bệnh rồi đúng không? Tôi biết nhất định là sinh bệnh nan y mới có thể biến thành như vậy.”

Y bắt đầu đặt giả thiết rất lí trí, nhưng y trong lúc học trong trường y, nhưng đâu có thấy loại bệnh chảy nước mắt nào như vậy, có khi nào y là người đầu tiên bị cái bệnh này từ trước tới giờ?

Y tá nhỏ lại rút thêm vài cái khăn giấy cho y, ánh mắt y lại chuyển đến hình trên tạp chí, Mạch Điển Thành không hề tươi cười, nhưng lấy ngoại hình cao ngất tỏa ra một cỗ khí thế, người phụ nữ bên cạnh hẳn như con chim nhỏ khép nép tựa vào miệng cười rạng rỡ, thân hình nhìn rất tốt.

Người phụ nữ với bộ ngực che cũng chẳng kín này có cái gì tốt chứ, cô ta rốt cuộc có biết xấu hổ hay không, căn bản chỉ là đồ vú trâu, chỉ có vú trâu mới có bộ ngực to như vậy, bằng không chính là đã đi phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không bộ ngực của cô ta chẳng thể vừa tròn vừa căng như vậy.

Đàn ông đều thích ngực to, Mạch Điển Thành có thể cũng không ngoại lệ, Chung Diễm Nhiên còn nhớ một lần hẳn liếm ngực y, y vẫn còn rất hưng phấn.

Y nghĩ đến Mạch Điển Thành đêm nào cũng liếm ngực của người phụ nữ này, nước mắt lại phun ra như suối, y không biết mình đang khóc, nhưng mà y bắt đầu phát ra âm thanh nức nở, cảm giác như mình sắp thở không xong, phát ra tiếng thở dốc thống khổ.

“Bác sĩ Chung, anh thả lỏng ra, hít sâu, một hai ba bốn, một hai ba bốn, đúng vậy, chính là như vậy, hít

vào, thở ra, có thấy tốt hơn chút nào không?”

Không có, một chút cũng không có, Viên Thấm sốt ruột đỡ y nằm xuống, Cung Tú Nhân rót cuộc cũng tới, anh vừa vào liền ngốc lảng một chút, “Sinh non sao?”

Viên thấm lắc đầu, y tá nhỏ cũng lắc đầu, chỉ tờ tạp chí trên bàn, “Bác sĩ Chung sau khi đọc tạp chí thì khóc điên cuồng, sau đó thì hô hấp không thông.”

“Tạp chí?”

Cung Tú Nhân không rõ tình huống lắm hỏi lại, anh tin tưởng bất kì hình ảnh dù ghê tởm, đáng sợ tới đâu cũng chẳng thể làm cho Chung Diễm Nhiên giật mình đến như vậy, cho dù là hình chụp li kì, y vẫn có thể đưa ra đủ lí luận khoa học để nhận xét một phen, đã vậy còn có thể nói cho người ta tâm phục khẩu phục, không thể phản bác.

Anh cầm quyển tạp chí lên, hình ảnh Mạch Điển Thành nắm tay một người mẫu trong bài báo lập tức đập vào mắt, anh giật mình lảng đi một chút, khó trách không thấy Mạch Điển Thành chăm sóc Chung Diễm Nhiên nữa, đi ra ngoài tìm phụ nữ?

Anh gấp tạp chí lại, quăng vào thùng rác, cái này hiển nhiên làm cho tâm tình của Chung Diễm Nhiên tốt hơn nhiều, y từ từ ngừng khóc, hơn nữa hít thở cũng thông trở lại, y đã có thể ngồi xuống, Cung Tú Nhân nói mấy nhân viên khác đi ra ngoài, rút vài miếng khăn giấy cho y, y lau đi vết nước mắt trên mặt mình.

“Anh à, có phải em bị bệnh kì lạ gì đó liên quan tới chảy nước mắt không?”

Y hỏi câu này làm cho Cung Tú Nhân do dự một chút rồi mới trả lời: “Em đựng tới nguyên nhân gì khiến cho xúc động, thì bắt đầu khóc?”

“Chỉ có cuốn tạp chí đó, nhất định là do tạp chí có vi khuẩn!” Y bắt đầu nói đi đâu, nói tại chí sau khi bị bao nhiêu người đựng tới, thì có bao nhiêu vi khuẩn sinh ra.

Cung Tú Nhân mặt đầy bi ai nhìn y, xem ra y thật sự không biết vì sao mình lại khóc, “Em nói với anh Mạch nói anh ta đi ra ngoài tìm phụ nữ sao?”

Chung Diễm Nhiên thành linh im bất, y vắn vẹo ba giây sau mới thành thật gật đầu, “Uh.”

“Vậy anh ta nói cái gì?”

Nhắc tới chuyện khi đó, y vẫn còn giận, “Chẳng nói cái gì, y chỉ rất tức giận, làm cho em cũng rất giận, anh ta nói anh ta phải về lại Mĩ, em nói anh ta cút mau đi, em mới không cần anh ta.”

Trời ạ, Chung Diễm Nhiên hóa ra lại có thể nói tuyệt tình đến như vậy, bất kì người đàn ông nào có tự trọng đều không có khả năng nhẫn nhịn được, càng huống chi Mạch Diễm Thành lại là người công thành danh toại đến như vậy.

Cung Tú Nhân đột nhiên rất đau đầu, trách không được Mạch Diễm Thành lại quay về Mĩ, cũng trách không được hẳn ngay lập tức lại đi tìm đàn bà, ai mà chịu nổi loại sỉ nhục như vậy.

“Em nói anh ta quay lại Mĩ, lại nói anh ta đi ra ngoài tìm đàn bà, anh ta đều làm cả, em còn khóc cái gì?”

“Em... Em không khóc, đó là vì bệnh, nhất định là do ảnh hưởng của vi khuẩn.” Chung Diễm Nhiên có chút sợ hãi bất an mà giải thích, ánh mắt của y cũng như trẻ con tỏ ra sự sợ hãi khi gặp thứ không biết.

Giống như nhìn thấy sự hoảng hốt gấp gáp của y, Cung Tú Nhân thở dài một hơi, y có thai, bản thân mình cũng không làm khó y nữa.

“Được rồi, vậy em về nhà nghỉ ngơi đi, coi như hết thấy là do vi khuẩn ảnh hưởng, mai hãy đi làm lại.”

Chung Diễm Nhiên đứng dậy, khuôn mặt y hoảng hốt bất an như một đứa trẻ, câu hỏi đối với người khác là rất ngu xuẩn, nhưng mà đối với bản thân y vẫn chẳng thể nào hiểu rõ được.

“Mạch Diễm Thành anh ta còn có thể quay lại với em không?” Y vội giải thích: “Em có nói với anh ta, nói anh ta phát tiết xong thì nhớ về.”

Cung Tú Nhân mím chặt môi, Chung Diễm Nhiên tưởng anh còn không hiểu y nói cái gì, y lặp lại lần nữa: “Em có nói anh ta đi ra ngoài tìm phụ nữ, nhưng mà em cũng có nói là một tuần chỉ được một lần thôi, cho nên anh ta sẽ lập tức trở lại Đài Loan phải không?” Y không quá chắc chắn mà hỏi, rất cần Cung Tú Nhân cho y một sự cam đoan.

Việc đã đến nước này, nếu như Mạch Diễm Thành vốn là người đàn ông sợ vợ thì hoàn toàn có khả năng, nhưng thấy địa vị cùng lòng tự tôn của Mạch Diễm Thành, cái này căn bản là chuyện không có khả năng, Cung Tú Nhân đau thương lắc đầu, “Anh không biết, cái này xem Mạch Diễm Thành có muốn tha thứ cho em hay không.”

“Tại sao anh ta phải tha thứ cho em, em đâu có làm gì sai!” Y bướng bỉnh nói, càng nói, y thấy sắc mặt của Cung Tú Nhân xấu hơn, đột nhiên lại càng muốn khóc, y không biết mình đã làm sai chỗ nào, nhưng mà trong mắt Cung Tú Nhân chỉ toàn là chỉ trích, hình như là đang nói y sai trầm trọng, sai đến mức quá đáng.

“Mau về nghỉ ngơi đi, không cần nghĩ nhiều như vậy, ngày mai ngủ dậy em sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.” Cung Tú Nhân không biết phải nên nói như thế nào, chỉ có thể trấn an y như vậy.

Chung Diễm Nhiên quay lại nơi ở của Mạch Diễm Thành, từ sau khi Mạch Diễm Thành bỏ đi, y chưa từng

rời khỏi căn hộ này, mặc dù y cũng có nhà riêng, nhưng mà y cảm giác thấy Mạch Diễm Thành sẽ trở về, cho nên y không muốn rời khỏi căn hộ này một chút nào.

Y nhào lên chần nệm trên giường, tham tham hít vào mùi vị của Mạch Diễm Thành, hít mùi hương của hân, nghĩ đến khuôn mặt của người phụ nữ xinh đẹp trên tạp chí, không, không xinh đẹp chút nào, cô ta chỉ là đồ vú trâu!

Đúng vậy, vú trâu, vú trâu, vú trâu, y trong lòng lặp lại từ vú trâu ít nhất cũng năm mươi lần, nhưng mà Mạch Diễm Thành không phải buổi tối sẽ qua đêm với đồ vú trâu đó chứ?

Chung Diễm Nhiên lại khóc loạn lên, hơn nữa khóc càng lúc càng lớn, tay của Mạch Diễm Thành sẽ chạm tới ngực cô ta, cái miệng của hân sẽ hôn lên môi cô ta sao?

Tưởng tượng quá mức sinh động, làm cho y lại khóc ầm lên, đột nhiên, y chẳng hề muốn để cho Mạch Diễm Thành đi ra ngoài tìm đàn bà phát tiết một chút nào, bụng y mặc dù đã lớn không thể làm tình, có lẽ y có thể giống như lần trước, Mạch Diễm Thành từng dùng tay giúp y làm, có lẽ y cũng có thể dùng tay giúp Mạch Diễm Thành làm.

Trước kia cảm thấy rất ghê tởm, tuyệt đối sẽ không làm, bây giờ y thà rằng làm, cũng không muốn Mạch Diễm Thành cùng đồ vú trâu kia lăn qua lăn lại trên giường.

Y không muốn tay của Mạch Diễm Thành chạm lên bộ ngực trâu to đùng đó, cũng không muốn môi Mạch Diễm Thành hôn lên đôi môi đỏ choét của cô ta.

Chung Diễm Nhiên không biết phải xử lý việc này như thế nào nữa, vì vậy khóc hu hu gọi điện thoại cho Chung Di San.

“Mẹ, chuyện Mạch Diễm Thành con nói với mẹ lần trước...”

“A, chuyện đó mẹ giúp con xử lý xong rồi.” Chung Di San nói rất thoải mái, như là chẳng hề nghe thấy tiếng y khóc đến nghẹt cả mũi dù chỉ một chút.

“Con bây giờ nghĩ không giống vậy nữa rồi.”

Chung Di San làm bộ hiểu rõ nói: “Uh, con muốn làm cho anh ta thảm hại hơn nữa sao? Mẹ đã nghĩ dùm con một phương pháp cực tốt luôn rồi, mẹ đặc biệt kêu người giới thiệu cho Mạch Diễm Thành một cô người mẫu, cô ta chính là một người phá của, chỉ cần sau khi cô ta cưới anh ta, chưa đầy hai năm, tài sản của anh ta nhất định sẽ bị cô ta phá hết, đến lúc đó Mạch Diễm Thành sẽ trở thành một tên nghèo kiết xác, như vậy con nhất định sẽ hết giận ha?”

“Cô ta... Cô ta cưới anh ta?” Chung Diễm Nhiên nín thở.

“Uh, chắc là vài ngày nữa, sẽ công bố hôn lễ.”

Chung Diễm Nhiên ngậy ra như phồng, cái gì cũng nói không nên lời, Chung Di San tiếp tục nói như không có chuyện gì: “Không phải con nói con ghét anh ta, con chỉ muốn có tình trùng của anh ta? Sau này anh ta có gia đình của mình, sẽ không quay lại làm phiền con nữa, như vậy con có thể một mình thực hiện chương trình giáo dục dành cho thần đồng với em bé của con rồi.”

“Bây giờ con cũng không... Không chắc như vậy nữa.”

Y lại muốn khóc nói, y không muốn để cho Mạch Diễm Thành kết hôn với đồ vú trâu kia, sau đó một mình nuôi dưỡng đứa con này, trước kia cảm thấy chuyện này rất bình thường, bây giờ thế nhưng y lại muốn Mạch Diễm Thành cùng y nuôi con.

Chung Di San hung ác mắng y một trận, “Mẹ cho con học vài học vị tiến sĩ, không phải muốn nghe con ăn nói ba hoa, con cho rằng nói ra khỏi miệng rồi có thể thay đổi sao? Con là người trưởng thành rồi, cũng không phải trẻ con hai hay ba tuổi nữa, con không nên bây giờ mới nói với mẹ con muốn Mạch Diễm Thành, con là bởi vì thích anh ta mới muốn có tình trùng của anh ta.”

“Con... Con không có.” Chung Diễm Nhiên không có nghĩ đến cái này, nhưng mà có khả năng sao?

Ô ô, y không biết, y không thích những người đàn ông khác chạm vào y, cũng chưa từng thích phụ nữ, nhưng mà Mạch Diễm Thành chạm vào y, y cũng không có cảm thấy chán ghét, thậm chí rất đau, y cũng có thể nhẫn nại.

“Vậy là tốt rồi, bây giờ con chờ vài ngày rồi xem báo đi, mẹ nhất định sẽ giật dây cô người mẫu kia thực hiện một hôn lễ của thế kỷ, không đem tài sản của Mạch Diễm Thành xài hết một phần mười, mẹ sẽ không phải họ Chung. Được rồi, mẹ còn có chuyện, con cũng ngủ sớm một chút đi.”

Điện thoại lập tức vang lên tiếng đập máy, Chung Diễm Nhiên vui mặt vào trong gối khóc, y không biết phải làm sao, chính là y nói Mạch Diễm Thành ra ngoài tìm đàn bà, cũng là y nói hấn cút về Mỹ đi, về mặt y căn bản là thái độ hiềm lạ gì, kết quả Mạch Diễm Thành thật sự làm như vậy, thế như y lại cảm thấy mình biến thành người bị thảm nhất thế giới.

Y thút thít khóc cả đêm, khóc đến ngày thứ hai cả người đều nhũn ra, y đi làm, nhưng mà y giống như du hồn, chỉ cần nghĩ đến cái hình trên quyển tạp chí, nước mắt y lại chảy ra, hết lần này đến lần khác trí nhớ y đều rất tốt, chính là không thể quên được cái hình trên tạp chí.

Cung Tú Nhân tự mình lái xe đưa y trở về, y ngồi ở ghế phụ về mặt yếu ớt hỏi Cung Tú Nhân, y không biết phải làm thế nào, nhưng mà y biết Cung Tú Nhân là người thẳng thắn, lương thiện rất là tốt bụng, anh nhất định có thể trả lời câu hỏi của y.

“Anh à, Mạch Diễm Thành sẽ không quan tâm đến em nữa sao? Anh ta sẽ kết hôn với người phụ nữ kia sao?”

Cung Tú Nhân vén mái tóc dài của mình ra sau tai, trả lời thận trọng: “Anh nghĩ cũng không có khả năng kết hôn nhanh vậy đâu, Mạch Diễm Thành quen cô ta chưa lâu, cho dù muốn kết hôn, anh ta cũng sẽ phải cân nhắc rất thận trọng.”

Chung Diễm Nhiên dùng ống tay áo lau lau nước mắt của mình, “Nhưng mà mẹ em nói sẽ làm cho Mạch Diễm Thành phải kết hôn với đồ vú trâu đó, tốc độ làm việc của mẹ em lúc nào cũng nhanh hết.”

“Mẹ em?” Cung Tú Nhân có chút không theo kịp lời y.

Chung Diễm Nhiên rành rọt khai báo lại ngọn nguồn, “Bởi vì em nói Mạch Diễm Thành đi ra ngoài tìm đàn bà, kết quả anh ta lại nổi nóng với em, em cũng rất tức giận, em tiện thể mấy ngày trước nói chuyện với mẹ em, nhờ mẹ cảnh cáo Mạch Diễm Thành một chút, mẹ em quen rất nhiều người có tiếng tăm, mẹ nói mẹ sẽ làm cho cái đồ vú trâu chỉ biết phá của kia kết hôn cùng với Mạch Diễm Thành, sau đó thì phá hết tiền của Mạch Diễm Thành.”

Cung Tú Nhân quả thực rất đau đầu, ngừng xe, anh nhìn cái tên phạm tội tày trời mà giống y như con nít kia, nói với Chung Diễm Nhiên: “Em rốt cuộc là có biết mình đang làm cái gì không vậy? Em nếu thích Mạch Diễm Thành dù chỉ một chút, như thế nào lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy? Cái này thật sự là chuyện ngu xuẩn nhất mà anh từng nghe được, em bây giờ khóc cũng chẳng còn kịp nữa rồi, Mạch Diễm Thành nếu như biết em gài bẫy anh ta như vậy, anh ta vĩnh viễn cũng không bao giờ có khả năng quay lại tìm em đâu.”

Vừa nghe thấy kết luận của Cung Tú Nhân, Chung Diễm Nhiên liền hồn phi phách tán òa khóc thành tiếng, “Em chỉ nhất thời tức giận thôi mà!”

“Anh nói với em, sau khi Mạch Diễm Thành mà biết, sẽ còn tức giận hơn nhiều so với em.” Ngay cả anh là người ngoài chỉ đứng nhìn, nghe xong còn cảm thấy rất tức giận, Chung Diễm Nhiên quả thật ngu không ai có thể so kịp.

“Em không phải cố ý mà.”

Cung Tú Nhân không chịu nổi cái sự ngu của y, mắng y: “Em cũng chẳng phải con nít ba tuổi, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, em chẳng lẽ không đủ trí óc để phân biệt sao?”

Tại sao anh lại nói giống mẹ như đúc vậy, y thật sự không biết mà. Y luôn luôn được người khác nâng niu trong lòng bàn tay, chưa từng thật tình yêu ai cả, chỉ cần y nhoẻn miệng cười, bao nhiêu đàn ông phụ nữ sẽ quì rạp dưới chân y, IQ của y lại cao, chưa từng có học vị nào không lấy được, cho nên y vẫn tưởng rằng bản thân mình rất đặc biệt, Mạch Diễm Thành làm sao có thể không thương y giống như những người khác.

Nhưng mà y tự tay xô Mạch Diễm Thành ra, hơn nữa còn kích động như vậy, làm cho Mạch Diễm Thành tức giận, còn nói ra mấy lời ngu xuẩn, nói Mạch Diễm Thành đi ra ngoài tìm đàn bà.

“Có thể em sai rồi.” Y rốt cuộc cũng nhận sai một chút, bất quá quả đáng của sai lầm này còn khó nuốt

hơn so với y nghĩ.

Cung Tú Nhân giận run nói: “Cái gì mà có thể, em sai ngay từ đầu rồi, xuống xe đi.”

Ngay cả Cung Tú Nhân cũng giận dữ với y, y quay lại phòng khóc một hồi, khóc đến cả người cũng nhũn ra, y cầm lấy điện thoại, bấm số của Mạch Diễm Thành, Mạch Diễm Thành có lưu lại số của mình trong di động y, nhưng nếu là đồ vú trâu kia bắt máy, y nhất định sẽ chết mất.

“Alo!”

Không phải là đồ vú trâu kia, chính là Mạch Diễm Thành tự mình nhận cuộc gọi, y sẽ không chết, nhưng mà bắt đầu thút thút khóc: “Mạch Diễm Thành, là em.”

Đối phương trầm mặc, hẳn không để ý tới y, nhưng mà ít nhất cũng không cúp điện thoại, nhưng mà hẳn quả thực không để ý đến y, thành ra làm cho Chung Diễm Nhiên rất tổn thương, y òa khóc thành tiếng, “Em... Em rất nhớ anh.”

“Em chẳng phải gọi để nói câu này chứ!” Giọng nói Mạch Diễm Thành vẫn còn mang theo sự giận dữ, nhưng mà bởi vì y khóc quá lợi hại, cho nên Mạch Diễm Thành trong lúc bối rối khi phần nộ vẫn lộ ra một tia thương tiếc ngoài ý muốn.

“Em, em... Xin lỗi, em sai rồi.” Y rút cuộc cũng nói được, hơn nữa vừa nói vừa khóc.

“Em biết em sai ở đâu sao?” Cơn giận của Mạch Diễm Thành vẫn còn sót lại chưa có tiêu hết, hẳn đem sự nghiệp vứt qua một bên, chạy đến Đài Loan chăm sóc y, để được cái gì? Là y nói hẳn đi ra ngoài lên giường với người đàn bà khác!

“Em không nên nói anh đi ra ngoài tìm phụ nữ khác!” Miệng y cắn ngón tay của mình, khóc đến run rẩy, “Anh đừng nên ở chung với đồ vú trâu kia, em không muốn anh hôn cô ta, cũng không muốn anh chạm vào ngực cô ta.”

“Còn gì nữa?”

Mạch Diễm Thành không có nhẹ giọng bớt, như là một chút cũng chẳng hề nghe thấy tiếng khóc của y, hu hu, người đàn ông này thật là tàn nhẫn quá đi, có thể đồ vú trâu kia đang nằm bên cạnh hẳn, cho nên không còn muốn y nữa.

“Em không nên nói anh cú về Mĩ.” Chung Diễm Nhiên cuộn người thành một nhúm, ôm điện thoại khóc.

Mạch Diễm Thành ở đầu dây bên kia hít một hơi, Chung Diễm Nhiên càng nói tiếng càng trở nên lí nhí, “Anh sẽ... sẽ kết hôn với đồ vú trâu kia sao?”

“Em cho rằng thế nào chứ?” Mạch Diễm Thành không có trả lời câu hỏi.

Chung Diễm Nhiên cảm giác đây là một câu khẳng định, y che mặt lại, nước mắt lọt qua kẽ tay rơi xuống, y thút thít, đến nỗi không nghe thấy được tiếng cửa mở ở phía trước.

Y khóc rồi hét lên: “Em mới không cần nói chúc anh hạnh phúc, đồ vú trâu kia rất phá của, cô ta nhất định sẽ đem tiền của anh đốt sạch, đến lúc đó anh sẽ nghèo rớt mồng tơi cho coi!”

“Tôi biết.”

“Không, anh một chút cũng không biết em thích anh nhiều, nhiều đến mức nào đâu, bởi vì bây giờ em mới phát hiện ra, cho nên anh chắc chắn không biết.”

Mạch Diễm Thành tắt điện thoại, Chung Diễm Nhiên vừa khóc vừa ném điện thoại đi, hấn hóa ra dám tắt điện thoại, y vất vả lắm mới đào tâm đào phế thổ lộ với hấn, hấn lại cắt ngang điện thoại như vậy, hấn nhất định là tên xấu xa bại hoại nhất thế giới.

“Lại đây, Diễm Nhiên.”

Cửa phòng mở ra, Mạch Diễm Thành cao lớn đứng trước cửa, y tròn to mắt, không dám tin Mạch Diễm Thành hóa ra lại đang ở trước cửa phòng y.

Cho dù là ảo giác cũng không sao cả, y ngay lập tức bổ nhào lại, Mạch Diễm Thành ôm chặt lấy y, y giống như trẻ con òa khóc, khóc đến ướt đầm hết phần áo trước ngực của Mạch Diễm Thành, mà Mạch Diễm Thành vẫn ôm chặt lấy y, đau lòng hôn lên trán y.

“Em sai rồi, em sau này không bao giờ nói anh ra ngoài tìm phụ nữ nữa.” Y vừa khóc vừa thút thít nói, không muốn thả ra.

Mạch Diễm Thành vuốt vuốt mái tóc y, đau lòng nói: “Em gầy quá!”

“Bởi vì không có anh ở đây, cho nên... Cho nên cứ bị nôn, em không ăn được gì hết, cứ ăn vô thì liền nôn ra, ngay cả hồng trà uống vào cũng không giống với hồng trà anh làm.”

“Mặt em sao lại nổi mụn nữa rồi.”

“Bởi vì ăn không được, cho nên mới bị, anh phải chịu trách nhiệm nói chuyện với con.” Y lại bắt đầu yêu sách vô lí.

“Được, anh đưa em đi rửa mặt trước, em khóc đến mặt mũi tèm lem!”

Chung Diễm Nhiên đỏ mặt nhìn bộ dáng xộc xệch của mình, đã bao lâu rồi y chưa có tắm qua, hình như từ cái ngày y đọc bài viết trên tạp chí, thì ngày nào cũng khóc đến nhũn ra, cũng chẳng có tắm rửa luôn.

Dưới bụng vang lên tiếng ục ục, đã vậy còn rất to, Chung Diễm Nhiên đột nhiên cảm thấy mình rất đói, Mạch Diễm Thành cười rộ lên.

“Chúng ta ăn mì trước, trước tiên để bụng của em ăn no đã.”

Y được Mạch Diễm Thành bế đến bàn ăn, sau đó cũng giống như lúc trước, Mạch Diễm Thành đút cho y ăn, y ăn ngấu ngiến, y đã lâu rồi chưa có được ăn no như vậy.

10. Chương 9

Chung Diễm Nhiên cười như gió xuân, sáng ngủ dậy, Mạch Diễm Thành còn giúp y chải tóc, mụn trên mặt làm y ngứa ngứa, Mạch Diễm Thành sau khi giúp y bôi thuốc, mới đưa y đi làm.

“Thắt dây an toàn vào!” Hấn nhào người qua, giúp y cái dây an toàn lại thật kĩ lưỡng, đem qua y trong lòng Mạch Diễm Thành ngủ rất thoải mái, hơn nữa sau khi ăn xong, cũng không hề muốn nôn một chút nào.

Y mấy hôm nay khóc đến mệt mỏi, đầu vừa chạm gối liền ngủ, nhưng mà y đã lâu rồi chưa từng ngủ ngon như vậy.

Buổi sáng Mạch Diễm Thành còn chuẩn bị đồ ăn sáng cho y, y lại được uống hồng trà trái cây mà y thích nữa rồi, cho nên tâm tình hôm nay của y rất hứng khởi.

Mạch Diễm Thành sau khi cài dây an toàn cho y mới cài cho mình, hai người chạy xe đến bệnh viện, Mạch Diễm Thành rất kiên trì hôm nay sẽ cùng đến kiểm tra thai nhi, mặc dù sẽ làm cho đàn anh có chút phiền phức, nhưng mà đối với chuyện hấn quan tâm đến con như vậy, trong lòng y lại tươi như hoa nở.

Cung Tú Nhân thấy Mạch Diễm Thành đưa Chung Diễm Nhiên đến, mặc dù giật mình nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, ngược lại còn vui mừng gật đầu chào, “Anh từ Mĩ về rồi à, anh Mạch, qua mấy tháng nữa, Diễm Nhiên sẽ sinh rồi, anh về lúc này rất chính xác.”

“Tôi ở đây chờ đến khi em ấy sinh mới thôi, sau khi em ấy sinh rồi, chúng tôi sẽ tổ chức hôn lễ..., đến lúc đó mời anh thu xếp công việc bớt chút thời gian đến tham gia.” Mạch Diễm Thành nói rất giống thông báo dự án, nhưng mà ngoài mặt là lời cầu hôn, ẩn trong đó chính là quyết tâm hấn muốn cùng chung sống với Chung Diễm Nhiên, Chung Diễm Nhiên hai mắt sáng rõ, mà Cung Tú Nhân bật cười, xem ra là trời rạng sau mưa, Mạch Diễm Thành và Chung Diễm Nhiên đã tiến thêm một bước rồi.

“Vậy thì chúc mừng hai người, tôi nhất định sẽ tham gia.”

Cả buổi sáng Chung Diễm Nhiên đều vui vẻ, Mạch Diễm Thành có hỏi Chung Diễm Nhiên có thể làm việc được hay không, có cần phải nghỉ ngơi dưỡng thai trước khi sinh không, Cung Tú Nhân cam đoan: “Công việc của chúng tôi cũng không nhiều, lấy tình trạng của cậu ấy cũng có thể làm được, trừ khi bản thân cậu ấy thật sự muốn dưỡng thai, bằng không tôi cũng không đặc biệt đề nghị.”

Mạch Điện Thành trước khi tạm biệt y ở bệnh viện, hôn lên má y thì thầm: “Khi nào em về anh đến đón em.”

Rõ ràng chỉ là một lời tạm biệt bình thường, Chung Diễm Nhiên thế nhưng lại nước mắt lưng tròng, đại khái là y đang nhớ đến chuyện âm ỉ mấy hôm trước.

“Anh sẽ không thành linh quay về Mĩ chứ?”

“Sẽ không!” Mạch Diễm Thành dứt tay trong túi quần, tay còn lại khẽ vuốt tóc y, “Anh sẽ chuyển văn phòng đến Đài Loan, hoặc là em rời Đài Loan, theo anh đến Mĩ.”

Y ngọt ngào cọ cọ trong lòng Mạch Diễm Thành, bộ dáng chết không chịu rời đi, làm cho Mạch Diễm Thành thiếu chút nữa thì cười xòa.

“Đợi sau khi em sinh xong, chúng ta sẽ từ từ thảo luận tiếp.”

Hai người vẫy tay tạm biệt, đến tối, Mạch Diễm Thành sẽ đón y về cùng nhau ăn cơm, vẫn giống như trước kia là Mạch Diễm Thành nấu cơm cho y, giúp y làm việc nhà, y sẽ vui trong lòng Mạch Diễm Thành xem TV, đọc sách, đến gần khuya, Mạch Diễm Thành sẽ giúp y tắm rửa, gội đầu.

Khác với trước kia, trước khi tắm quần áo đều do Mạch Diễm Thành giúp y cởi ra, bây giờ khi Mạch Diễm Thành giúp y cởi khuy, y lại nhăn nhó, hơn nữa cảm thấy rất mắc cỡ, lần đầu tiên y nhận thức được mình đang để Mạch Diễm Thành cởi sạch đồ.

Đương nhiên trước kia y cũng chẳng phải chưa từng cởi sạch trước mặt hắn, dù sao bọn họ cũng có một đứa con, cũng đã từng làm tình, nhưng mà cảm giác không giống như bây giờ.

“Em tự cởi quần.”

Bởi vì xấu hổ quá, cho nên y muốn tự cởi quần, Mạch Diễm Thành gạt đầu, kiểm tra xem nước đủ ấm chưa, chờ y cởi quần xong, Mạch Diễm Thành giúp y xả nước, y cẩn thận hỏi lại chuyện Mạch Diễm Thành nói với Cung Tú Nhân hôm nay.

“Mình sẽ kết hôn sao?”

Mạch Diễm Thành trả lời không cần suy nghĩ: “Uh. Chờ sinh con xong, mình lập tức kết hôn.”

Đáng lẽ là một câu nói hết sức hạnh phúc cùng vui sướng, Mạch Diễm Thành lại nói giống như đọc công thức toán học, hay là hợp tác làm ăn, làm cho tâm tình vui sướng cả ngày nay của Chung Diễm Nhiên thấp xuống một chút.

“Anh có con với em, nên kết hôn là chuyện hết sức bình thường.” Trong mắt Mạch Diễm Thành xẹt qua một tia lạnh lùng, “Anh không thích con anh vừa sinh ra lại không có ba mẹ chăm sóc.”

Trong lòng cứ thấy là lạ, Chung Diễm Nhiên chính là muốn hỏi cái này, y đối với chuyện bí mật của Cung Tú Nhân thường hỏi mà mặt không đỏ, hơi thở không loạn, nhưng mà giờ phút này giọng nói y lại khàn khàn, y rốt cuộc lo lắng đến một chuyện trước giờ chưa từng nghĩ đến, tại sao Mạch Diễm Thành lại chăm sóc y cẩn thận như vậy? Mạch Diễm Thành cũng không có bất kì lí do gì cần phải tốt với y.

“Nếu em là một người phụ nữ xa lạ, có con với anh, anh cũng muốn kết hôn sao?”

Mạch Diễm Thành do dự một chút, nhưng mà đáp án của hắn không có thay đổi, “Anh sẽ không để cho con anh trở thành cô nhi.”

“Vậy anh một chút cũng không...”

Một chút cũng không yêu em, những lời này Chung Diễm Nhiên đột nhiên nói không nên lời, y dựa vào cái gì mà yêu cầu Mạch Diễm Thành thương y, y cùng Mạch Diễm Thành căn bản không có tình yêu làm cơ sở.

Mạch Diễm Thành vốn là người thông minh, lập tức đã có thể hiểu được y muốn nói cái gì, hắn bình thản nói: “Yêu không phải quan trọng nhất, rất nhiều người kết hôn cũng không phải vì tình yêu, đứa con là mối liên lạc lớn nhất giữa chúng ta.”

Hắn thành thật nói: “Anh là trẻ mồ côi, đời này, anh gặp qua rất nhiều chuyện không thể chịu được, rất nhiều người nói yêu đều là giả dối, chỉ có tính lợi dụng. Diễm Nhiên, anh sẽ không yêu em, nhưng mà đời này anh sẽ hết sức tốt với em và con.”

Chung Diễm Nhiên không nói ra lời, y không chỉ muốn Mạch Diễm Thành tốt với y, y còn muốn Mạch Diễm Thành thích y, thương y, trải qua chuyện lúc trước, y dần dần hiểu rõ Mạch Diễm Thành đối với y mà nói chính là một sự tồn tại đặc biệt, đặc biệt đến y tình nguyện vì hắn mà sinh con, cũng đặc biệt đến mức y không muốn để hắn chung sống với người khác.

Đêm hôm ấy Chung Diễm Nhiên căn bản là không có cách nào ngủ được, y lăn qua lộn lại, cho dù Mạch Diễm Thành ngủ ngay bên cạnh y, nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn sưởi ấm y, nhưng mà y vẫn cảm thấy rất cô đơn, hơn nữa trong lòng tràn đầy thống khổ.

Chỉ cần y im lặng không lên tiếng, y có thể kết hôn cùng với Mạch Diễm Thành, cũng có thể cùng hắn nuôi dưỡng đứa con này, y tin tưởng vào lời thề sẽ đối xử với y thật tốt của Mạch Diễm Thành, nhưng mà cái này tự nhiên không phải là điều y muốn, bởi vì y muốn Mạch Diễm Thành thương y.

Từng đợt thống khổ không tên dâng lên, y không cách nào ngăn được nước mắt, bởi vì quyết định này rất thống khổ, rất bi thương, y bên cạnh người mình yêu thương sâu sắc nhất, nhưng lại không cách nào mở miệng nói lời yêu.

...

Mạch Điển Thành nổi trận lôi đình, buổi sáng Chung Diễm Nhiên nói muốn đi làm, sau khi đưa y đi, y cũng chưa từng trở về, hắn đến bệnh viện của Cung Tú Nhân, lại bị chặn lại ở bên ngoài.

Không lâu sau Chung Diễm Nhiên cũng không đi làm nữa, Mạch Điển Thành lại càng nổi điên lên, xét thời gian, Chung Diễm Nhiên đã sinh con rồi, hơn nữa Cung Tú Nhân chỉ dùng hai câu nói y đã nghỉ việc, tập trung nuôi con làm lí do đuổi hắn.

Hắn không thể hiểu đây là tại sao, Chung Diễm Nhiên không muốn bàn bạc với hắn, chính là Cung Tú Nhân đi ra nói với hắn, anh hòa nhã nói: “Lí do rất nhiều người kết hôn là vì tình yêu, không phải bởi vì đứa con, Diễm Nhiên y có đủ tài lực và tự tin có thể chăm sóc tốt đứa con này, y nói anh cứ yên tâm, y đã tìm được cuộc sống của mình.”

Cái quỷ gì chứ, mấy tháng hắn muốn phát điên không phải là để nghe cái chuyện quỷ sứ này, Mạch Điển Thành giận dữ rít lên: “Chung Diễm Nhiên đâu? Tôi muốn nói chuyện với em ấy!”

Mặc kệ hắn có mò đến tận bệnh viện, Chung Diễm Nhiên cũng không còn ở đây nữa. Ánh mắt Mạch Điển Thành âm trầm, hắn làm sao có thể chịu được con của mình vất vưởng bên ngoài, hắn vì sao lại toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Chung Diễm Nhiên khi mang thai, tất nhiên là bởi vì đứa con rồi.

“Tôi nhất định sẽ tìm được Chung Diễm Nhiên, đứa con đó là của tôi.”

Vị trí của đứa bé hóa ra còn cao hơn cả Chung Diễm Nhiên bị mất tích, Cung Tú Nhân không khỏi tin tưởng lời Chung Diễm Nhiên, Mạch Điển Thành có lẽ chỉ muốn con của mình, chứ không phải là Chung Diễm Nhiên.

“Có lẽ vì cái tính này của anh mới làm cho Chung Diễm Nhiên bỏ đi, hi vọng anh có thể tỉnh lại, có lẽ hai người sẽ còn có cơ hội.”

“Buồn cười, cho dù em ấy bỏ đi, tôi cũng sẽ tìm được em ấy.” Mạch Điển Thành cười lạnh nói. Hắn sẽ tìm được, giống như lúc đầu Chung Diễm Nhiên giăng bẫy hắn, chẳng phải sau đó hắn cũng tìm được sao.

Thấy hắn chẳng chịu tỉnh lại, Cung Tú Nhân cũng không nhiều lời nữa, đóng cửa lại.

Hắn sau nửa năm, dùng hết tất cả các mối quan hệ, rốt cuộc cũng tìm được tin tức của Chung Diễm Nhiên.

Chung Diễm Nhiên đang ở trong một tiểu quốc, hình như người thân của y là vương phi của tiểu quốc này, hần sắp xếp hành lí xong, lập tức bay tới tiểu quốc kia, lấy danh nghĩa muốn đầu tư vào tiểu quốc này, lập tức đi vào hoàng cung, trở thành khách quý của hoàng cung, hần không cho phép bất kì cái gì của hần rơi vào tay kẻ khác.

Đây là con của hần, Chung Diễm Nhiên không có quyền mang nó đi.

...

“Bộ này rất dễ thương, rất dễ thương!” Giống như sau mỗi từ mỗi chữ đều được ướp tình yêu, giọng nói ngọt phát ớn.

“Con xin mẹ, bé không có hợp mà! Nó có vẻ hợp với bộ đồ ác ma màu đen hơn.”

Mặt Chung Diễm Nhiên chán ngán, nhìn Cự Anh bị mặc bộ đồ có đôi cánh trắng phía sau, thoát nhìn y như là thiên sứ, thật ra Chung Diễm Nhiên hiểu rất rõ, đứa bé này tuyệt đối là mang bản chất ác ma.

“Bất quá là bé cho con nôn nghén có mấy tháng thôi, làm gì mà nói tới như vậy.”

Mái tóc quăn đen nhánh xõa sau lưng, đôi môi đỏ mọng làm cho người ta khao khát cắn vào, Chung Di San không cho là như vậy lấy ngón tay chọc vào mặt Chung Diễm Nhiên, đôi má bầu bĩnh trắng mềm của Chung Diễm Nhiên bị cô đâm vào hồng hồng, y hất tay mẹ ra, đi lại ghé nằm xuống.

Chung Di San xua xua tay, liền có người bế em bé đến phòng ngủ của trẻ con, cô đến nằm xuống một cái ghế khác, vóc người uyển chuyển xinh đẹp chẳng có chỗ nào chê được, nhưng mà cái người thanh niên bên cạnh cô da còn muốn trắng hơn cô, ngay cả mức độ xinh đẹp cũng vượt cô xa lắc.

“Hừ, ban đầu mẹ là đệ nhất mỹ nữ ở đây, sau khi con tới, tất cả đàn ông đều nhìn con si mê.”

“Con đối với đàn ông không có hứng thú.” Bất quá y đối với phụ nữ cũng không có hứng thú.

“Bớt đi, không có hứng thú mà cùng đàn ông sinh con?”

Chung Di San trước khi Chung Diễm Nhiên đến, đã đem mọi chuyện hỏi thăm cận kề, lấy quan hệ giữa cô với Chung Diễm Nhiên, y cũng không giấu diếm nguyên nhân y với Mạch Diễm Thành chia tay.

Chung Diễm Nhiên không nói, Chung Di San cười nói: “Hưởng thụ cuộc sống, Diễm Nhiên, tối nay có một cái party, chồng mẹ muốn làm một khu giải trí gì đó ở biển, sẽ có rất nhiều nhà đầu tư đẹp trai đến, chỉ cần con đồng ý, cũng có thể dụ dỗ lên giường gần hết đó.”

“Con sẽ đi, nhưng mà con không muốn dụ dỗ bất kì ai lên giường cả.”

Chung Diễm Nhiên phì cười, y tới đây, mẹ chỉ biết nói mỗi chuyện này, y biết mẹ là vì muốn tốt cho y, nhưng mà y bây giờ không muốn nói đến cái này.

“Có lẽ con sẽ thay đổi ý định, giống như mẹ lúc đầu quyết tâm thủ tiết, nhưng mà trong khoảnh khắc nhìn thấy Rutter, mẹ liền yêu ông ấy.”

“Được rồi mà, bắt quá nể mặt Rutter, con sẽ đi.”

Chung Diễm Nhiên trả lời hồ hững, trải qua chuyện sinh con với Mạch Diễm Thành, làm cho y so với trước kia, trở nên trưởng thành hơn một chút, không còn chỉ làm điều mình muốn.

Y đứng dậy đi về phòng trẻ con, bé cái tên làm cho y bị nôn nghén suốt mấy tháng trời kia, nó chỉ cười hí hí, sau đó lại trở ra đây người y, Chung Diễm Nhiên gào lên: “Tên quỷ sứ này, đồ bất hiếu, lần nào con bé nó cũng cố tình trở lên người con.”

“Nó nhỏ như vậy, không có khả năng cố ý đâu.” Chung Di San lập tức nhận lấy, bắt quá hai con mắt tròn xoe sáng lờ lờ của bé con lộ ra tâm tình như là thực hiện được gian kế mà cười, hình dáng đứa bé này, căn bản là của Mạch Diễm Thành, đừng nói tâm cơ cũng vậy nha?

“Chán ghét, quả nhiên là vì ba nó bại hoại.”

Chung Di San đương nhiên biết “ba nó” là ai, bắt quá bọn họ cũng tránh không nhắc đến đề tài này, để tránh làm Chung Diễm Nhiên bị kích động.

Buổi tối, khi bữa tiệc bắt đầu tiến hành, Rutter năm mươi tuổi cùng Chung Di San xinh đẹp và Chung Diễm Nhiên trong bộ y phục trên dưới đều màu trắng xuất hiện, làn da y trắng mịn dưới ánh đèn lại càng thêm trơn mịn, tinh tế, y vịn cầu thang, khi đi xuống lầu, cơ hồ toàn bộ đàn ông đều nín thở chờ đợi.

“Đẹp quá...”

Mạch Diễm Thành nghe thấy mấy người đàn ông phía sau như là đang chiêm ngưỡng nữ thần, thiếu chút nữa thì quì rạp xuống, hắn cũng biết y có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng mà những người này có phải kinh ngạc quá không, Chung Diễm Nhiên vốn đã xinh đẹp mà.

“Là khách của hoàng gia sao?”

“Khách không có khả năng đẹp như vậy đâu, hay là lễ vật để tặng cho khách?”

Có người liếm mép, ánh mắt căn bản không thể dứt ra khỏi Chung Diễm Nhiên, như là dùng mắt lột sạch từng món đồ trên người Chung Diễm Nhiên, Mạch Diễm Thành nhận ra gã, gã hợp tác cùng hắn trong không ít dự án ở nước ngoài, nhưng mà đời sống cá nhân phi thường hủ bại, Mạch Diễm Thành thậm chí coi thường gã.

Mạch Diễm Thành hưng dữ hất rượu lên tay gã, gã ta giật mình hét lên, liền muốn giận dữ, nhưng nhìn thấy lại là Mạch Diễm Thành, gã lập tức tươi cười, lấy tài lực của gã, tuyệt đối không thể tranh chấp với Mạch Diễm Thành.

“Anh Mạch, đã lâu không gặp.”

“Xin lỗi, tôi vô ý va trúng, có cần về trước thay đồ không?” Mạch Diễm Thành biết rõ còn hỏi.

Không thể trong lúc đặc biệt này mà mặc bộ đồ bị người khác đổ rượu trúng, gã kia không thể không quay về thay đồ, Mạch Diễm Thành nhìn bóng lưng gã, tâm tình đột nhiên dễ chịu không ít, bất quá sự thoải mái kia rất nhanh bị biến mất, bởi vì Chung Diễm Nhiên rất nhanh đã trở thành mục tiêu để mọi người râm rì, hơn nữa phần lớn nội dung bàn luận đó đều làm cho hắn rất rất rất tức giận. Càng làm cho hắn giận hơn chính là Chung Diễm Nhiên xuất hiện chưa đầy hai giây thì đã bỏ đi, khiến hắn căn bản không tìm được cơ hội theo y nói chuyện đứa con, hắn quyết định xuống tay ở mặt khác.

Hắn đi về phía trước hôn tay Chung Di San, nếu sớm biết Chung Di San là vương phi ở đây, hắn căn bản không cần tốn nửa năm trời để săn lùng tin tức của Chung Diễm Nhiên, hắn tin tưởng cô tuyệt đối còn nhớ rõ mình.

“Kính chào vương phi, tôi là Mạch Diễm Thành, tôi đến để kí dự án đầu tư.”

“Chào anh, hi vọng tối nay sẽ làm anh vui sướng.” Chung Di San hào phóng mỉm cười, lại lộ ra vẻ mặt căn bản không quen biết hắn.

“Vâng ạ.” Mạch Diễm Thành thấp giọng nói: “Tôi là bạn của Diễm Nhiên.”

Nụ cười khách sáo ban đầu của Chung Di San vẫn không hề thay đổi, “Tôi không biết Diễm Nhiên lại có một người bạn như vậy, y không thích tiếp xúc với doanh nhân.”

“Chúng tôi rất thân thiết.” Mạch Diễm Thành có chút tức giận, cô ta hình như đem hắn trở thành người xa lạ, quan hệ giữa hắn với Chung Diễm Nhiên, cô ta rõ ràng biết rất rõ.

“Rất thân thiết?” Chung Di San rút tay về, vẻ tươi cười trên mặt không đổi, “Tôi thật sự chưa từng nghe Diễm Nhiên nói y thân thiết với ai cả, y sợ ồn ào, lại rất cô độc, từ nhỏ đã là một đứa nhỏ khiến cho người ta không ưa, nhưng mà mặc kệ y ở đâu, đều có đàn ông lạ hoặc muốn bắt cóc y, tôi cũng không cảm thấy y sẽ thân thiết với đàn ông.”

Mạch Diễm Thành chịu đủ trò chơi này rồi, hần lạnh lùng nói: “Tôi đến tìm Diễm Nhiên, tôi muốn lập tức gặp em ấy.” Hần bổ sung thêm một câu: “Tôi muốn con tôi.”

“Tôi đây càng không thể để cho cậu gặp y, bởi vì Diễm Nhiên đối với “Ba” của con mình chẳng hề có chút gì quan tâm, y bây giờ chỉ muốn có cuộc sống vui vẻ, cũng chúc cậu đêm nay vui vẻ, nói chuyện với cậu rất vui.”

Mạch Diễm Thành giận đến phát run, hần không biết mình giận là vì câu nói không chút quan tâm nào kia, hay là bởi vì thái độ của Chung Di San. Chung Di San quay qua chồng của mình, như là nói rõ câu chuyện đã chấm dứt, bắt quá mình bộ mặt xanh mét của hần, khóe miệng Chung Di San cong lên, “Bất quá tôi chưa nói cậu không thể đến thăm con mình, tôi sẽ kêu người đưa cậu đi.”

Một người giúp việc trong hoàng cung lập tức đưa Mạch Diễm Thành đi qua hành lang, chỉ dẫn y đến một cánh cửa thì dừng lại rồi đi ngay sau đó, hiển nhiên đã bị Vương phi dặn dò dừng lại ở đây. Hần mở cửa ra, Chung Diễm Nhiên bế con còn đỏ hỏn đặt vào giường em bé, nước miếng hần tự nhiên chảy ra, ánh đèn mờ mờ trong phòng phủ lên người Chung Diễm Nhiên, y đã cởi áo măng tô, chỉ mặc áo ngủ trên người, thân hình như mèo kia làm cho bụng dưới hần nóng rực.

Y vừa sinh con xong đã lấy lại dáng ngay lập tức, bất quá nghĩ cũng biết, nôn nghén làm cho y rất khó có thể béo.

“Tên quỷ sứ này, ngủ ngoan đi, trở lên người daddy vui lắm ha, trở xong thì ngủ tiếp đi.”

Như là tức giận vì không thể tránh được, Chung Diễm Nhiên đem bộ đồ mỏng trên người bị nôn lên cũng cởi ra, đi đến bỏ vào trong giỏ quần áo, cơ thể xinh đẹp từng dong đưa dưới thân y phô ra trần trụi, kích tình dâng lên mãnh liệt, thân dưới của Mạch Diễm Thành căng cứng trong quần lót, thậm chí đau đến làm hần muốn rên thành tiếng.

“Diễm Nhiên.”

Thanh âm hần khô khốc nhưng lại nóng rực như muốn đốt cháy cả không khí, bóng lưng Chung Diễm Nhiên cứng ngắc lại một chút, lập tức chậm rãi quay đầu lại, dung mạo khuynh thành khuynh quốc của y cứng đờ như mặt nạ, hiển nhiên đối với sự xuất hiện bất ngờ của hần, không biết phải đối phó thế nào, sự bối rối hiện ra trong mắt y.

Mà Mạch Diễm Thành cũng không biết mình qua đó bằng cách nào, chỉ biết là bản thân sau một giây liền như báo săn mồi, đột ngột phóng tới.

Hần giống như là cắn lên môi Chung Diễm Nhiên, Chung Diễm Nhiên dùng sức quay đầu qua chỗ khác, vừa sợ vừa hoảng há miệng mồm, y tuyệt đối không nghĩ hần sau 30 giây khi vừa gặp lại y đã muốn hôn y.

“Anh đang làm cái gì?”

May mắn, phòng em bé nối liền với phòng Chung Diễm Nhiên, hắn thừa dịp y mở miệng, hé ra đầu lưỡi, liền hút lấy đầu lưỡi mềm mại ngọt ngào này, Chung Diễm Nhiên giật mình hét lên, hắn ngăn lại toàn bộ tiếng kêu của y, liền bế bổng lên đi về phía phòng y, sau đó thả xuống giường, tiếp theo hắn liền đè lên người y.

“Anh, anh... Anh dừng tay!” Y bị hành động của Mạch Diễm Thành dọa cho sợ nói không thành lời.

“Chết tiệt, em thơm quá.”

Nếu bây giờ mà không làm tình với y. Mạch Diễm Thành nhất định sẽ vì bất mãn mà chết, mới lúc này trong buổi tiệc, phải nghe những lời thảo luận đầy hạ lưu, khiến cho cơn thịnh nộ của hắn vẫn còn lớn vồn trong ngực, Chung Diễm Nhiên là của hắn, mấy gã đàn ông chó bị mù mắt kia dựa vào cái gì mà dám chảy nước miếng với người của hắn.

“Em nói anh dừng tay, anh cho rằng anh đang làm gì!” Y sợ đến cực điểm.

“Mẹ nói, anh lại không mang theo bao cao su.”

Chung Diễm Nhiên tức giận muốn hét lên, cái tên đàn ông hoang dã này căn bản không mang theo bao cao su tự nhiên nói với người khác làm cái gì.

“Anh ra khỏi người em, đi ra!”

“Đợi ngày nào anh chết, anh sẽ đi.”

Mạch Diễm Thành cắn lên đầu nhũ cứng cứng của y, Chung Diễm Nhiên lại toàn thân trần trụi, rất thích hợp để trở thành người bị hại, khi hắn cắn một cái, khiến cho y nổi hết da gà, sau đó hắn lại liếm một cái, tiếp theo là mút lấy đầu nhũ hồng của y, giữa hai chân Chung Diễm Nhiên ngay lập tức có cảm giác, tốc độ nhanh đến mức làm cho y cảm thấy xấu hổ.

“Đứng dậy, khốn nạn!” Chung Diễm Nhiên giận cực kì, ngay cả hai chữ khốn nạn mắng cũng không xong.

Một loạt âm thanh mở khóa vang lên, Mạch Diễm Thành lấy tốc độ nhanh nhất mà cởi quần ra, Chung Diễm Nhiên còn chưa kịp kháng nghị, ngón tay cùng nước miếng của hắn đã hướng đến nơi có thể tiếp nhận bộ vị của hắn mà bơi trơn.

“Anh rốt cuộc đang làm gì?” Chung Diễm Nhiên thở ra, không quá đau đớn, có lẽ là liên quan đến chuyện y đã từng sinh con, cảm giác không những không đau, mà còn có một luồng khoái cảm dâng lên cấp tốc.

“Anh nhịn không được rồi.”

Mạch Diễm Thành nói khàn khàn, hắt tách hai chân Chung Diễm Nhiên ra đâm vào một cái, cơ thể Chung Diễm Nhiên bị đẩy về trước, bộ vị trắng kiện lập tức tiến vào bên trong cơ thể y ra sức cọ xát.

“A, đau quá.” Y rên rỉ, cái tên đàn ông hoang dã này chẳng có chút nào gọi là dịu dàng ôn nhu cả, Mạch Diễm Thành hôn y thật sâu, để giảm bớt cảm giác đau đớn, y cũng chẳng thể làm gì khác hơn là dùng đầu lưỡi quần lấy y hôn nồng nàn đáp lại.

Chỉ một cái hôn cũng khiến cho khoái cảm của y dâng lên, hai chân y vòng ra sau lưng Mạch Diễm Thành, Mạch Diễm Thành xô xuyên, đâm đến nơi sâu nhất rồi rút ra thật mạnh, sau đó lại lặp lại.

11. Chương 10

“Ồ đó... Không cần, không cần...”

Mồ hôi làm cho nhiệt độ cơ thể lên cao, Mạch Diễm Thành ra sức đâm vào điểm mẫn cảm của Chung Diễm Nhiên, vì trả thù, y hung hăng cắn lên bờ vai hằn, Mạch Diễm Thành rít lên một tiếng, tiến vào càng sâu, khiến cho y thiếu chút nữa thì ôm không được lưng hằn.

Chung Diễm Nhiên bắt đầu tự giận bản thân, biết rõ hằn là tên đàn ông thô lỗ, cắn hằn chỉ càng làm cho hằn hưng phấn hơn mà thôi, giả bộ chết đi. Y đem khoái cảm không ngừng dâng lên sau lưng ép xuống, thả chân ra, muốn làm bộ như bị lãnh cảm, nghĩ không ra điều này lại tác động đến tính thú của hằn, hằn lại bắt đầu tấn công vào thật sâu.

“Đừng đâm mà, anh chỉ muốn con, anh căn bản không cần em.” Y nhớ đến chuyện cũ mà không ngừng thương tâm, Mạch Diễm Thành vì đứa con mới muốn cùng y kết hôn, đối với y một chút tình cảm cũng không có.

Người y run rẩy dưới cơn khoái cảm, Mạch Diễm Thành mồ hôi rơi xuống như mưa, trên trán hằn rịn đầy mồ hôi, hằn tựa lên trán y rít lên: “Anh không có nói như vậy, anh nói là anh sẽ chăm sóc em và con thật tốt.”

“Ý không phải giống nhau sao, bất cứ một người đàn bà nào có con của anh, anh chẳng phải cũng sẽ chăm sóc cô ta cùng con sao?”

Chung Diễm Nhiên tức giận muốn đá hằn một cước, chân y theo đó mà cũng trượt ra ngoài, lập tức làm cho bản thân thiếu chút nữa phải rên lên, giọng nói đầy nam tính của Mạch Diễm Thành trở nên khàn khàn, mặt huyết bên trong của y vì động tác vừa rồi mà chuyển động, hơn nữa còn ngọt ngào ngậm lấy bộ vị của Mạch Diễm Thành.

“Mẹ kiếp, đừng lộn xộn!” Mạch Diễm Thành văng tục, hằn nghiêng rằng chịu đựng khoái cảm khi hạ thân bị chèn ép, Chung Diễm Nhiên cũng cắn môi, y sợ mình mà hé môi ra, thì từng đợt rên rỉ ngọt ngào sẽ không

ngừng phát ra.

“Anh bớt ra lệnh cho em.” Chờ sau khi đợt khoái cảm này qua đi, Chung Diễm Nhiên dùng sức đâm vào vai hắn, Mạch Diễm Thành tựa đầu lên cái gối bên cạnh hít thở: “Em tự tìm mà.”

“Cái gì?”

Tên khốn nạn này đang nói cái gì, y còn chưa kịp rút tay lại, Mạch Diễm Thành đã ôm lấy y, y vốn chỉ biết hắn có sức mạnh kinh người, nhưng mà khi hắn kéo y ngồi đứng lên trên eo hắn, một bên chuyển động hông, tận tình đâm vào mật huyết y, đau đốn, khoái cảm, tê dại xốt xa cùng nhau dâng lên, y mới nâng người lên, Mạch Diễm Thành giống như nhấc eo y lên, khi y rơi người xuống, vừa vặn làm cho hắn tiến vào chỗ sâu nhất của mình.

“A a...” Cũng không không chế được, y phát ra thanh âm đáng xấu hổ, Mạch Diễm Thành vội vàng tìm môi y, thô bạo hôn y.

“Cứ như thế này đi, bảo bối!”

Chung Diễm Nhiên cắn hắn, tức giận nói: “Em mới không phải là bảo bối của anh!”

Mạch Diễm Thành hoàn toàn không để ý đến lời y, hông y lại chuyển động nhanh hơn, cắn hắn chỉ càng làm hắn hưng phấn, sau hơn mười lăm phút đồng hồ, bọn họ cơ hồ đồng thời tới cao trào.

Y thở hổn hển, trong phổi hình như chẳng còn miếng không khí nào, Mạch Diễm Thành đặt y nằm lại trên giường, hắn không vội rút ra, cứ giống như hưởng thụ sự vận động trong cơ thể y, ngay cả đã mềm ra rồi, nhưng mà thứ trong cơ thể y vẫn to như một con quái vật.

“Rút ra, khốn nạn!”

Mạch Diễm Thành rút ra, y run rẩy một chút, dịch thể Mạch Diễm Thành lưu lại dần dần chảy ra khỏi bộ vị vừa mới tiếp nhận hắn rơi xuống dưới, Chung Diễm Nhiên hét lên thảm thiết: “Anh không dùng bao cao su.”

“Anh không có mang bao cao su bên người, phòng khách sạn nào anh ở cũng có cả.”

Ý là, phòng của y không có bao cao su chứ không phải lỗi của hắn. Chung Diễm Nhiên tổng một đám qua, hắn đưa đàn bà đến khách sạn là chuyện của hắn, hắn không mang bao cao su mà lại cùng y làm chuyện này, Chung Diễm Nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi phỏng mang trợn má nói.

“Em vừa sinh xong, anh có thể sẽ làm em có thai thêm lần nữa.”

Mạch Diễm Thành nín thở, Chung Diễm Nhiên quay đầu, y nhảy xuống giường đi vào phòng tắm, không ngừng dùng nước trong vòi sen ra sức kì cọ bộ vị mới bị Mạch Diễm Thành chà đạp.

Mạch Diễm Thành gạt đi những giọt nước đọng trên mặt y, Chung Diễm Nhiên giận dữ nghiêng đầu qua nhìn, trong ánh mắt có chút bi thương, Mạch Diễm Thành dùng một tay ôm lấy eo y, êm ái vuốt ve bụng y.

“Biết đâu chừng em bé thứ hai đã có trong bụng em rồi, hơn nữa cả nhà chúng ta lại được cùng nhau.”

Mặt Chung Diễm Nhiên thoáng vặn vẹo một chút, có thể cùng chung sống với Mạch Diễm Thành, cùng nuôi con, là giấc mơ lớn nhất của y, nhưng mà y không thể chịu đựng được Mạch Diễm Thành chỉ là bởi vì con mà chung sống với y, nếu có một ngày, Mạch Diễm Thành có con với người đàn bà khác, có phải hẳn cũng sẽ chăm sóc cho người đàn bà cùng đứa con đó giống như vậy?

Nhưng khi nhắc đến một gia đình, ánh mắt nghiêm túc của Mạch Diễm Thành làm cho trống ngực Chung Diễm Nhiên đập không ngừng, ánh mắt y tỏa ra chút bất an, mới vừa rồi mỗi câu mỗi chữ của Mạch Diễm Thành nói ra đều làm cho tâm y dao động không ngừng.

“Anh cũng không yêu em, anh thậm chí cũng không hề có hứng thú với đàn ông, như vậy chúng ta kết hôn căn bản là không có ý nghĩa.”

Mạch Diễm Thành ôm chặt y, để cho hai người cùng tắm dưới làn nước. “Anh sẽ không lên giường với người anh không hứng thú, nhất là chúng ta còn cùng giới.”

Ánh mắt do dự của Chung Diễm Nhiên trở nên hoang mang, những lời này làm cho trống ngực của y càng đập lợi hại, có lẽ đây là lời mà trong lòng y muốn nghe, chỉ cần Mạch Diễm Thành đáp lại y dù chỉ một chút, trái tim y sẽ đập loạn cả lên.

Hắn kéo y lại gần, nói ra sự thật khiến cho y khó có thể phản bác, “Có những cặp vợ chồng dù không cùng giới tính, nhưng chỉ có cảm hận lẫn nhau, quan hệ của bọn họ như vậy vẫn có thể trở thành vợ chồng, vì sao em không thể kết hôn với anh?”

“Không cùng giới tính là một mối ràng buộc tốt.”

“Nhưng con cái mới là sự liên kết tốt nhất.”

Hắn sau khi tắm xong đến phòng trẻ con ôm đứa con đang ngủ say sưa, Chung Diễm Nhiên sau khi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Mạch Diễm Thành bế con vào trong lòng hắn, hình như đứa bé này chính là sợi dây ràng buộc giữa bọn họ mà không có điều gì có thể phá vỡ được.

Xuất phát từ bản năng làm cha mẹ, y đưa tay ôm lấy con, đứa con có hàng mi cùng đôi mắt giống Mạch Diễm Thành như đúc, Mạch Diễm Thành ôm lấy eo y hôn lên, hắn từng bước một công phá hàng rào phòng ngự trong lòng y, nâng cao mối quan hệ của bọn họ.

“Con của chúng ta rất dễ thương, khi anh còn nhỏ cứ ước ao có cha mẹ.”

Lòng bàn tay hắn mang theo hơi ấm, sự tiếc nuối trong lời nói làm cho ngực Chung Diễm Nhiên đau nhói. Hoàn cảnh sống của hai người bọn họ hoàn toàn bất đồng, nhưng có cha mẹ chính là quyền lợi mà bất kì đứa trẻ nào cũng cần phải có, y thật sự muốn cướp đi quyền lợi của đứa con mình sao? Y không khỏi suy nghĩ việc bản thân mình rời khỏi Mạch Diễm Thành có đúng không.

“Uh, con dễ thương lắm.”

Chung Diễm Nhiên bế lấy con, hôn lên mặt con, Mạch Diễm Thành bế lại con, đặt bé lên giường trẻ con cho bé ngủ, sau đó hắn bế Chung Diễm Nhiên quay lại giường, thay y đắp chăn, sau đó ngủ bên cạnh y, tự nhiên ôm y vào trong lòng, như là giữ hai người vốn đã là như vậy. Y do dự, nhưng y không có kháng cự lại hành động này.

Chung Diễm Nhiên tức giận, y thật sự tức giận, Mạch Diễm Thành căn bản là một tên dã thú tràn đầy tình lực, hắn ngoại trừ thời gian để cho y ăn uống, đi ngủ, cho con uống sữa, thời gian còn lại hắn đều khiêu khích y, lôi y lên giường, sau đó liền làm... Làm hoài một việc, y đỏ mặt không muốn nhớ lại.

Hôm nay lại là như vậy, Chung Diễm Nhiên kêu lên, khi vừa chạy ra cửa, cánh tay rắn chắc của Mạch Diễm Thành đã kéo y lại, kéo y vào trong lòng mình, y giận đến không thở được, Mạch Diễm Thành mạnh mẽ hôn y.

Đầu lưỡi linh hoạt của Mạch Diễm Thành mạnh mẽ hút vào, đùa bỡn miệng lưỡi y, y đầu vầng mắt hoa, đến khi y thoảng khỏi phục lại lí trí, không biết khi nào y đã nằm trên giường rồi, mà Mạch Diễm Thành thì giống như tảng đá đè trên người y.

“Thả ra... Thả em ra, anh có biết mấy ngày nay anh làm bao nhiêu lần rồi không??” Số lần Mạch Diễm Thành làm, dùng ngón tay, ngón chân đến cũng không đủ luôn.

“Yên tâm, anh có mua bao cao su!” Hắn kéo cái tủ đầu giường ra, bên trong một đồng bao cao su rơi lả tả.

“Anh đang nói cái quỷ gì đó?”

Chung Diễm Nhiên đỏ bừng hết mặt, bỗng nhiên nhớ đến mấy ngày hôm trước nói chuyện Mạch Diễm Thành không dùng bao cao su, bây giờ chẳng phải hắn đang ám chỉ có bao cao su rồi, hắn càng không bỏ qua cho y.

Mạch Diễm Thành kéo áo của y lên, đầu nhũ hồng hồng lộ ra, sau đó hé miệng ngậm lấy trêu ghẹo, khiến y giật mình hụt hơi, Mạch Diễm Thành làm như là hút vào sẽ có sữa chảy ra vậy đó.

“Thả ra... Thả ra... Em...”

Y nói dứt quãng, cổ họng ngứa ra, Mạch Điễn Thành đưa tay đi vào trong quần lót y, vuốt ve bộ vị đang dần dần có cảm giác của y.

“Anh sẽ không thả đâu, chết tiệt, anh mới hôn em mà đã đạt cao trào rồi.

Mạch Điễn Thành ầm ạch mắng, tay y bị kéo đến nơi kia của Mạch Điễn Thành, vừa chạm vào, trên tay liền cảm giác ướt ướt dính dính, Mạch Điễn Thành phát ra tiếng kêu khàn khàn, y trợn mắt há miệng, trong tay đều là dịch thể của Mạch Điễn Thành bắn ra.

“Chết tiệt, nhanh quá rồi, anh không nghĩ là sẽ nhanh như vậy.” Hần thì thào không ngừng mắng.

“Anh xuất tinh sớm...”

Mặt Mạch Điễn Thành đen thui, dùng sức cắn lên đầu nhũ y một chút, làm cho Chung Diễm Nhiên phải kêu đau, cái tên đàn ông đã man này hóa ra còn cắn y.

“Đau quá, anh làm gì vậy?”

“Hừ, ai kêu miệng em ăn nói lung tung.”

“Em không có nói lung tung, anh rõ ràng là xuất tinh sớm.” Y có học vị tiến sĩ y khoa nha.

Nhưng mà Chung Diễm Nhiên đã hối hận ngay lập tức rồi, Mạch Điễn Thành cởi sạch đồ y, cởi đồ xong, hần liền nhào lên giường, tách bung hai chân y ra, cắn lên ngón chân y, nhẹ nhàng liếm mút, nửa thân người bên dưới của y lập tức nhũn ra không còn sức lực.

“Anh không có xuất tinh sớm, là vì em quá đẹp. Mẹ kiếp, trách không được anh sau khi làm với em xong, thì chẳng còn hứng thú với những người đàn bà khác.”

Mạch Điễn Thành bắt đầu oán giận với sắc đẹp của y, hừ, bản thân y lớn lên đã đẹp, có mỹ nhân cho hần ôm vào trong lòng, hần còn dám oán.

Hần hôn lên bắp đùi y, sau đó dĩ nhiên... Dĩ nhiên đem thứ kia của y ngậm vào trong miệng, Chung Diễm Nhiên bị dọa không ít, khoái cảm dờn non lấp bể nhào tới như muốn hòa tan thân thể y, xấu hổ nhất là, Mạch Điễn Thành hình như là siêu cấp mê mẩn nơi đó của y.

“Anh cam đoan là anh sẽ không thô lỗ như trước kia, như vậy sẽ làm em rất thoải mái, thật đó!”

Đâu chỉ thoải mái mà thôi, bắp đùi y căng ra, run rẩy, Mạch Điễn Thành lót cái gối xuống eo y, trong tay hần thấm ít dầu bôi trơn, bắt đầu hướng đến cục huyết nhỏ xinh của y, Chung Diễm Nhiên nghiêng đầu

qua một bên, cắn áo gối, cả hai nơi trước sau đều bị đùa bỡn kịch liệt, hơn nữa đối tượng lại là Mạch Diễm Thành, y đương nhiên là rất có cảm giác.

Y ý loạn tình mê, sớm đã quên vùng vẫy, Mạch Diễm Thành điên cuồng hét lên một tiếng hôn lên môi y, y bây giờ đối với những nơi hân hôn qua hình như không còn cảm giác bài xích nữa, mà Mạch Diễm Thành lại cam đoan rất nghiêm túc: “Ở lại với anh, Diễm Nhiên, anh cam đoan cả đời này sẽ luôn chăm sóc em thật tốt.”

Chung Diễm Nhiên rút cuộc cũng đem gút mắc trong lòng nói ra, “Anh sẽ không cùng người đàn bà khác có... có con sao?”

Mạch Diễm Thành lại hôn lên nơi khiến y cảm thấy xấu hổ, “Anh không phải lúc này đã nói rồi sao? Sau khi làm với em, anh căn bản đối với những người phụ nữ khác không cứng lên được.”

Bất cứ thơ ca nào cũng không thể so sánh được với lời này, Chung Diễm Nhiên cả người lảng lảng, Mạch Diễm Thành tìm đến hộp bao cao su, nâng hai chân y lên, chuyển động một cái để đi vào, Chung Diễm Nhiên rên lên yêu kiều, bên trong vừa nóng ẩm lại ẩm ướt, như là đang hoang nghênh hân hỷ cuồng mãnh xông tới, hân chuyển động hông, tận tình giữ chặt lấy người bên dưới.

Mồ hôi nóng túa ra ướt đầm cả tóc Chung Diễm Nhiên, y ôm lấy tay Mạch Diễm Thành, nhiệt tình của Mạch Diễm Thành khiến y căn bản ăn không tiêu, y sau đó lại phải khóc cầu xin tha thứ.

“Diễm Thành, nhanh quá rồi, chậm một chút.”

Mạch Diễm Thành hôn lên lưng y, liên tục xông vào mật động ẩm ướt, còn lại không vui mà quăng lại một câu: “Không phải em nói anh xuất tinh sớm sao? Anh bất quá chỉ là chứng minh một chút thôi mà.”

Chung Diễm Nhiên đến giờ phút này mới biết được, Mạch Diễm Thành không chỉ là một tên thô lỗ tinh lực dư thừa, nói cắn người thì liền cắn người, cắn ngược lại y chỉ càng khiến cho hân thêm hưng phấn mà thôi, càng khiến cho người ta chán ghét chính là, hân là một chuyên gia ghi hận, chỉ vì một câu xuất tinh sớm, hân đem y chính đến chết đi sống lại, toàn thân bủn rủn mặc cho hân lặn qua lộn lại.

Sau lần đó, y căn bản toàn thân đau nhức, căn bản là không thể đứng thẳng người, Mạch Diễm Thành bế y vào phòng tắm, xả nước ấm đầy bồn, để cho y ngồi vào trong đó, vừa giúp y massage cơ thể đau nhức.

“Em đẹp quá, Diễm Nhiên.”

Vừa nói câu này, Mạch Diễm Thành khê hôn lên trán y, rồi để toàn thân trần trụi bước vào trong bồn tắm, không ngừng hôn lên cơ thể trắng nõn của y, Chung Diễm Nhiên đã sớm mệt đến kiệt sức, nhưng mà bị nụ hôn kia kích thích khiến cho y có phản ứng.

“Anh... Anh căn bản là một người hoang dã, chẳng có chút nào dịu dàng.” Tại sao giữa hai người chỉ có ***,

mà cái *** này lại khiến cho y chết đi sống lại.

Chung Diễm Nhiên tức giận cắn môi mắng, nhưng mà Mạch Điển Thành chuyển động hông một cái, bên trong y đã bao bọc lấy bộ vị tráng kiện của hắn, điều này khiến cho y rên lên thành tiếng, ngón tay Mạch Điển Thành kẹp lên đầu nhũ nhỏ xinh của y, vui cười: “Ai bảo em đẹp như vậy, hơn nữa em cũng có phản ứng, nếu như em không phản ứng, anh làm sao có can đảm như vậy.”

Nói thì nói như vậy, ngón tay Mạch Điển Thành ác ý di chuyển xuống dưới, nắm lấy bộ vị đang cương lên của y, bắt đầu xoa nắn, bên trong Chung Diễm Nhiên có chút co rút lại, Mạch Điển Thành quát khẽ một tiếng: “Em cố ý phải không, siết chặt như vậy, muốn anh sớm xuất ra hả.”

Vì một câu xuất tinh sớm này, hắn còn phải ghi hận đến khi nào? Chung Diễm Nhiên giận đến cả người run rẩy, y dùng sức cắn lên tay hắn một cái, ngược lại càng thêm kích thích ái dục của hắn, Mạch Điển Thành chuyển động hông càng nhanh, nước trong bồn tắm cũng sóng sánh tràn ra bên ngoài, khi đến cao trào, lại bị Mạch Điển Thành chặn lại, không cho y bắn ra.

“A a, khó chịu lắm, thả ra... thả ra, Điển Thành...”

“Nói em muốn chung sống với anh.”

Chung Diễm Nhiên mặt đỏ ửng như hòn than, y giận dữ nói: “Không muốn, anh là đồ đầu heo.”

Mạch Điển Thành giữ chặt lấy eo y, liếm mút đầu nhũ y, Chung Diễm Nhiên co người hít sâu một hơi, Mạch Điển Thành dùng răng cắn nhẹ kéo ra một chút, Chung Diễm Nhiên run rẩy, hắn căn bản là lợi dụng y để phát cơn thú tính một lần nữa, rồi lại dùng *** để nô dịch y. Mạch Điển Thành nhàn nhã cười nói: “Em đẹp quá, Diễm Nhiên, bên trong em cũng thật thoải mái, thật cả đời này không muốn rút ra.”

Hắn chuyển động chậm rãi, làm cho Chung Diễm Nhiên nhắm chặt hai mắt, chống cự lại cơn tê dại, Mạch Điển Thành thỉnh thoảng dùng sức đưa đẩy, làm cho y thiếu chút nữa phải hét lên, sau đó hắn lại thông thả trở lại, liên tục sau vài lần, Chung Diễm Nhiên liền lâm vào tình trạng kiệt sức, mặt đầy nước mắt, oán hận nắm lấy một cái, “Anh... Anh rốt cuộc muốn cái gì?”

“Em thông minh như vậy, phải biết chứ.” Mạch Điển Thành không nhanh không chậm, lại bắt đầu trêu ghẹo đầu nhũ y.

Chung Diễm Nhiên giận dữ liếc nhìn hắn, để cho hắn giận, y lại len lén cắn lên tai Mạch Điển Thành, Mạch Điển Thành lập tức xoay y lại, ra sức xô xuyên vào người y làm y thiếu chút nữa thì hôn mê, cái tên đàn ông ghê tởm này, y lúc này đáng lẽ không nên cắn hắn, mỗi lần cắn đều khiến cho hắn hưng phấn hơn.

Chung Diễm Nhiên không biết bản thân mình rốt cuộc làm sao có thể vượt qua được những ngày này, chỉ là chuyện hai tên quá lứa kéo nhau trong phòng gối trò thú tính bị Chung Di San cười cho thú ấu. Y có tức giận hắn thì sao chứ, giây tiếp theo Mạch Điển Thành cứ chuyện ta ta làm mà kéo y lên giường, y bị hắn làm cả người bủn rủn, toàn thân kiệt sức, đừng nói đến hành động trốn khỏi Mạch Điển Thành, y ngay

cả nghĩ cũng cảm thấy đã mệt.

Mấy hôm nay y lại bị đầu vầng mắt hoa, Mạch Điển Thành rót cuộc cũng ngoan ngoãn lại không ít, bắt đầu quạt mát sưởi ấm cho y, sáng vừa ngủ dậy y đột nhiên nôn ra thấy mà ghê, khi y ôm bồn cầu mà nôn, Mạch Điển Thành ở phía sau nhẹ nhàng xoa lưng y vỗ về, mắt hấn sáng lờ lờ, làm cho Chung Diễm Nhiên cứ có cảm giác không đúng.

Y đẩy Mạch Điển Thành ra, dùng phương pháp thử thai đơn giản, lập tức mặt mũi trắng bệch.

“Làm sao có thể? Chúng ta không phải đều dùng bao cao su sao?”

Y thiếu chút nữa là gào lên thảm thiết, ám ảnh khi bị nôn nghén lúc trước quả thật là một cơn ác mộng, so với đi xuống địa ngục còn muốn khó chịu hơn, nói thật ra, nếu không có Mạch Điển Thành bên cạnh chăm sóc, y thấy chuyện nôn nghén rõ ràng còn kinh khủng hơn mười đại cực hình.

Mặt Mạch Điển Thành đầy vô tội nói: “Đúng vậy, anh nghĩ cái này là ý trời đó.”

“Ý trời cái đầu anh!”

Chung Diễm Nhiên giận tới phát run, y không cần sinh thêm nữa, y chịu không được phải nôn nghén thêm lần nữa, Mạch Điển Thành ngồi bên cạnh giường ôm vai y ôn nhu nói: “Anh sẽ chăm sóc em thật tốt, lần trước khi em mang thai, không phải anh chăm sóc em rất được sao?”

Hắn chăm sóc y rất cẩn thận, trong lúc mang thai không có Mạch Điển Thành chăm sóc thật sự là khác nhau như là thiên đường với địa ngục, ngay cả bây giờ Mạch Điển Thành thương con y như một người cha gốc gác, trong lòng y vẫn biết rõ Mạch Điển Thành thật tâm muốn chăm sóc con thật tốt.

“Nhưng mà bị nghén khó chịu lắm.” Vừa nghĩ đến sự khổ cực trước kia, y vẫn còn hoảng sợ chưa bình tĩnh lại được.

Mạch Điển Thành kéo y ngồi lên đùi, “Thời gian anh chăm sóc em, chẳng phải cũng không bị nghén sao? Em cứ ngoan ngoãn để cho anh chăm sóc em, em cứ sinh con ra là tốt rồi, nói không chừng Tiểu Mạch sẽ có một đứa em gái lớn lên xinh đẹp như em vậy.”

Mạch Điển Thành mỗi ngày cứ vừa đắp vừa xoa y như vậy, hơn nữa mới vừa mang thai, y nghén đến mặt mũi trắng bệch, cả ngày chỉ muốn ngủ, Mạch Điển Thành lại càng bám theo, bởi vì thật sự rất tiện, y cũng đã quen có Mạch Điển Thành hỗ trợ, hơn nữa khi thời gian đầu khi mang thai, y căn bản không có cách nào chăm sóc được Tiểu Mạch cả, hết thấy đều giao cho Mạch Điển Thành.

Hôm nay y vừa nôn xong, lại ngủ mơ màng, Mạch Điển Thành massage cho y, bởi vì thả lỏng nhiều, y chậm rãi nhắm mắt ngủ, trước khi ngủ còn có cảm giác Mạch Điển Thành khẽ hôn lên má y.

Mạch Điển Thành khép cửa lại, Tiểu Mạch trong phòng trẻ con cũng đang ngủ, y cầm mấy hộp bao cao su đã mở ra, ném vào cái thùng rác mà Chung Diễm Nhiên không biết.

Chung Di San nhặt cái bao cao su vừa nhìn qua vẫn còn lạnh lặn lên, Mạch Điển Thành rất bình tĩnh, Chung Di San không biết là nên khâm phục người đàn ông vẫn rất tỉnh táo này, hay là nên mắng nhiếc hẳn một trận vì tâm cơ quá âm trầm.

Một đồng bao cao su nhìn bề ngoài có vẻ lạnh lặn đều đã bị kim đâm thủng cả, Mạch Điển Thành căn bản là có kế hoạch khiến cho Chung Diễm Nhiên mang thai thêm lần nữa, hẳn để có Chung Diễm Nhiên, thật đúng là không từ bất kì thủ đoạn nào, hẳn biết rõ Chung Diễm Nhiên khi bị ghen cũng là khi y mềm yếu nhất.

“Cậu thật sự rất khôn nạn!”

Sắc mặt Mạch Điển Thành không hề thay đổi nói: “Lời khó nghe hơn so với thể này tôi cũng đã từng nghe qua rồi, bất quá cho dù cô có nói với Chung Diễm Nhiên rằng tôi giả trò quỷ, tôi cũng sẽ không thừa nhận, mà còn có thể nói là cô cố ý muốn li gián tình cảm của chúng tôi, bởi vì cô ghét tôi.”

Người đàn ông này trước mặt Chung Diễm Nhiên thì tươi cười, nói chuyện đầy dịu dàng chăm sóc, ai biết hẳn sau lưng lại lộ ra bộ mặt lãnh huyết vô tình với người khác như vậy, cô cũng không muốn đối đầu với người đàn ông này, đến lúc đó thành ra bị hắn phản đòn làm Chung Diễm Nhiên muốn cắt đứt quan hệ mẹ con với cô thì đúng là không xong.

Liếc mắt nhìn người đàn ông cao thâm khó lường này một cái, Chung Di San lui ra sau vài bước, người đàn ông này căn bản là một tên cặn bã lãnh huyết đến quyết tuyệt, nhưng mà mặc kệ là tốt hay xấu, đều là lựa chọn của Chung Diễm Nhiên, xem bộ dáng người đàn ông này cũng không có khả năng để cho Chung Diễm Nhiên rời khỏi hắn.

“Cậu sẽ chăm sóc nó thật tốt chứ? Nó mặc dù IQ cao đấy, nhưng vẫn rất ngốc!” Thân là mẹ, Chung Di San vẫn có chút lo lắng.

Những đường nét nam tính trên khuôn mặt Mạch Điển Thành có chút dịu xuống, “Em ấy sinh con cho tôi, tôi không có khả năng không tốt với em ấy.”

“Cái nó muốn không chỉ là như vậy!” Chung Diễm Nhiên trốn tới đây, còn không chính là vì nó cho rằng Mạch Điển Thành không thương nó mà chỉ muốn có con.

Mạch Điển Thành nói không chút do dự: “Nếu cô muốn một lời cam kết, tôi có thể nói với cô, nếu là người đàn bà khác giăng bẫy tôi, tôi đã sớm làm cho cô ta tan cửa nát nhà, khiến cho cô ta bị sảy thai hay phải sinh non, đừng nghĩ có thể lấy được bất kì thứ gì từ chỗ tôi.”

Ánh mắt hắn cũng không phải là đang nói giỡn, thoát nhìn vừa âm trầm lại vừa tàn độc, hẳn xuất thân từ cô nhi viện, có thể leo lên được địa vị như ngày hôm nay, thì cũng chẳng thể dựa vào tâm địa thiện lương.

Chung Di San trầm mặc một hồi lâu, cô nhường đường, Mạch Diễm Thành lướt qua người cô, bỏ lại một câu: “Tôi sẽ đối xử với em ấy thật tốt, tốt đến em ấy không bao giờ nghĩ đến việc muốn rời khỏi tôi.”

“Hi vọng cái này có thể kéo dài cả đời!” Chung Di San thật sự có chút bất an.

Khóe miệng Mạch Diễm Thành cong cong, “Cho dù Diễm Nhiên không thể kéo dài cả đời, tôi cũng sẽ làm cho em ấy phải kéo dài cả đời.”

Nói đi nói lại, người đàn ông này chính là không chịu nói một câu yêu thương, hần nhiều nhất cũng chỉ dùng hai chữ “Chăm sóc”, chứ không chịu hé miệng hứa hẹn thêm cái gì, bất quá ít ra hần nhất định sẽ đảm đương được trọng trách to lớn là chăm sóc Chung Diễm Nhiên, cả một đời, cô hiểu rất rõ đứa con của mình, Chung Diễm Nhiên vừa kiêu ngạo lại vừa ngốc nghếch, cho dù chỉ là chăm sóc cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Chung Di San không biết bản thân mình còn phải lo lắng cái gì, rất nhiều cặp vợ chồng hai chữ chăm sóc cũng làm không xong, có lẽ đây là kết quả tốt nhất giữa Mạch Diễm Thành với Chung Diễm Nhiên.

Trong phòng, Chung Diễm Nhiên ngủ đã lâu, cảm giác hết sức nóng bức, không lâu sau thì một làn gió mát rượi kéo tới, Mạch Diễm Thành vì y mà đã mở máy lạnh nhẹ nhàng, y cọ cọ trong lòng Mạch Diễm Thành, Mạch Diễm Thành hôn lên bờ vai y, Chung Diễm Nhiên nhỏ giọng rên rỉ, ý thức tỉnh táo hơn được một chút, lúc này mới nghĩ đến trong lúc y bị ghen, y cùng Mạch Diễm Thành không có cuộc sống ***, mà Mạch Diễm Thành trước đây có bao nhiêu “Hoang dã”, đứa bé trong bụng này chính là minh chứng đầy đủ nhất cho cảm nhận của y.

Mạch Diễm Thành nói hai người lúc này cũng không cần đến ***, nhưng nếu ngay cả *** cũng không có, vậy thì không phải nói rằng giữa hai người cũng chẳng còn gì, y tự nhiên hốt hoảng, thành linh tỉnh táo trở lại.

“Diễm Thành...”

“Hử?” Mạch Diễm Thành đáp lại: “Còn nóng lắm à? Để anh hạ nhiệt độ xuống thấp hơn một chút.”

“Em... Em có thể lấy tay...”

“Cái gì?” Mạch Diễm Thành dịu dàng hỏi lại.

Chung Diễm Nhiên cảm thấy may mà không bật đèn, cho nên mặt y có đỏ rực lên thì Mạch Diễm Thành cũng không nhìn thấy, trước kia cảm thấy ghê tởm đến cực điểm, bất quá nếu như là sờ của Mạch Diễm Thành, mà không phải của người đàn ông khác, cảm giác cũng không đến nỗi chán ghét như vậy, thậm chí tim còn có chút đập loạn, quan trọng nhất là, y không muốn để cho Mạch Diễm Thành cảm thấy bất mãn, đi ra ngoài sẵn người đẹp.

“Em nói là... Khụ...” Chung Diễm Nhiên khụ khụ cho thông cổ họng, “Nếu như anh cảm thấy khó chịu quá, em có thể dùng... Dùng tay giúp anh làm.”

Mắt Mạch Diễm Thành trong bóng tối sáng lờ lờ, “Em có chắc không? Anh sợ em làm không được!”

Làm không được? Y tại sao lại không làm được chuyện đó chứ, Chung Diễm Nhiên hất mặt, trong đôi mắt còn mang theo chút tức tối.

“Không phải em thích khoe, nhưng mà em có tới mấy học vị tiến sĩ đó nha, hơn nữa đều là hạng ưu đó.”

“Vậy thì làm phiền em rồi.”

Mạch Diễm Thành nói hết sức đứng đắn tới tám trăm phần trăm, nhưng mà hơi thở phả lên vành tai y, làm cho cả người y tê hết cả lên, hơn nữa hần bắt đầu tích cực hướng dẫn bàn tay Chung Diễm Nhiên đi đến bộ vị của mình, cho dù trong bóng tối chẳng nhìn thấy gì, nhưng mà nhiệt độ nơi bộ vị của Mạch Diễm Thành lại nóng đến kinh người.

Chung Diễm Nhiên thử chạm vào, trống ngực của y cũng đập bình bịch theo, Mạch Diễm Thành ướm át hôn lên môi y một nụ hôn nóng rực căn bản làm cho y quên mất mình đang làm cái gì luôn, bất quá cảm giác chủ động thật sự rất là thích.

Mà mấy ngày sau, Mạch Diễm Thành ôm về một đống sách để trên bàn y, “Anh nghĩ em mặc dù có vài học vị tiến sĩ, nhưng mà nếu như em muốn chủ động, học thêm nhiều một chút mới có lợi cho em.”

Chung Diễm Nhiên đã lỡ khoe mình không có chuyện gì là không thể học được, nhìn thấy mấy cuốn sách dạy về *** để trên bàn, hơn nữa Mạch Diễm Thành còn ngồi bên cạnh cùng y đọc, làm cho y cảm thấy cả người không tự nhiên.

“Anh qua kia ngồi, đừng có ngồi dính lấy em.” Bởi vì vừa nóng lại vừa xấu hổ, y bắt đầu nổi cáu.

Mạch Diễm Thành cũng không cố làm gì thêm, chuyển qua vị trí của mình ngồi xuống, mặt cười cười nhìn y, Chung Diễm Nhiên đem lực chú ý chuyển sang cuốn sách, mới đọc được hai dòng, bởi vì nội dung viết quá rõ ràng, y bắt đầu đỏ hết cả mặt, rõ ràng bản thân bởi vì khoe mình có mấy cái học vị tiến sĩ cho nên hôm nay mới phải ăn trái đắng, nhưng mà tại sao y lại có cảm giác như là bị giảng bài vậy ta?

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-tam-he-liet-bo-7-quai-quai-ta-cac-chung>